

ЕМА ДОНАХЮ СТАЯ

Превод от английски: Ралица Кариева, 2011

chitanka.info

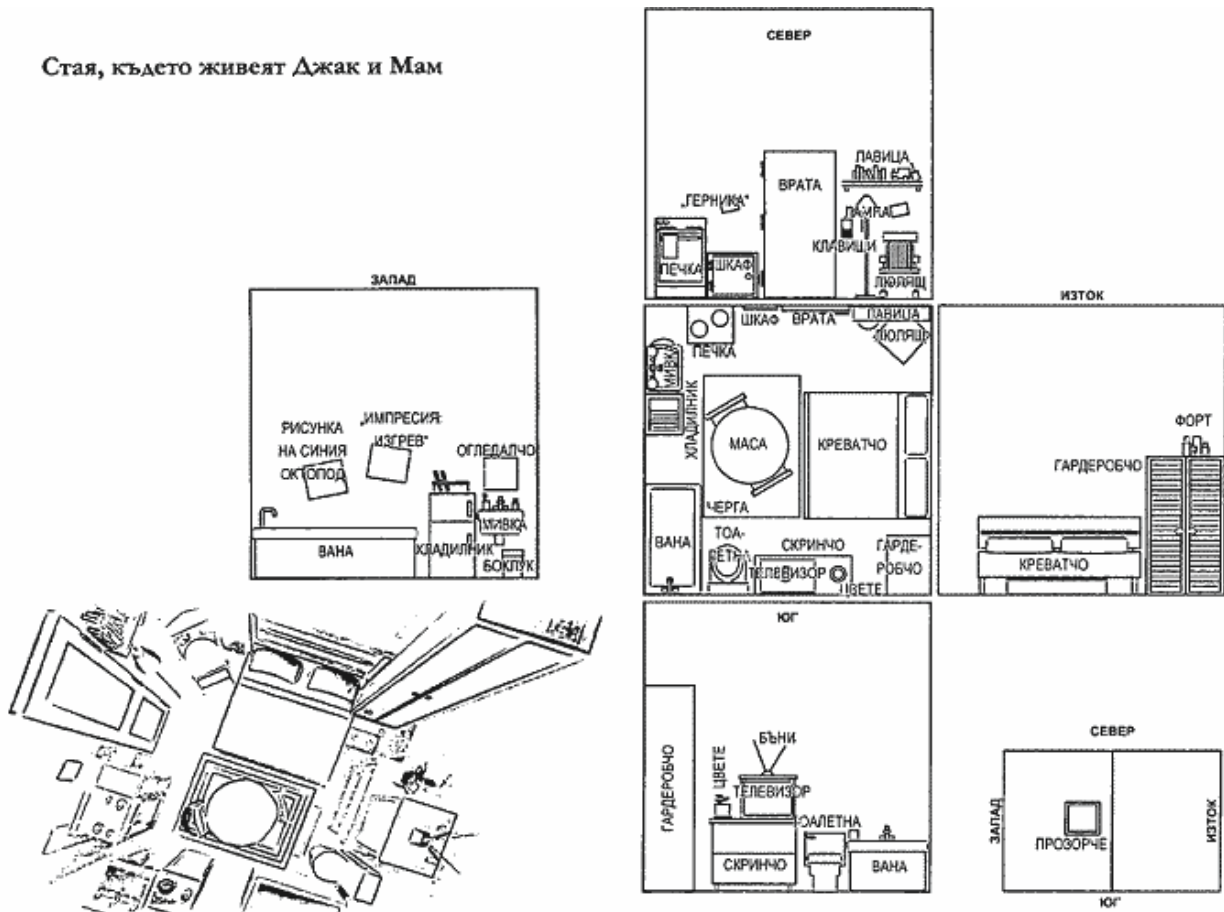
Посвещавам „Стая“ на Фин и Уна, моите най-добри произведения.

В здравия дъсчен сандък,
тласкан от бурни вълни сред
морето,
майката — ето — прегърна
Персея разплакана и заговори
с трепет:
— Чедо... Как страдам...
Ти спиш. Безбурно е
твоео детско сърце
в нерадостния сал, който
те носи, и светиш
в мрака катранен на
дълбоката нощ.
Не усещаш сега напора на
вятъра,
нито рева на вълните бушуващи
—
те минават над твоите косички.
Спиш си на своята алена
дрешка
легнало — скъпо и мило дете.
О, ако знаеше колко е страшно
—
би чуло, подало ушенце на моите
думи.
Моля те, рожбо — спи.
Спете и вие, вълни.
О, да бихте заспали и вие,
мои скърби безмерни...^[1]

Симонид

Из
„Поема
Даная“ за

Стая, където живеят Джак и Мам

[1] Антична поезия. Прев. от старогр. и лат. Борислав Георгиев. София, Народна култура, 1970. С. 118 — бел.прев. ↑

ПОДАРЪЦИ

Днес съм на пет. Снощи, като си легнах в Гардеробчо, бях на четири, а днес, като се събудих по тъмно в Креватчо, съм станал на пет, абракадабра. Преди това бях на три, по-рано на две, на една, на нула...

— А бил ли съм на минус години?

— Тъъ? — Мам се протяга сънено.

— Горе, в Рая. Бил ли съм на минус една, минус две, минус три...?

— Не, числата започнаха едва когато ти се изтърси тук.

— През Прозорче? И ти си била много тъжна, докато не съм се случил в корема ти?

— Точно така. — Мам се пресяга да цъкне Лампа, за да съмне. *Фишшууу*, става много ярко. Стискам очи точно навреме, после отварям едното мъничко, после и двете. — Плаках, докато ми свършиха сълзите — разказва ми тя. — Лежах тук и броях секундите.

— Колко секунди? — питам аз.

— Милиони, милиони.

— Ама не, колко точно?

— Загубих им бройката вече — казва Мам.

— После съм почнал да раста от една мъничка яйцеклетка и ти си станала дебела?

Тя се ухилва.

— Усецах как риташе.

— Какво съм ритал?

— Мен, разбира се.

На това място винаги се смея.

— Отвътре, „бум-бум“. — Мам повдига пижамената си тениска и прави корема си да подскача. — Казах си: „Джак е на път“. И още на сутринта ти се изхлузи на чергата с ококорени очи.

Поглеждам Черга — цялата е на червени, кафяви и черни вълни една около друга. Ето го петното, което съм разлял, без да искам, докато съм се раждал.

— Отрязала си връвта и си ме освободила? — разказвам на Мам.
— После съм се превърнал в момче?

— Всъщност ти вече си беше момче. — Става от Креватчо и отива до Термостатко, за да загорещи въздуха.

Май не е идвал снощи след девет, въздухът е винаги различен, ако е идвал. Не питам, защото тя не обича да казва за него.

— Я ми кажи, господин Петгодишен, сега ли си искаш подаръка, или след закуска?

— Какъв е, какъв е?

— Знам, че се вълнуваш, но гледай да не си сдъвчеш пръста, защото в дупката ще се промъкнат микроби!

— И ще ме разболеят, както когато бях на три, с повръщано и разстроено?

— Даже по-лошо. Микробите може да те накарат да умреш.

— И да се върна в Рая по-рано?

— Продължаваш да го дъвчеш. — Дърпа ръката ми.

— Извинявай. — Сядам върху лошата ръка. — Мам, кажи ми пак „господин Петгодишен“.

— Е, господин Петгодишен, сега или по-късно?

Скачам върху Люлящ, за да погледна Часовник, на който пише 07:14. Правя се, че карам скейтборд върху Люлящ, после скачам с вик „Ууу“ върху Юрганчо и вече карам сноуборд.

— Кога е хубаво да се отворят подаръците?

— И в двата случая ще е весело. Искаш ли да реша вместо теб?
— пита Мам.

— Ама нали вече съм на пет, трябва сам да реша. — Пръстът ми е пак в устата, мушкам го под мишница и го заключвам. — Избирам... сега!

Издърпва нещо изпод нейната възглавница. Май цяла нощ се е крило невидимо. Навита хартия с пурпурната панделка около нея от хилядата шоколадови бонбона, които получихме, когато беше Коледа.

— Отвори го. Внимателно.

Измислям как да разваля възела, натискам хартията да прилепне. Рисунок е, само с молив, няма цветове. Не знам какво е, после обръщам. Аз! Същият съм като на Огледалчо, само че повече — имам глава, ръце и рамене в пижамената си тениска.

— Очите на този мен защо са затворени?

— Спеше — казва Мам.

— Как си направила картина заспала?

— Не, аз бях будна. Вчера сутринта и онзи ден, и по-онзи ден пусках лампата и те рисувах. — Спира да се усмихва. — Какво има, Джак? Не ти ли харесва?

— Не... защото ти си включена по времето, когато аз съм изключен.

— Е, не можех да те рисувам, докато си буден, иначе нямаше да е изненада, нали? — Мам чака. — Мислех, че ще се зарадваш да те изненадам.

— Предпочитам да се изненадам, като знам.

Тя се смее почти.

Качвам се на Люлящ, за да взема кабърче от Лавица. Минус едно в Комплект означава, че сега ще има нула останали от всичките пет кабърчета. Преди бяха шест, но едно изчезна. Едно държи „Прочути шедьоври на западното изкуство № 3: Богородица и Младенеца със света Ана и свети Йоан Кръстител“ зад Люлящ, едно държи „Прочути шедьоври на западното изкуство № 8: Импресия: Изгрев“ зад Вана, едно държи синия октопод и едно — кривата рисунка на кон, наречена „Прочути шедьоври на западното изкуство № 11: Герника“. Шедьоврите дойдоха с овесените ядки, а октопода нарисувах аз, това ми е най-хубавата за март, малко се е накъдрила от парния въздух над Вана. Закачвам подаръка изненада на Мам точно на средната коркова плоча над Креватчо.

Тя поклаща глава.

— Не там.

Не иска Стария Ник да я види.

— Може пък в Гардеробчо, отвътре? — питам аз.

— Да, по-добре е там.

Гардеробчо е дървен, така че трябва да натискам кабърчето извънредно силно. Затварям тъпите му врати, все скрибуцат, дори след като сложихме царевично олио на пантите. Гледам през процепите, но е прекалено тъмно. Отварям малко да надзърна, тайната рисунка е бяла, освен малките чертички сиво. Синята рокля на Мам виси над част от спящото ми око, това ми око, дето е на рисунката, но роклята е истинска.

Подушвам Мам зад мен. Имам най-чувствителния нос в семейството.

— О, забравих да си бозна, когато се събудих.

— Нищо. Може от време на време да пропускаме, предвид че вече си на пет, а?

— Ааа, не! Дума да не става!

И тя ляга върху бялото на Юрганчо, и аз лягам и си бозвам много.

* * *

Изброявам сто овесени ядки и пускам на водопад млякото, което е почти също тъй бяло като купите, без да плискам, благодарим на Исус. Избирам Опарена лъжица с белите балончета по дръжката, които се появили, когато Мам я допря, без да иска, до тенджерата с врящи макарони. Мам не харесва Опарена лъжица, но на мен ми е любима, защото не е еднаква.

Погалвам драскотините на Маса, за да ѝ минат, тя е цял бял кръг, ако не броим сивото на порязаните места. Докато се храним, играем на Тананик, защото за това не трябва уста. Аз отгатвам „Макарена“ и „Тя ще слезе от планината“, за третата казвам „Ела по-ниско, небесна колесница“, а се оказва, че е „Бурно време“. Значи имам две точки и получавам две целувки.

Идва моят ред и тананикам „Греби, греби, греби със своята лодка“, Мам отгатва веднага. После пробвам „Гъпани“, тя мръщи вежди и казва:

— Аххх, знам я, това е онази, където те бутат и ставаш отново, как се казва?

Точно накрая си спомня правилно. За третия път тананикам „Не мога да те изкарам от ума си“. Мам няма представа.

— Избрал си много трудна... По телевизията ли я чу?

— Не, по теб — започвам да пея припева, Мам се тюхка колко е глупава.

— Не си глупава. — Давам ѝ двете ѝ целувки.

Премествам стола си до Мивка, за да измия чиниите. С купите трябва нежно, но с лъжиците мога да дрън-дрън-тряскам. Изплезвам

език в Огледалчо. Мам е зад мен, виждам своето лице, залепено върху нейното, като маската, дето направихме, когато се случиха Все светни.

— Ще ми се рисунката да беше по-хубава — казва тя, — но поне те показва какъвто си.

— Какъвто съм?

Тя потупва Огледалчо там, където ми е челото, и пръстът ѝ оставя кръгче.

— Като две капки вода сме.

— Защо сме като капки? — Кръгчето изчезва.

— Означава просто, че приличаш на мен. Сигурно защото си направен от мен, а пък в мен има много капки вода. Същите кафяви очи, същата голяма уста, същата остра брадичка...

В това време аз гледам нас в Огледалчо, но и нас в Огледалчо също ни гледат.

— Не е същият нос.

— Е, това е все още детският ти нос.

Хващам го.

— Ще падне и ще ми порасне възрастен?

— Не, не, само ще порасне. Същата кестенява коса...

— Ама моята стига чак до кръста, а твоята — само до раменете.

— Прав си — казва Мам и взема пастата за зъби. — Всичките ти клетки са два пъти по-живи от моите.

Не знаех, че нещата може да са наполовина живи. Поглеждам пак в отражението. Нашите пижамени тениски са различни, също и гащите ни, на нейните няма мечета.

Тя изплюва втори път, идва мой ред с четката, остъртвам всичките си зъби подред. Капките от изплюването на Мам в Мивка изобщо не приличат на мен, нито пък моите. Изплаквам ги и правя вампирска усмивка.

— Ау — покрива очи Мам. — Зъбите ти са толкова бели, че ме заслепяват.

Нейните са доста гнилови, защото не спомняла да си ги мие, сега съжалява и вече спомня, но те пак са си гнилови.

Сплесквам столовете и ги слагам до Врата срещу Скелет за сушилка. Стария Ник все мърмори и казва, че няма място, но място има много, ако Скелет за сушилка стои хубаво изправен. И аз мога да се сгъвам сплеснат, но не чак толкова, заради мускулите, задето съм

жив. Врата е направена от лъскав вълшебен метал, казва *бипбипбип* след девет, когато трябва да съм изключен в Гардеробчо.

Жълтото лице на Господ няма да идва днес, Мам казва, че му е трудно да си пробие път през снега.

— Какъв сняг?

— Виж — казва тя и сочи нагоре.

Има малко светлина на върха на Прозорче, останалото е изцяло тъмно. В Телевизор снегът е бял, но истинският не е, странно.

— Защо не пада върху нас?

— Защото е отвън.

— Във външното Навън? Ще ми се да беше вътре, за да мога да играя с него.

— О, ама тогава щеше веднага да се стопи, защото тук е хубаво и топло. — Започва да тананика, веднага познавам, че е „Нека вали сняг“. Изпявам втория куплет. После тананикам „Зимна приказка“, а Мам се включва с по-високо.

Хиляда задачи имаме да правим всяка сутрин: да дадем на Цвете да пие вода, обаче в Мивка, за да няма разливане, после да го върнем на чинийката върху Скринчо. Преди Цвете живееше на Маса, но Жълтото лице на Господ го изгори и едно листо падна. Останаха му девет, широки колкото моята длан, целите с пухчено, както Мам казва, че са кучетата. Ама кучетата са само в Телевизор. Не ми харесва да са девет. Откривам мъничко листенце, което се показва, значи стават десет.

Паяк е истински. Два пъти го виждам. Сега го търся, но има само паяжина между крака на Маса и плоското й. Маса стои добре на един крак, което не е лесно, аз като стоя на един крак, мога много дълго, но накрая все падам. Не казвам на Мам за Паяк. Тя маха паяжините, казва, че са мръсни, но на мен ми изглеждат много яки, супертънко сребро. Мам обича животни като тези, дете обикалят насам-натам и се ядат по Планетата на дивата природа, ама истински не обича. Когато бях на четири, гледах едни мравки да вървят нагоре по Печка, а Мам изтича и ги разпръсна до една, за да не ни ядат храната. В един момент бяха живи, в следващия — пепел. Толкова плаках, че очите ми почти се стопиха. И също друг път, през нощта, имаше нещо, което правеше ззз-ззз-ззз и ме хапеше, и Мам го удари на Стена под Лавица, каза, че било комар. Петното е още там върху корка, макар тя да го изстърга,

комарът крадеше моята кръв като мъничък вампир. Тогава единствен път кръвта ми е излизала от мен.

Мам си взема хапчето от сребърната опаковка с двайсет и осем летящи чинии, изважда един витамин от шишенцето с момчето, дето прави стойка на глава, и още един от голямото шише с картинка на жена, дето играе тенис. Витамините са лекарство, за да не се разболяваш и да не ходиш в Рая. Аз никога не искам да ходя, не ми харесва да умирам, ама Мам казва, че може и да не е чак толкова зле, ако си на сто години и вече не ти се играе. Взема също и едно безболяващо. Понякога взема и две, никога повече, защото някои неща са полезни, ама прекалено многото става вредно.

— Болен зъб ли? — питам. Той е отгоре, навътре до гърлото, много я боли.

Мам кима.

— Защо не вземаш две безболяващи през всичките части на деня.

Мам се мръщи.

— Защото ще стана зависима.

— Какво е...?

— Нещо като да съм увиснала на кука, защото ще се нуждая от хапчетата непрекъснато. Всъщност може дори да се нуждая от тях все повече.

— Защо е лошо да се нуждаеш?

— Сложно е.

Мам знае всичко, освен нещата, които не си спомня точно, или понякога казва, че съм прекалено малък и няма как да ми обясни.

— На болния зъб му става малко по-добре, когато спра да мисля за него — казва ми тя.

— Как така?

— Нарича се победа на разума над материята... Ако не ти пука, не е важно.

Когато някаква част от мен боли, на мен винаги ми се струва разумно. Мам ми разтрива рамото, ама то не ме боли. Нищо, пак ми харесва.

Още не съм й казал за паяжината. Странно е да има нещо, което е само мое и не е на Мам. Всичко останало е на двамовете. Да, моето тяло си е мое, също и всичко, което ми хрумне в главата, ама пък

клетките ми са направени от нейните клетки, та може да се каже, че съм неин. Пък и като ѝ кажа за какво си мисля и тя ми каже за какво си мисли, и на двамовете идеите скачат право в на другия главата, като да оцветяваш със син пастел върху жълто така, че да стане зелено.

В 08:30 натискам копчето на Телевизор и изпробвам между трите. Намирам „Дора Изследователката“, ихааа! Мам премества Бъни много, много бавно, за да поправи екрана. Веднъж, като бях на четири, Телевизор умря и аз плаках, но през нощта Стария Ник е донесовал Бъни — магически декодер с антени като уши, за да съживи Телевизор. Другите канали след тези три са много размазани, та не ги гледаме, за да не си разболяваме очите, само ако има музика, слагаме Одеялчо отгоре и просто слушаме през неговото сиво, и клатим пантофките.

Днес си слагам пръстите върху главата на Дора да я гушна и ѝ разказвам за свръхестествените си сили, понеже съм на пет, а тя се усмихва. Тя има най-много огромната коса, голяма колкото цялата нея. Сядам в скута на Мам, за да гледам, въртя се да се наместя, за да не ми убиват остриите ѝ кокали. Няма много меки места, но пък са много меки.

Дора казва разни неща, които не са на истински език, на испански са, като *ло исимос*^[1]. Винаги е с раница и всичко, дето ѝ трябва, е вътре: стълби, космонавтски костюми, обувки за танци и за футбол, даже и маймунката ѝ Ботичко — най-добрият ѝ приятел. Дора все повтаря, че ще ѝ трябва „моята“ помощ, пита дали мога да намеря някое вълшебно нещо, чака да кажа „Да“ Аз викам: „Зад палмата“, и синята стрелка посочва точно зад палмата, а Дора казва: „Благодаря ти!“. Всички други от човекове в Телевизор не слушат. На Картата всеки път има три места, трябва да отидем на първото, за да стигнем до второто и да стигнем на третото. Аз вървя с Дора и Ботичко, хващам ги за ръка, пея всичките песнички, особено с премятането през глава или пляскането на ръце, или Танца на глупавото пиле. Трябва да внимаваме за подмолния Крадльо, викаме: „Крадльо, не кради“, три пъти, така че много да го ядосаме и да каже: „О, не!“, и да избяга. Веднъж Крадльо направи пеперуда-робот с дистанционно, но тя се развали и вместо това му отмъкна маската и ръкавиците, много смешно беше. Понякога ловим звездите и ги слагаме в джоба на раницата ѝ, аз избирам Шумната звезда, дето буди всичко, също и Променливата звезда, дето може да застава във всякакви форми.

На другите планети са най-вече човекове, които се побират по сто на екрана, само че често някой става много голям и идва близо. Вместо кожа имат дрехи, лицата им са розови или жълти, или кафяви, или на петна, или пък космати, с много червени усти и огромни очи с черни ръбове. Много викат и се смеят. Аз с удоволствие бих гледал Телевизор непрекъснато, но от него ни заболява мозъкът. Преди да сляза от Рая, Мам го оставяла пуснат по цял ден и почти щяла да стане зомби, което е нещо като призрак, само че ходи ей така, *туп-туп*. Така че сега тя винаги го изключва след една програма и тогава клетките пак се размножават през деня, след вечеря пак можем да гледаме една програма, та докато спим, да ни пораснат още клетки.

— Само още една, защото ми е рожденият ден, а? Моля те.

Мам отваря уста, после я затваря. После казва:

— Добре.

На рекламите пуска без звук, защото развалят мозъка дори побързо и може да ни изтече през ушите.

Гледам играчките, има чудесен камион и трамплин, и лего. Две момчета се бият с Трансформъри в ръце, но са приятелски, не са от лошите.

После започва програмата, „Спондж Боб Квадратни гащи“. Изтичвам да го докосна, също и Патрик Морската звезда, но не и г-н Сепия, той е страшен. Това е малко страшна история за един огромен молив, гледам иззад пръстите на Мам, които са два пъти по-дълги от моите.

Мам от нищо не се плаши. Освен може би от Стария Ник. През повечето време го нарича просто „той“, дори не му знаех името на „той“, докато не гледах едно анимационно филмче за човек, който идва през нощта и се казва Стария Ник. Наричам така истинския, защото идва нощем, но не прилича на онзи от Телевизор с брадата и рогата. Веднъж попитах Мам стар ли е, а тя каза, че е на почти два пъти колкото нейните години, което си е доста стар.

Тя отива да изключи Телевизор още щом стават надписи.

Пишкам жълто от витамините. Сядам да акам, казвам на акото:

— Чао-чао, отивай в морето.

Пускам водата и гледам как казанчето се пълни, *гъл-гъл-гъл*. После си търкам ръцете, докато имам чувството, че кожата ми ще се обели, така разбирам, че съм ги измил достатъчно.

— Под Маса има паяжина — казвам аз, не знаех, че ще го направя. — На Паяк е, истинска е. Видях го два пъти.

Мам се усмихва, ама не съвсем.

— Нали няма да я махнеш, моля? Защото той дори не е там, но може да се върне.

Мам е на колене и гледа под Маса. Не виждам лицето ѝ, докато не бутне коса зад ухото си.

— Знаеш ли какво? Ще я оставя, докато дойде време за чистене. Става ли?

Това е в понеделник. Значи три дни.

— Става.

— Знаеш ли и друго? — Изправя се. — Трябва да отбележим колко си висок, нали вече си на пет.

Подскачам във въздуха.

Обикновено не ми е позволено да рисувам върху някои части на Стая или на мебелове. Когато бях на две, надрасках нещо върху крака на Креватчо, онзи близо до Гардеробчо, и винаги като чистим, Мам потупва по драскулката и казва:

— Виждаш ли, трябва да живеем с това завинаги.

Моето високо на рождения ден е различно, то е мънички числа до Врата: черно 4, с черно 3 под него, и червено 2, което беше цветът на старата ни Химикалка, преди да свърши, а най-отдолу червено 1.

— Изправи се хубаво — казва Мам. Химикалка ме гъделичка отгоре по главата.

Отдалечавам се и над 4 има черно 5. Най-много обичам 5 от всички числа, имам по пет пръста на ръцете и точно толкова на краката, а също и Мам, като две капки вода сме. Девет ми е най-малко от любимите числа.

— Колко ми е високото?

— Височината ти. Ами не знам точно. Може някой път да си поискаме рулетка, за Неделно лакомство.

Аз си мислех, че рулетките са само в Телевизор.

— А, не, да поискаме шоколадови бонбони. — Слагам пръст върху четворката и заставам с лице срещу нея, пада се върху челото ми. — Не съм станал много висок този път.

— Това е нормално.

— Кое е нормално?

— Ами... — захвапва устна Мам. — Означава, че всичко е наред. Но ай проблема^[2].

— Виж обаче колко големи мускули имам. — Хвърлям се на Креватчо, аз съм Джак Убиеца на Великани, с неговите бързоходни ботуши.

— Огромни — казва Мам.

— Гигантски.

— Масивни.

— Грамадански.

— Исполински — казва Мам.

— Грасполински — това е дума-сандвич, когато смачкаме две в едно.

— Добре казано.

— Знаеш ли какво? — казвам й аз. — Когато стана на десет, ще съм пораснал.

— Така ли?

— Ще ставам по-голям и по-голям, и по-голям, докато се превърна в човек.

— Всъщност ти вече си човек — казва Мам. — И двамата сме хора.

Мислех си, че думата за нас е „истински“. Човековете в Телевизор са направени само от цветове.

— Или искаше да кажеш жена?

— Аха — казвам аз, — жена с момче в яйце в корема ми, то също ще бъде истинско. Или ще порасна като великан, само че добър, ей дотук. — Подскачам и докосвам Табла на Креватчо много високо, почти където Покрив започва да се накланя.

— Добре звучи — казва Мам.

Лицето й е посърнало, означава, че съм казал грешно нещо, само че не знам кое.

— Ще пробия Прозорче и ще стигна до Открития космос и ще се дум-дум-дум между всичкото планети — казвам й аз. — Ще отида на гости на Дора и на Спондж Боб, и на всичките ми приятели, ще си имам куче с име Лъки.

Мам се е усмихнала, прибира Химикалка на Лавица.

Питам я:

— На колко години ще станеш на твоя рожден ден?

— Двайсет и седем.

— Уха!

Това май не я развесели.

Докато Вана се пълни, Мам изважда Лабиринт и Форт от върху Гардеробчо. Лабиринт го правим, откакто бях на две, той е целият от вътрешно на рула тоалетна хартия, които са залепени на тунели и се вият на много посоки. Подскачаща топка обича да се губи из Лабиринт и да се крие, налага се да я викам и да я разтърсвам, и да я обръщам настрани и надолу с главата, преди да се изтърколи, иххх. После изпращам други неща в Лабиринт, като например фъстък или отчупено парченце от синия пастел и къси спагети несварени. Те се преследват в тунелите и се показват, и викат „Па!“, аз не ги виждам, но слушам с ухо на картон и се досещам къде са.

Четка за зъби иска да се пробва, но ѝ казвам, че съжалявам, много е дълга. Вместо това тя скача във Форт, за да пази една кула. Форт е направен от шишенца и кутийки от витамини, построяваме го по-голям всеки път, когато имаме празна. Той вижда на всички страни, излива врящо олио върху враговете, те не знаят за тайните му прорези с нож, ха-ха. Ще ми се да го донеса в Баня, за да бъде остров, ама Мам казва, че водата ще му направи тиксото да не лепи.

Развързваме си опашките и оставяме косите да плуват. Аз лежа върху Мам и дори не говоря, харесва ми думкането на сърцето ѝ. Когато диша, се издигаме и после се спускаме малко. Пиш се носи във водата.

Заради рождения ми ден на мен се пада да избира какво ще облечем и двамовете. На Мам живеят във високото чекмедже на Скринчо, а моите — в ниското. Избирам любимите ѝ дънки с червените шевове, които облича само за специални случаи, защото получават нишки на коленете. За мен взимам жълтата ми качулка, внимавам с чекмеджето, но въпреки всичко десният ъгъл се изважда и Мам трябва да го сложи обратно. Обличаме ми качулката заедно, тя пък ми изважда лицето, но после то пак се показва.

— Какво ще кажеш да я резна съвсем малко около шията? — казва Мам.

— Няма начин, човече.

За Физическо не си слагаме чорапите, защото босите крака залепват по-добре. Днес избирам първо Писта, обръщаме Маса с

краката нагоре върху Креватчо и Люлящ върху нея с Черга най-отгоре. Писта заобикаля Креватчо от Гардеробчо до Лампа, формата на Под е черно „С“.

— Ей, виж, мога да направя три и обратно с шестнайсет стъпки.

— Охо! Когато беше на четири, бяха осемнайсет стъпки, нали?

— казва Мам. — Според теб колко три и обратно можеш да избягаш днес?

— Пет.

— А пет пъти по пет? Това прави любимия ти квадрат.

Броим го на пръстите, аз получавам дващест и шест, но Мам казва „дващест и пет“, така че аз пак броя и също получавам дващест и пет. Тя ми следи на Часовник.

— Дванайсет — вика тя. — Седемнайсет. Много добре се справяш.

Дишам хууу-хууу-хууу.

— По-бързо...

Давам още по-бързо, както Супермен лети.

Като идва ред на Мам да тича, аз трябва да напиша в нейната тетрадка с редове числото в началото и числото, след като свърши, после ги разделям, за да видя колко бърза е била. Днес нейното е девет секунди по-голямо от моето, което значи, че печеля, така че подскачам нагоре-надолу и пърдя с уста.

— Хайде да направим състезание по едно време.

— Звучи забавно, нали — казва тя, — само че нали помниш как веднъж пробвахме и аз си ударих рамото в скрина?

Понякога, като забравя нещо, Мам ми казва и тогава го спомням.

Сваляме всичките мебелове от Креватчо и слагаме Черга обратно, където си беше, за да покрие Писта, та Стария Ник да не види мръсното „С“.

Мам избира Трамплин, само аз подскачам на Креватчо, защото Мам може да го счупи. Тя е коментаторът:

— Смело превъртане във въздуха от младия шампион на Съединените щати...

Следващо избирам Саймън казва, после Мам предлага да си обуюем чорапите за Труп, което е да лежиш като морска звезда с увиснали нокти, увиснало пъпче, увиснал език, че дори и увиснал мозък. Мам я засърбява зад коляното и помръдва, и аз пак печеля.

Сега е 12:13, значи може да е обяд. Любимата ми част от молитвата е насъщният. Аз съм шефът на игрите, ама Мам е шефът на храненето, като например не ни дава да ядем овесени ядки на закуска и обяд, и вечеря, за да не се разболеем, а пък и да не свършат прекалено бързо. Когато съм бил на нула и на една, Мам е кълцала и ми е дъвчела храната, ама после съм си получил всичките двайсет зъба и сега мога да смея всичко. Този обяд е риба тон със сухари, моята работа е да отворя капака на консервата, защото китката на Мам не може да се справи.

Малко не мога да си намеря място, затова Мам предлага да играем на Оркестър, което е да тичаме и пробваме какви звуци можем да изкараме от разни работи. Аз барабаня на Маса, а Мам прави чук-чук на краката на Креватчо, после *фун-фун* на възглавниците, аз използвам лъжица и вилица по Врата *так-так*, а пръстите ми правят бам върху Печка, ама любимо е стъпването върху педала на Боклук, защото така отварям капака му с едно *плинк*. Моят най-добър инструмент е Пинг, което е кутия от овесени ядки, накичена с различни цветове крака и обувки, и палта, и глави от стария каталог, закрепени с три разтегнати ластика през тях. Стария Ник вече не носи каталози, за да си избираме дрехите, Мам казва, че ставал по-стиснат.

Покатервам се на Люлящ, за да взема книгите от Лавица, и правя небостъргач от десет етажове върху Черга.

— Десет етажове значи — казва Мам и се смее, на мен не ми е толкова смешно.

Преди имахме девет книги, но само четири с картинки вътре:

„Моята голяма книга с песнички“

„Дилън Копача“

„Палавото зайче“

„Сгъваемо летище“

Също и пет с картинки само отпред:

„Колибата“

„Здрач“
„Пазителят“
„Горчиво-сладка любов“
„Шифърът на Леонардо“

Мам почти не чете онези без картинките, освен ако няма избор. Когато бях на четири, помолихме за повече с картинки за Неделно лакомство и дойде „Алиса в страната на чудесата“, харесвам я, но в нея има прекалено много думи и много от тях са стари.

Днес избирам „Дилън Копача“, той е близо до най-отдолу, така че предизвиква срутване на небостъргача *тряяс*.

— Пак Дилън — прави муцунка Мам, после казва с най-силния си глас:

Тооой е Дилън, неуморният копач!
Готовите купчини растат на разкрач.
Виж как дълга лапа в земята провира,
няма друг трактор тъй за пръст да умира.
Огромно гребло, върти и издига с мощ,
вади лопати и пробива ден и нощ.

Има котка на втората картинка, на третата той е на купчина камънак. Камънакът е камъни, което значи тежко като порцелан, от каквото са направени Вана и Мивка, и Тоалетна, ама не толкова гладко. Котките и камъните са само в Телевизор. На петата картинка котката пада, но котките имат девет живота, не като мен и Мам само с по един.

Мам почти винаги избира „Палавото зайче“ заради майката зайка, дето накрая хваща малкото зайче и казва: „Хапни един морков“. Зайчетата са в Телевизор, но морковите са истински, аз им харесвам колко са шумни. На мен любимата картинка ми е с малкото зайче, когато се е превърнало в камък на планината и майката зайка трябва да се катери нагоре и още по-нагоре да го намери. Планините са прекалено големи, за да са истински, видях една в Телевизор, от нея жена висеше на въжета. Жените не са истински, както е Мам, нито пък момчетата и момичетата. Мъжете не са истински, освен Стария Ник,

ама и за него всъщност не съм сигурен дали наистина е истински. Може пък наполовина? Той носи продукти и Неделно лакомство, и изчезва боклука, но не е човек като нас. Случва се само през нощта, като прилепите. Сигурно Врата го създава с няколко *бип-бип* и въздухът се променя. Мисля, че Мам не обича да говори за него, за да не вземе да стане по-истински.

Сега се извъртам в скута, за да погледна любимата си рисунка, на която бебето Исус си играе с Йоан Кръстител, дето му е хем приятел, хем голям братовчед едновременно. И неговата Мам Мария е там, тя е сгушена в скута на нейната си Мам, тоест бабата на бебето Исус, също като *абуелата*^[3] на Дора. Рисунката е шантава, няма никакви цветове, а някои от ръцете и краката също ги няма, Мам казва, че не е довършена. Бебето Исус започнало да расте в корема на Мария заради един ангел, който слязъл, като призрак, ама много як и с пера. Мария била изумена, казала си: „Ама как е възможно?“, а после: „Окей, така да бъде“. Когато бебето Исус дошло от прозорчето при нея на Коледа, тя го сложила в ясла, ама не кравите да го сдъвчат, ами да го топлят с дишането си, защото бил чудо.

Мам вече изключва Лампа и лягаме, първо казваме молитвата за пастира и злачните пасбища, мисля, че те са като Юрганчо, само че пухкави и зелени вместо бели и сплескани.

(Оназ препълнена чаша сигурно много е изцапала.) Бозкам малко, дясната, защото в лявата няма много. Когато бях на три, все още бозках по много по всяко време, но откакто станах на четири, съм толкова зает да правя разни работи, че бозкам малко само няколко пъти в деня и през нощта. Ще ми се да можех да говоря и да си бозкам едновременно, ама имам само една уста.

Почти изключвам, но не съвсем. Мисля, че Мам обаче изключи, заради дишането ѝ.

* * *

След дрямката Мам казва, че се е сетила, че няма нужда да искаме рулетка, понеже можем сами да си направим линия.

Взимаме кутията от овесени ядки с Древноегипетска пирамида, за да я преработим. Мам ми показва да изрежа лента, която е колкото

стъпалото ѝ, затова се нарича фут, и слага на нея дванайсет малки линейки. Измервам носа ѝ, два инча е. Моят е един инч и четвърт, записвам си го. Мам кара Линия да се превърта на малки салта надолу по Стена на Врата, където са ми високите, казва, че съм три фута и три инча.

— Хей — казвам аз, — хайде да измерим Стая.

— Какво, цялата ли?

— Имаме ли друго за правене?

Тя ме поглежда странно.

— Май не.

Записвам всички числа, като например високото на Стена на Врата до ъгъла, където започва Покрив, е равно на шест фута и седем инча.

— Познай — казвам на Мам, — всяка коркова плоча е почти съвсем малко по-голяма от Линия.

— Уф — плесва се по челото тя. — Трябва да са един квадрат, май съм направила линията малко по-къса. Давай тогава просто да изброим плочките, така е по-лесно.

Започвам да броя високото на Стена на Креватчо, но Мам казва, че всички стени са еднакви. Друго правило е, че широкото на стените е същото като широкото на Под, изброявам единайсет фута и в двете посоки, това означава, че Под е квадрат. Маса е кръг и се обърквам, но Мам я измерва през средата, където ѝ е най-широкото, което е три фута и девет инча. Столът ми е три фута и два инча високо и този на Мам е точно същото, което е с един по-малко от мен самия. После на Мам малко ѝ омръзва да мери и спираме.

Оцветявам зад числата всяко различно с нашите пет пастела, дето са син, оранжев, зелен, червен, кафяв, а като приключва, страницата прилича на Черга, само че по-откачена. Мам казва защо не я използвам за подложка на Маса на вечеря.

Тази вечер избирам спагети, има и прясно броколи, което не избирам, то просто е полезно. Накълцвам броколито на парченца със Зигзагов нож, понякога хапвам по едно, когато Мам не гледа, и тя казва: „О, не, къде отиде онова голямо парче?“, но не е ядосана наистина, защото суровите неща ни правят суперживи.

Мам се занимава със загряването на двата кръга на Печка, които почервеняват, на мен не ми е позволено да докосвам ключовете,

защото работата на Мам е да се грижи у нас никога да няма пожар като в Телевизор. Ако кръговете се докоснат до нещо като чиния или кърпа, или дори дрехите ни, пламъците ще покрият всичко с оранжевите си езици и ще изгорят Стая на пепел, ние ще кашляме и ще се давим, и ще пищим от много ужасна болка.

Не ми харесва как мирише броколито, докато се вари, но не е толкова лошо, колкото зелен фасул. Всички зеленчуци са истински, а сладоледът е в Телевизор, щеше ми се и той да е истински.

— Цвете сурово ли е?

— Ами да, но не е за ядене.

— А защо вече не цъфти?

Мам свива рамене и разбърква спагетите.

— Изморило се е.

— Трябва да поспи.

— Като се събуди, пак ще е изморено. Може би пръстта в саксията няма достатъчно храна.

— Мога да й дам моето броколи.

— Не такава храна, храна за цветя — смее се Мам.

— Може да поискаме, за Неделно лакомство.

— Вече имам дълъг списък с неща, които да искаме.

— Къде?

— В главата ми — Издърпва един спагетов червей и го захапва.

— Мисля, че обичат риба.

— Кой?

— Растенията, обичат гнила риба. Или пък беше рибени кости?

— Гнус.

— Може другия път, като ядем рибни пръчици, да зарием малко под Цвете.

— Не от моите.

— Добре, малко от моите.

Защото харесвам спагети най-много, избирам песента на кюфтето, пея я, докато Мам пълни чиниите.

След вечеря правим нещо невероятно, торта за рожден ден. Сигурен съм, че ще е *делисиосо*^[4] със свещи същия брой като мен и запалени, каквито никога не съм виждал наистина.

Аз съм най-добрият духач на яйца, мога да карам гъстото да прелива нонстоп. За тортата трябва да издухам три. Свалям кабърче от

картината „Импресия: Изгрев“, защото мисля, че лудият кон ще се ядоса, ако сваля „Герника“, нищо че после винаги връщам кабърчето обратно. Мам смята, че „Герника“ е най-добрият шедьовър, понеже е най-много истински, ама той всъщност е напълно объркан, конят крещи с много зъби, защото в него е забито копие, плюс един бик и една жена, хванала отпуснато с главата надолу дете, и лампа като око, а най-лошото е голямото надвесено ходило в ъгъла, все си мисля, че ще ме настъпи.

Мога да оближа лъжицата, после Мам слага тортата в горещия търбух на Печка. Опитвам да жонглирам с всичките черупки от яйцата едновременно. Мам хваща една.

— Да нарисуваме малки личица върху тях?

— Мене.

— Да им направим ли гнездо от тестото? Ако размразим онова цвекло утре, може да използваме сока му да оцветим гнездото лилаво...

Поклащам глава.

— Да ги добавим към Яйчена змия.

Яйчена змия е повече дълга, отколкото Стая нацяло, правим я, откакто бях на три, живее в Подкреватчо, навита, за да ни пази. Повечето ѝ яйца са кафяви, но тук-там има и бяло, някои имат цветове с моливи и пастели или Химикалка, или парченца, залепени с брашно лепило, корона от фолио и колан от жълта панделка, и конци, и късчета салфетка за косми. Езикът ѝ е една игла, вързана за червения конец, дете минава през всички яйца. Вече не вадим Яйчена змия често, защото понякога се оплита и яйцата ѝ се напукват и дори падат и ние трябва да използваме парчетата за мозайка. Днес мушкам иглата ѝ в една от дупките на новите яйца, трябва да я почукам, докато излезе от другата страна, доста е пипкаво. Вече е с три яйца по-дълга, аз извънредно леко я навивам отново, за да се побере цялата в Подкреватчо.

Чакането на тортата ни отнема часове наред, вдишваме прекрасния въздух. После, докато изстива, приготвяме нещо, наречено *глазура*, ама не защото ѝ е на *главата*, то е всъщност захар, разтопена във вода. Мам я разнася по цялата торта.

— Сега можеш да сложиш шоколадовите бонбони, докато измия чиниите.

— Ама то няма.

— Аха! — казва тя и изважда малката торбичка, и я разтърсва *тръс-тръс*. — Запазих няколко от Неделно лакомство преди три седмици.

— Ах ти, потайна Мам. Къде?

Тя си заципва устата.

— Ами ако ми трябва скривалище друг път?

— Кажи ми!

Мам вече не се усмихва.

— От крещенето ме болят ушите.

— Кажи ми скривалището.

— Джак...

— Не ми харесва да има скрити места.

— Какво толкова?

— Зомбита.

— О!

— Или канибали, или вампири...

Тя отваря Шкаф и изважда кутията с ориз. Посочва в тъмната дупка.

— Просто ги скрих при ориза. Доволен ли си?

— Да.

— Нищо страшно не може да се побере тук. Можеш да провериш по всяко време.

В пликчето има пет бонбона: розов, син, зелен и два червени. Докато ги слагам, малко от цвета им остава по пръстите ми, аз се нацапвам с глазура и я облизвам всичката.

После идва време за свещите, само че свещи няма.

— Отново крещиш — казва Мам и запушва уши.

— Ама ти каза торта за рожден ден, не е за рожден ден, ако няма пет запалени свещи.

Тя пуфти.

— Трябваше да ти обясня по-добре. Точно затова са петте бонбона, те казват, че си на пет.

— Не я искам тази торта. — Мразя, когато Мам замълчи и чака.
— Гадна торта.

— Успокой се, Джак.

— Трябваше да поискаш свещи за Неделно лакомство.

— Е, миналата седмица ни трябваха обезболяващи.

— На мен не ми трябваха, само на теб — крясвам аз.

Мам ме поглежда, сякаш имам ново лице, което никога не е виждала. После казва:

— Както и да е, не забравяй, че трябва да избираме нещо, които той може лесно да вземе.

— Ама той може да вземе всичко.

— Е, да — казва тя, — ако си направи труда...

— Защо прави труд?

— Искам да кажа, че може да се наложи да отиде в два или три магазина, а това ще го раздразни. Ако пък не намери пустото нещо, накрая може изобщо да не получим Неделно лакомство.

— Ама, Мам — смея се аз. — Той не ходи в магазини. Магазините са в Телевизор.

Тя хапе устна. После поглежда тортата.

— Както и да е, съжалявам, реших, че бонбоните ще свършат работа.

— Глупава Мам.

— Идиот — плесва се по челото.

— Глупендър — казвам аз, ама не гадно. — Другата седмица, когато съм на шест, гледай да вземеш свещи.

— Другата година — казва Мам, — искаш да кажеш догодина. — Очите ѝ са затворени. Винаги го правят понякога и тя цяла минута не казва нищо. Когато бях малък, си мислех, че батерията ѝ е свършила, както веднъж стана с Часовник, наложи се да поискаме батерия за него за Неделно лакомство.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — отваря очи тя.

Отрязва ми грамадно парче и аз прибирам всичките пет върху моето, докато не гледа, двата червени, розовия, зеления, синия, и тя казва:

— О, не, още един изчезна, как пък стана това?

— Вече никога няма да го намериш, ха-ха-ха — казвам аз като Крадльо, когато задига нещо от Дора. Вземам един от червените и го приближавам до устата на Мам, тя го премества към предните си зъби, които са по-малко гнилови, и си отхапва с усмивка.

— Виж — показвам ѝ, — в моята торта има дупки, където бяха бонбоните допреди малко.

— Като кратери. — Слага пръст в едната.

— Какво е „кратери“?

— Дупки на мястото на нещо, което е станало. Като вулкан или експлозия...

Връщам зеления бонбон в кратера му и правя десет, девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно, бум. Той излита в Открития космос и в устата ми. Тортата за рождения ми ден е най-хубавото нещо, което някога съм ял.

На Мам не ѝ се яде точно сега. Прозорче изсмуква вече всичката светлина, почти е черна.

— Пролетното равноденствие е — казва Мам. — Спомням си, че го казаха по телевизията на сутринта, когато се роди. Онази година също още имаше сняг.

— Какво е равноденствие?

— Означава равно, когато има еднакво количество тъмно и светло.

Много е късно за Телевизор, заради тортата, Часовник показва 08:33. Жълтата ми качулка почти ми откъсва главата, когато Мам я издърпва. Обличам си пижамената тениска и си мия зъбите, докато Мам връзва торбата с боклука и я слага до Врата заедно с нашия списък, който аз написах. Тази вечер е: „Моля, паста, леца, риба тон, сирене (ако не прекалено скъпо), порт. сок, Мерси“.

— Може ли да поискаме грозде? То е много полезно.

Най-долу Мам добавя: „Грозде, ако има как (или каквито и да е пресни или консервирани плодове)“.

— Може ли приказка?

— Кратичка. Какво ще кажеш за „Малката питка“?

Прочита я наистина бързо и смешно, Малката питка изскача от пещта и тича, и се търкаля, и тича, и се търкаля, та никой не може да я хване, нито старицата, нито старецът, нито вършачите, нито орачите. Но накрая като истински идиот оставя лисицата да я пренесе през реката и да я излапа.

Аз ако бях направен от торта, щях да се изям сам, преди някой друг да успее.

Правим бърза скоростна молитва, дето е с хванати ръце и затворени очи. Аз се моля Йоан Кръстител и бебето Исус да дойдат да си поиграят с Дора и Ботичко. Мам се моли топлината да стопи снега от Прозорче.

— Може ли малко?

— Утре рано-рано — казва Мам и си придърпва тениската надолу.

— Не, тази вечер.

Тя посочва Часовник, който показва 08:57, което е само три минути преди девет. Така че изтичвам в Гардеробчо и лягам на възглавницата, и се завивам с Одејлчо, което е изцяло сиво и рошаво с червения подгъв. Точно под рисунката на мен съм, бях забравил, че е там. Мам шмугва глава.

— Три целувки?

— Не, пет за господин Петгодишен.

Дава ми пет, после затваря скърцащата врата.

В процепите все още влиза светлина, така че виждам част от мен на рисунката — онази, дето е като на Мам, и носа, който си е само като мен. Погалвам хартията, много е копринена. Изпъвам се, така че главата ми опира в Гардеробчо, също и краката ми. Слушам как Мам се преоблича в пижамената тениска, взема безболяващите, винаги две вечер, защото казва, че болката е като водата и се разстила веднага щом легне. Изплюва паста за зъби.

— Гърбът на наш Захари много го запари — казва тя.

Аз измислям също:

— Гърбът на наш За-зах казва та-дах.

— Наш Ебенизер живее във фризер.

— Наша Дора отишла в магазинора.

— Това е нечестна рима — казва Мам.

— О, не! — простенвам аз като Крадльо. — Наш Исус обича кускус.

— А пък юфката попя на луната.

Луната е Сребърното лице на Господ, което се показва само при специални случаи.

Сядам и притискам лице към процепа, виждам ивици от Телевизор, който е изключен, Тоалетна, Вана, рисунката ми със синия

октопод, която се е накъдрила, Мам, която прибира дрехите ни в Скринчо.

— Мам?

— Ммм?

— Защо съм скришом като бонбоните?

Мисля, че сяда на Креватчо. Говори тихо, едва я чувам.

— Просто не искам да те гледа. Дори като бебе винаги те завивах в одеялото, преди той да дойде.

— Ще боли ли?

— Кое ще боли ли?

— Ако ме види?

— Не, не. Заспивай вече.

— Направи Буболечките.

— Лека нощ, да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки.

Буболечките са невидими, но аз им говоря и понякога броя, последния път стигнах до 347. Чувам щракането на копчето и Лампа изгасва в същата секунда. Звуците на Мам, която се мушва под Юрганчо.

Виждал съм Стария Ник през процеците в някои нощи, но никога целия отблизо. По косата му има бяло и е по-малка от ушите му. Може би очите му ще ме превърнат в камък. Зомбитата хапят децата и ги превръщат в неумрели, вампирите ги изсмукват, докато увиснат, канибалите ги размахват за краката и ги ядат. Великаните могат да са също толкова лоши, *жив или мъртъв, аз си знам, наместо хляб ще го изям*^[5], ама Джак избяга със златната кокошка и бързо-бързо се спусна надолу по Бобовото стъбло. Великанът се спусна след него, но Джак извика на своята Мам да му даде брадвата, дето е като нашите ножове, само че по-голяма. Неговата Мам беше прекалено уплашена сама да отсече Бобовото стъбло, но когато Джак стигна до земята, го направиха заедно и Великана каза пляс и се размаза, и му се разпиляха вътрешностите, ха-ха. Тогава Джак стана Джак Убиеца на Великани.

Чудя се дали Мам вече е изключила.

В Гардеробчо винаги се опитвам да стискам силно очи и да изключа бързо, за да не чуя, като дойде Стария Ник, после се събуждам и вече е сутрин, и съм в Креватчо с Мам, и бозкам, и всичко е наред. Само че тази нощ съм още включен, тортата бълбука в корема ми. Изброявам горните си зъби с език от дясно наляво до десет, после

долните от ляво надясно, после обратно по същия път, трябва всеки път да стигам до десет, а два пъти по десет е равно на двацет, ето толкова имам.

Няма *бип-бип*, трябва да е много след девет. Преброявам си зъбите отново и стигам до деветнайсет, объркал съм се или един е изчезнал. Посмуквам си пръста съвсем малко и после още мъничко. Чакам часове.

— Мам? — прошепвам. — Той няма ли да идва, или да?

— Изглежда не. Ела тук.

Изскачам и отварям силно Гардеробчо, в Креватчо съм за две секунди. Под Юрганчо е супертопло, налага се да извадя стъпалата, за да не изгорят. Бозкам много, лявата, после дясната. Не искам да заспивам, защото вече няма да ми е рожденият ден.

* * *

Срещу мен просветва светлина, пронизва ми очите. Поглеждам иззад Юрганчо, но с присвити. Мам стои до Лампа и всичко е ярко, после *щрак* и пак тъмно. Пак светло, прави го за три секунди, после тъмно, после светло само секунда. Мам гледа нагоре към Прозорче. Пак тъмно. Прави така през нощта, мисля, че това ѝ помага да се изключи.

Изчаквам, докато Лампа изгасне съвсем. Прошепвам в тъмното.

— Готово ли е?

— Извинявай, че те събудих.

— Няма нищо.

Тя се връща в Креватчо по-студена от мен, аз я прегръщам през кръста.

* * *

Сега съм на пет и един ден.

Глупавият Пиш вечно е изправен сутрин. Натискам го надолу.

Когато си търкаме ръцете след пишкането, аз пея: „Целият свят е в ръцете му“, после се сецам за още една с ръце, но тя всъщност е за

пръсти.

Петър, отлети, Павел, отлети.

Двата ми пръста обикалят из Стая и почти се сблъскват напред въздуха.

*Петър, ти се върни,
Павел, върни се и ти.^[6]*

— Мисля, че всъщност са ангели.

— А?

— Или не, извинявай, светци.

— Какво е светци?

— Суперсвяти хора. Като ангели без крила.

Объркан съм.

— Тогава как отлитат от стената?

— Не, това са малките птички, те си могат да летят. Искам да кажа, че са кръстени на свети Петър и свети Павел, двама от приятелите на бебето Исус.

Не знаех, че има повече приятели след Йоан Кръстител.

— Всъщност свети Петър е бил в затвора, един път...

Смея се.

— Бебетата не ходят в затвора.

— Това станало, когато вече били пораснали.

Не знаех, че бебето Исус пораства.

— Свети Петър от лошите ли е?

— Не, не, вкарали го в затвора погрешка, така де, някаква лоша полиция го вкарала там. Все едно, той се молил и молил да излезе и знаеш ли какво? Един ангел долетял и разбил вратата.

— Яко — казвам аз. Само че предпочитам, когато са бебета и си тичат насамота на голеки.

Чува се шантав тупкащ звук и *хръц-хръц*. Светлото идва през Прозорче, тъмният сняг почти го няма. Мам също гледа нагоре,

усмихнала се е леко, мисля, че молитвата направи чудо.

— Още ли е онова равното?

— О, равенството ли? Не, светлината започва да печели малко по малко.

Позволява ми да ям торта на закуска, никога преди не съм го правил. Станала е хрупкава, но още е хубава.

Телевизор е „Супер любимци!“, доста са размазани, Мам непрекъснато мести Бъни, но той не ги прояснява много. Аз връзвам примка на ухото с антената с пурпурна панделка. Ще ми се да бяха „Таласъмчетата“, отдавна не съм ги виждал. Неделно лакомство още не е пристигнало, защото Стария Ник снощи не дойде, всъщност това беше най-хубавата част от рождения ми ден. Каквото поискахме, така или иначе, не е много интересно, нови панталони, защото черните ми имат дупки вместо колене. Не ми пука за дупките, но Мам казва, че ме карат да приличам на бездомен, не може да ми обясни какво е това.

След къпането играя с дрехите. Розовата пола на Мам тази сутрин е змия и се кара с белия ми чорап.

— Аз съм най-добрият приятел на Джак.

— Не, аз съм най-добрият приятел на Джак.

— Пернах те.

— Фраснах те.

— Ще те бухна със скорострелната си летяща помпа.

— Да, бе, аз имам гигантски мегатронен трансформобластер...

— Ей — казва Мам, — ще играем ли на хващанка?

— Вече я няма Плажна топка — спомням й аз. Пръсна се случайно, когато я ритнах към Шкаф супербързо. Исках да поръчам друга вместо тъпите панталони.

Мам обаче казва, че можем сами да си направим, можем да смачкаме всички страници, които съм се упражнявал да пиша, и да напълним една торбичка от покупки, после да я стискаме, докато стане нещо като топка, и да нарисуваме страшно лице на нея с три очи. Топка от думи не подскача толкова високо, колкото Плажна топка, но пък всеки път като я хванем, прави силно *хръц*. Мам е най-добра на хващане, само понякога й нацелва болната китка, а аз пък съм най-добър на хвърляне.

Заради тортата на закуска, неделните палачинки ги ядем за обяд. Не е останала много смес, така че са тънки и се разстилат, харесват ми

така. Мога да ги сгъвам, някои се късат. Няма и много сладко, така че му слагаме малко вода.

Един от моите ъгли потича, Мам забърсва Под с Гъба.

— Коркът се износва — казва тя със стиснати зъби. — Как очаква да го поддържа чист?

— Къде?

— Ето тук, където го търкаме с крака.

Слизам долу под Маса, има дупка в Под с кафяво в нея и е потвърдо, като го чопля с нокът.

— Не го доразваляй, Джак.

— Не го, просто гледам с пръст. — Като малък кратер е, точно под Прозорче, където е супертопло. Пея „Няма слънце“, а Мам пее „Ето, слънцето идва“, аз избирам „Ти си моето слънце“. После искам да бозкам, лявата е супергъста.

Жълтото лице на Господ ми свети червено през клепачите. Отварям, ама е прекалено ярко за гледане. Пръстите ми правят сенки на Черга, малки и сплескани.

Мам дреме.

Чувам звук и ставам, без да я будя. Оттатък при Печка, тихичък стържещ звук.

Нещо живо, животно, наистина истинско, не в Телевизор. На Под е, яде нещо, може би троха от палачинка. Има опашка, мисля, мисля, че е мишка.

Приближавам се и *trrrr*, тя изчезва под Печка, така че почти не я виждам. Не съм знавал, че нещо може да върви толкова бързо.

— О, Мишле — казвам аз тихо, за да не го изплаша. Така трябва да се говори на мишка, както в „Алиса“, само че тя погрешка заговаря за своята котка Дайна и нейната мишка става нервна и отплува. Аз сега скръствам ръце в молитва:

— О, Мишле, върни се, моля те, моля те, моля те...

Чакам часове, но то не се връща.

Мам със сигурност спи.

Отварям Хладилник, вътре няма много. Мишките обичат сирене, но на нас не ни е останало. Изваждам хляба, отчупвам малко върху една чиния и я слагам долу, там, където беше Мишле. Клякам и се смалявам, и чакам още часове.

И тогава най-прекрасното нещо, Мишле подава нос, остър е. Почти подскачам от радост, само че не, оставам супермирно. То се приближава до трохите и души. Аз съм само на около два фута разстояние, щеше ми се Линия да беше тук, за да измеря, но тя е подредена в Кашон в Подкреватчо, а не искам да мърдам и да изплаша Мишле. Гледам ръцете му, мустаците му, много къдравата му опашка. То е живо наистина, то е най-голямото живо нещо, което някога съм виждал, милиони пъти по-голямо от мравките или Паяк.

После нещо се стоварва върху Печка, *тряяс*, аз изпищявам и, без да искам, стъпвам на чинията, Мишле е изчезнало, къде е отишло? Да не би книгата да го е строшила? Тя е „Сгъваемо летище“, преглеждам всичките ѝ страници, но то не е там. Лентата за получаване на багаж се е откъснала и вече не стои права.

Лицето на Мам е странно.

— Накара го да изчезне — крещя ѝ аз.

Тя държи Четколопатка, помита счупените парчета чиния.

— Какво правеше това на пода? Вече сме само с две големи чинии и една малка, това е...

Готвачката в „Алиса“ хвърля чинии по бебето, а също и тиган, който почти му откъсва носа.

— На Мишле трохите му харесват.

— Джак!

— Беше истинско, видях го.

Тя издърпва Печка, има малка цепка в дъното на Стена на Врата, тя взема рулото алуминиево фолио и започва да пъха топки от него в цепнатината.

— Недей! Моля те.

— Съжалявам. Дойде ли една, ще дойдат и десет.

Това е шантаво смятане.

Мам оставя фолиото и ме стиска здраво за раменете.

— Ако ѝ позволим да остане, скоро ще ни нападнат бебетата ѝ. Ще крадат храната ни, ще внасят микроби върху мръсните си лапи...

— Може да ядат моята храна, не съм гладен.

Мам не ме слуша. Бута Печка обратно до Стена на Врата.

След това използваме малко тиксо, за да накараме страницата с Хангар да стои по-добре в „Сгъваемо летище“, но Лента за багаж е прекалено скъсана, за да се оправи.

Седим сгушени в Люлящ и Мам ми чете „Дилън Копача“ три пъти, това означава, че съжалява.

— Да поискаме нова книга за Неделно лакомство — предлагам аз.

Тя изкривява уста.

— Поисках преди няколко седмици. Исках да я получиш за рождения си ден, но той каза да престана да го тормозя, нали сме имали вече цяла лавица.

Поглеждам през рамото ѝ към Лавица, тя може да побере още сто книги и още, ако сложим някои от другите неща в Подкреватчо до Яйчена змия. Или пък върху Гардеробчо... ама пък там живеят Форт и Лабиринт. Не е лесно да се измисли къде е домът на всичко, Мам понякога казва, че трябва да хвърляме разни неща на боклука, но аз обикновено им намирам място.

— Той смята, че трябва просто да гледаме телевизия през цялото време.

Това звучи забавно.

— Тогава мозъците ни ще загният като неговия — казва Мам. Протяга се да вземе „Моята голяма книга с песнички“. Чете ми по една от всяка страница, която аз си избира. Най-любими са онези с Джак, като „Дребосъчето Джак“ или „Малкият Джак Хорнър“^[7].

*Тичай, Джак,
и бърз бъди,
свещника ти прескочи.*^[8]

Мисля, че е искал да види дали може, без да си изгори нощницата. В Телевизор има пижами или нощнички на момичетата. Моята пижамена тениска е най-голямата ми, има дупка на рамото, дето обичам да си вкарвам пръста в нея и да се гъделичкам, докато изключвам. Има и за Джаки Уаки, само че като се научих да чета, видях, че всъщност е за Джорджи Порджи^[9]. Мам го беше сменила, за да ми пасне, това не е лъгане, само преструване. Същото е и с „Джак, синът на тръбача“.

*Синът на тръбача — Джак, Джак,
откраднал свиня и — бегом.
Откраднал свиня и набили го, значи.
И ето го, бяга по пътя и плаче.^[10]*

Всъщност в книгата пише Том, но Джак звучи по-добре. Краденето е, когато някое момче вземе нещо, което е на друго някое момче, защото в книгите и в Телевизор всички човекове си имат неща, които са си само техни, сложно е.

Сега е 05:39, така че може да вечеряме, днес са бързите спагети. Докато са в горещата вода, Мам намира трудни думи от кутията с мляко, за да ме изпита, като „питателно“, което означава храна, и „пастьоризирано“, което означава, че лазерни оръжия са изпарили микробите. Искам още торта, но Мам казва първо сочно накълцано цвекло. После ям торта, която е доста твърда вече, Мам също яде, мъничко.

Качвам се на Люлящ, за да намеря Кашон за игра в края на Лавица, тази вечер избирам Дама и ще бъда червен. Парчетата са като малки шоколадови бонбони, много пъти съм ги облизвал, ама нямат вкус на нищо. Залепнали са за дъската с магнитна магия. Мам обича шах, но мен ми боли главата.

Когато идва време за Телевизор, тя избира Планетата на дивата природа, има костенурки, които заравят яйцата си в пясъка. Когато Алиса става дълга от ядене на гъбата, Гълъбицата полудява и си мисли, че Алиса е гадна змия, която се опитва да ѝ изяде гълъбовите яйца. Ето ги и костенурковите бебета, излизат от черупките си, само че майките им вече ги няма, много странно. Чудя се дали по някое време се срещат в морето, майките и бебетата, и дали се познават, или просто се подминават.

Дивата природа свършва прекалено бързо, така че превключвам на двама мѐже само по гащета и гуменки, и много пот.

— Ей, ей, удрянето не е позволено — казвам им аз. — Бебето Исус ще се ядоса.

Онзи в жълтите гащета прасва косматия в окото.

Мам простенва, сякаш я боли:

— Трябва ли да гледаме това?

Казвам й:

— След минутка полицията ще дойде и *уу-уу-уу* ще затворят тези лоши човекове в затвора.

— Всъщност боксът... гаден е, но е игра, може да се каже, че е позволен, ако са с онези специални ръкавици. Стига толкова, времето изтече.

— Една игра на Папагал, добре е за речниковия запас.

— Добре. — Отива и включва на Планетата на червеното канапе, където е жената с бухналата коса. Тя е шефът и задава на другите човекове въпроси, а сто други човекове и още пляска с ръце.

Слушам супервнимателно, тя говори на мъж с един крак. Мисля, че си е загубил другия на война.

— Папагал! — виква Мам и им спира гласа с бутона.

— *Най-трогателният аспект, според мен за всички зрители, най-покъртителното в това, което сте преживели...* — думите ми свършват.

— Добро произношение — казва Мам. — „Трогателен“ означава тъжен.

— Пак.

— Същата програма.

— Не, различна.

Намира една с новини, която е още по-трудна.

— Папагал! — И пак спира звука.

— *А с целия труден за код дебат, който все по-упорито върви по стъпките на здравната реформа, и като се имат предвид, разбира се, частичните...*

— Още? — чака Мам. — Отново добре. Само че беше „трудова закон“, а не „труден за код“.

— Каква е разликата?

— „Код“ е нещо, което се слага на етикета, да речем на доматиите, а „трудова закон“ ...

Аз се прозявам широко.

— Както и да е — ухилва се Мам и изключва Телевизор.

Мразя, когато картините изчезнат и екранът пак става само сив. Винаги ми се доплаква, но само за секунда.

Покатервам се в скута на Мам в Люлящ и си преплитаме краката. Тя е вълшебникът, превърнат в огромна сепия, а аз съм принц

ДжакърДжак и накрая успявам да избягам. Правим си гъдел и скок-подскок, и криви сенки по Стена на Креватчо.

После искам Заека ДжакърДжак, той вечно играе някакви хитри номера на онзи Брат Лисан. Ляга на пътя и се преструва на умрял, Брат Лисан го подушва и казва: „По-добре да не го нося у дома, много мирише...“. Мам ме подушва навсякъде и прави разкривени физиономии, а аз се опитвам да не се смея, за да не разбере Брат Лисан, че всъщност съм жив, но винаги се разсмивам.

За песен искам смешка и тя запява:

— Червеи пълзят навътре, червеи пълзят навън...

— Ядат ти вкиснатите черва като пън... — пея аз.

— Ядат ти очите, ядат ти носа.

— Ядат ти и целите мръсни крака...^[11]

Бозкам много на Креватчо, но на Мам ѝ се спи. Пренася ме в Гардеробчо, загръща Одеядчо хубаво около шията ми, аз отново го разгръщам. Пръстите ми преминават *trrrr-trrrr* по червената линия. *Бип-бип*, това е Врата. Мам подскача и издава звук, мисля, че си удари главата. Притваря хубаво Гардеробчо.

Въздухът, който влиза, е леден, мисля, че е малко от Открития космос, мирише вкусно. Врата прави нейното си *туп*, което означава, че Стария Ник сега е вътре. Вече не ми се спи. Изправям се на колене и поглеждам през процепа, но виждам само Скринчо и Вана, и една извивка на Маса.

— Изглежда вкусно. — Гласът на Стария Ник е супердебел.

— А, просто остатъкът от тортата за рождения ден — казва Мам.

— Да ми беше напомнила, можеше да му донесе нещо. На колко стана вече, четири?

Чакам Мам да каже, но тя не.

— Пет. — Прошепвам го.

Тя обаче трябва да е чула, защото се приближава до Гардеробчо и казва „Джак“ с ядосан глас.

Стария Ник се засмива, не знаех, че може.

— То говори.

Защо казва „то“, а не „той“?

— Искаш ли да излезеш и да пробваш новите си дънки?

Това не го казва на Мам, а на мен. Гърдите ми започват да дум-дум-дум.

— Почти е заспал — казва Мам.

Не, не съм. Ще ми се да не бях прошепвал „пет“ да ме чуе, ще ми се нищо да не бях.

Нещо друго, което не чувам съвсем...

— Добре, добре — казва Стария Ник. — Може ли да хапна малко?

— Вече почти се е развалила. Ако наистина искаш...

— Не, остави, ти си шефът.

Мам нищо не казва.

— Аз съм само момчето от бакалията, изхвърлям боклука, обикалям щандовете за детски дрехи, качвам се по стълбата да ви изчистя прозорчето, на вашите услуги, мадам...

Мисля, че прави сарказъм, онова, дето казва съвсем обратното с много извъртян глас.

— Благодаря ти за това. — Мам не звучи като нея си. — Така е много по-светло.

— Ето, не беше толкова трудно, нали?

— Извинявай. Много благодаря.

— Като с ченгел понякога — казва Стария Ник.

— Благодаря и за продуктите, и за дънките.

— Пак заповядай.

— Чакай, ще ти сложа в една чиния, може по средата да не е толкова зле.

Чувам тракане, май му дава торта. Моята торта.

След минута той говори неясно.

— Да, поразвалила се е.

Устата му е пълна с моята торта.

Лампа изгасва *щрак*, от това подскачам. Нямам против тъмното, но не обичам да ме изненадва. Лягам под Одејлчо и чакам.

Когато Стария Ник изскърцва Креватчо, аз чакам и броя петици на пръсти, днес е 217 скърцания. Винаги трябва да броя, докато направи онзи пъшкащ звук и спре. Не знам какво би станало, ако не броя, понеже винаги броя.

Ами нощите, когато спя?

Не знам, може би Мам брои.

След 217 всичко утихва.

Чувам, че Телевизор се включва, само Планетата на новините, виждам малко с танкове през процепа, ама не е много интересно. Мушвам глава под Одеялчо. Мам и Стария Ник си говорят нещо, но аз не слушам.

* * *

Събуждам се в Креватчо и вали, това е, когато Прозорче става размазано. Мам ми дава да бозкам малко и тихичко пее: „Аз пея под дъжда“.

Дясната не е вкусна. Подскачам в Креватчо и сядам, защото си спомням:

— Защо не си казала му преди, че ми е рожденият ден?

Мам вече не се усмихва.

— Трябва да спиш, когато той е тук.

— Ама ако му беше казала, щеше да ми е донесовал нещо.

— Донесъл нещо — казва тя. — Само така си говори.

— Какво нещо? — Чакам. — Трябваше да си му спомнила.

Мам протяга ръце над глава.

— Не искам да ти носи неща.

— Ама Неделно лакомство...

— Това е различно, Джак, моля го за неща, които са ни необходими. — Посочва Скринчо, има синьо сгънато. — Между другото, това са ти новите дънки.

Отива да пишка.

— Можеше да го помолиш за подарък за мен. Никога не съм получавал подарък.

— Подаръкът ти беше от мен, не помниш ли? Беше рисунката.

— Не искам тъпата рисунка. — Заплаквам.

Мам избърсва ръце и идва да ме прегърне.

— Няма нищо.

— Можеше...

— Не те чувам. Поеми дълбоко дъх.

— Можеше...

— Каж ми какво има.

— Можеше да е куче.

— Кое можеше да е куче?

Не мога да спра. Трябва да говоря през плаченето.

— Подаръкът. Можеше да е куче, което е станало истинско, и можеше да го наречем Лъки.

Мам забърсва очите ми с вътрешното на ръката си.

— Знаеш, че нямаме място.

— Имаме.

— Кучетата имат нужда от разходки.

— Ние се разхождаме.

— Само че едно куче...

— Ние тичаме дълго разстояние на Писта, Лъки може да тича с нас. Бас ловя, че щеше да е по-бърз от теб.

— Джак. Едно куче ще ни подлуди.

— Не, няма.

— И още как. Да не говорим за лаенето, дращенето...

— Лъки нямаше да дращи...

Мам извърта очи. Отива до Шкаф и изважда овесените ядки, сипва в купите ни, без дори да брои.

Аз правя лице на ревящ лъв:

— През нощта, докато спиш, аз ще съм буден, ще извадя фолиото от дупките, за да може Мишле да се върне.

— Не ставай глупав.

— Не съм глупав, ти си глупав глупендер.

— Виж, разбирам...

— Мишле и Лъки са мои приятели. — Пак плача.

— Лъки не съществува. — Мам говори със стиснати зъби.

— Напротив, съществува и аз го обичам. Съществува и Мишле, той е истински приятел, а ти го накара да изчезне...

— Ами да — крещи Мам, — за да не те полази по лицето през нощта и да те ухапе.

Плача толкова много, че дишането ми е нахълцано. Никога не съм знавал, че Мишле може да ме ухапе по лицето, мислех, че са само вампирите.

Мам ляга на Юрганчо и не мърда.

След една минута отивам до нея и също лягам. Вдигам тениската й да бозкам малко, трябва все да спирам, за да си бърша носа. Лявата е добре, но няма много.

По-късно изпробвам новите си дънки. Само падат.

Мам издърпва стърчащ конец.

— Недей.

— Вече си беше излязъл. Евтин бок... — Не казва какво.

— Док — казвам ѝ аз, — от това се правят дънките. — Слагам конца в Шкаф в Кутия за майсторене. Мам сваля Комплект, за да направи няколко шева на кръста, след това дънките не ми падат повече.

До обед сме доста заети. Първо разваляме Пиратски кораб, който направихме миналата седмица, и го превръщаме в Танк. Балон е шофьорът, преди беше голям колкото главата на Мам и розов, и дебел, но сега е малък колкото юмука ми и само червен и сбръчкан. Надуваме един само когато е първо число на месеца, за да можем да правим на Балон сестра, докато стане април. Мам също си играе с Танк, но не толкова дълго. На нея бързо ѝ омръзват разни неща, то е, защото е пораснала.

Понеделник е ден за пране, влизаме във Вана с чорапите, гащите, сивите ми панталони, които кетчупът изпръска, чаршафите и кърпите за чинии и изстискаме всичката мръсотия. Мам затопля Термостатко нагоре заради сушенето, взима Скелет за сушилка от до Врата и го слага отворен, а аз му казвам да бъде силен. Много бих искал да го поюздя както когато съм бил бебе, но сега съм толкова огромен, че може да му счупя гърба. Ще е суперяко да можем понякога пак да се смаляваме и понякога пак да порастваме както Алиса. Когато сме изстискали водата от всичко и сме го закачили, аз и Мам трябва да изхлузим тениските си и един след друг да се охлаждаме от топлото в отворения Хладилник.

Обяд е салата от фасул, второто ми най-нелюбимо. След дрямката правим Викане всеки ден, но не в събота или неделя. Прочистваме си гърлата и се покатерваме на Маса, за да сме по-близо до Прозорче, и се държим за ръце да не паднем. „Готови, старт“, после отваряме зъби широко и викаме крецим редем вием пицим кряскаме колкото високо можем. Днес аз съм най-много високо силен от всякога, защото дробовете ми се разширяват, задето съм на пет.

После правим шшт с пръст на уста. Веднъж попитах Мам за какво се ослушваме и тя каза, че за всеки случай, човек никога не знае.

После аз правя търкане на една вилица и Гребенчо, и капачки на буркани, и страните на дънките ми. Хартията с редове е най-гладка за

търкане, ама тоалетната хартия става за рисунка до безкрай. Ето, днес се рисувам с котка и папагал, и игуана, и миеша мечка, и Дядо Коледа, и една мравка, и Лъки, и всичките ми приятели от Телевизор в процесия, а аз съм крал Джак. Когато приключвам, я навивам обратно, за да можем да я използваме за дупетата си. Вземам чисто парче от следващото руло за писмо до Дора, трябва да наостря червения молив с Гладък нож. Стискам молива здраво, защото е толкова къс, че почти го няма, аз пиша отлично, само че понякога буквите ми вървят отзад напред. „Аз съм на пет завчера, можеш да изядеш последното парче торта, ама няма свещи, чао, обич Джак“. Скъсва се само малко на „парче“.

— Кога ще го получи?

— Ами — казва Мам — предполагам, че трябва няколко часа, за да стигне до морето, после то ще го отбие на някой бряг...

Звучи по-смешно от смученето на ледче за Болен зъб. Бреговете и морето са в Телевизор, но мисля, че като изпратим писмо, ще станат истински за малко. Акото потъва и писмата се носят по вълните.

— Кой ще го намери? Диего?

— Сигурно. И ще го занесе на братовчедка си Дора...

— Със своя сафари джип. *Бръъм-ъъм* през джунглата.

— Значи в такъв случай вероятно утре сутрин. Най-късно на обед.

Ледчето вече е по-малко издуто върху лицето на Мам.

— Да видим?

Тя го изплезва на език.

— Мисля, че и аз имам болен зъб.

— О, Джак — изстенва Мам.

— Съвсем истински наистина. Ау, ау, ау.

Лицето ѝ се променя.

— Ако искаш да смучеш ледче, може, няма нужда да имаш зъбобол.

— Яко.

— Не ме плаши така.

Не знаех, че мога да я плаша.

— Може би ще ме боли, като съм на шест.

Тя изпуктява, докато вади ледчетата от Фризерчо.

— Лъжа, лъжа, погледни си носа!

Ама аз не лъжех, само се преструвах.

Вали цял следобед. Господ не показва никое от лицата си. Пеем „Намръщено време“ и „Валят мъже“, и онази, дето на пустинята ѝ липсва дъждът.

Вечерята е рибни пръчици и ориз, аз изстисквам лимона, който не е истински, а пластмасов. Веднъж имахме истински, ама той се сбръчка прекалено бързо. Мам слага парченце от нейната рибна пръчица в пръстта под Цвете.

Вечер Анимационната планета не е в Телевизор, може би защото е тъмно и там нямат лампи. Днес избирам една за готвене, не е като истинска храна, нямат консерви. Онази тя и онзи той се усмихват един на друг и правят месо с пай отгоре и зелени неща около други зелени неща на връзки. После превключвам на Планетата на фитнеса, където човекове по гащи трябва да повтарят едни и същи неща на машините отново и отново, мисля, че са заключени. Това свършва скоро и идват събаряните, те строят къщите на различни форми и с милиони цветове боя, не само върху рисунка, ами и върху всичко. Къщите са нещо като много пъти Стая, залепена една до друга, човековете в Телевизор стоят в тях, а понякога влизат в тяхното отвън и времето им се случва.

— Какво ще кажеш да сложим леглото ето там? — казва Мам.

Гледам я и не разбирам, после поглеждам накъдето сочи.

— Това е Стена на Телевизор.

— Просто ние така я наричаме, но леглото сигурно ще се побере там, между тоалетната и... ще трябва да преместим малко и гардероба. Тогава скринът ще е ето тук, на мястото на леглото, а върху него — телевизорът.

Аз клатя глава много.

— Тогава няма да можем да виждаме.

— Ще можем, ще седим ето тук, в люлеещия се стол.

— Лоша идея.

— Добре, остави. — Мам кръстосва ръце силно.

Жената в Телевизор плаче, защото къщата ѝ сега е жълта.

— Повече ли ѝ харесваше кафява? — питам аз.

— Не — казва Мам, — толкова е щастлива, че ѝ се плаче. Много странно.

— Това тъжно-весело да не е както когато има прекрасна музика в Телевизор?

— Не, тя е просто идиотка. Дай да изключим телевизора вече.

— Още пет минути? Моля те?

Тя клати глава.

— Ще правя Папагал, ставам още по-добър. — Слушам внимателно жената в Телевизор. Повтарям: *Мечтата ми се превърна в реалност, трябва да ти кажа, Дарън, дори не съм си представяла, корнизите...*

Мам натиска изключача. Искам да я попитам какво е корнизите, ама мисля, че е раздразнена заради местенето на мебелите, много откачен план беше.

В Гардеробчо уж трябва да заспя, само че аз броя караниците. Станаха общо три за три дни: една за свещите, една за Мишле и една за Лъки. Предпочитам пак да съм на четири, ако пет означава да се караме всеки ден.

— Лека нощ, Стая — казвам тихичко. — Лека нощ, Лампа и Балон.

— Лека нощ, печка — казва Мам, — и лека нощ, маса.

Хиля се.

— Лека нощ, Топка от думи. Лека нощ, Форт. Лека нощ, Черга.

— Лека нощ, въздух.

— Лека нощ, звуци навсякъде.

— Лека нощ, Джак.

— Лека нощ, Мам. И Буболечките, не забравяй Буболечките.

— Лека нощ, да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки.

* * *

Когато се събудя, Прозорче е синьо в стъклото си, не е останал сняг дори в ъглите. Мам седи в стола и държи лицето си в ръце, това означава, че боли. Гледа нещо върху Маса, две неща.

Скачам и грабвам.

— Това е джип. Джип с дистанционно! — Въртя го из въздуха, червен е, голям колкото ръката ми. Дистанционното е сиво и правоъгълно, когато побутвам един от лостите с палец, гумите на джипа се завъртат: зззззззззз.

— Подарък за рождения ти ден.

Знам кой го е донесовал, Стария Ник, но тя не казва.

Не искам да си ям овесените ядки, но Мам казва, че мога пак да играя с джипа веднага след. Изяждам двайсет и девет, после не съм повече гладен. Мам казва, че това е прахосване, така че изяжда и останалите. Откривам как да местя Джип само с Дистанционно. Тънката сребърна антена мога да я правя много дълга или много къса. Единият лост кара Джип да върви напред и назад, другият — от една страна на друга. Ако движа и двата едновременно, Джип се парализира като от отровна стреличка, казва: *rrrrrrrr*. Мам казва, че най-добре да започне да чисти, защото е вторник.

— Внимателно — предупреждава ме, — не забравяй, че може да се счупи.

Това вече го знам. Всичко може да се счупи.

— И ако го държиш включен дълго време, батериите ще свършат, а нямаме резервни.

Мога да накарам Джип да обиколи Стая, лесно е, освен през края на Черга, тя се накъдря под колелата му. Дистанционно е шефът, командва:

— Хайде тръгвай, Джип, ти бавна каруца такава. Два пъти около онзи крак на Маса, с бясна скорост. Не спирай да се въртиш.

Понякога Джип е изморен, Дистанционно върти колелата му: *rrrrrrrr*. Пакостникът Джип се крие в Гардеробчо, ама Дистанционно го намира с магия и го прави да се хвърля напред-назад и да се удря в процепите.

Вторниците и четвъртъците винаги миришат на оцет. Мам търка под Маса с парцала, който преди е бил моя пелена, каквито съм носил, докато съм станал на една. Сигурен съм, че изтрива мрежата на Паяк, но не ми пука много. После взема Прахосмук, който прави супершумно и прашно *ууу-ууу-ууу*. Джип се промъква от Подкреватчо.

— Върни се, малък мой Джипчо — казва Дистанционно. — Ако се превърнеш на риба в реката, аз ще стана рибар и ще те хвана в мрежата си.

Ама онзи хитър Джип се спотаява, докато Дистанционно си подремва със спусната до долу антена, после се промъква зад него и му изважда батериите ха-ха-ха.

Играя си с Джип и Дистанционно цял ден, само че докато съм във Вана, те трябва да паркират на Маса, за да не ръждясат. Когато

правим Викане, ги бутам много близо до Прозорче и Джип *rrrръмжи* с колела колкото силно може.

Мам ляга и си държи зъба. Понякога прави голям дъх навън, навън, навън.

— Защо съскаш толкова дълго?

— Опитвам се да го надвия.

Аз отивам и сядам до нея, и нежно вадя косата от очите ѝ, челото ѝ е хлъзгаво. Тя ми хваща ръката и я стиска.

— Всичко е наред.

Не ми изглежда наред.

— Искаш ли да играеш с Джип, Дистанционно и мен? — питам.

— Може би по-късно.

— Ако играеш, няма да ти пука и няма да е важно.

Тя се усмихва малко, но следващият дъх излиза по-силно, като стенене.

В 05:57 казвам:

— Мам, почти шест е — и тя става да приготви вечеря, без да яде.

Джип и Дистанционно чакат във Вана, защото сега е суха, тя е тайната им пещера.

— Всъщност Джип умря и отиде в Рая — казвам аз, както си ям пилешките хапки много бързо.

— Така ли?

— Ама после, през нощта, докато Господ спеше, Джип се измъкна навън и се спусна по Бобовото стъбло до Стая, за да дойде при мен.

— Колко хитро само.

Изяждам три зелени фасулчета и изпивам голяма чаша мляко с още три, по три минават по-бързо. Пет щеше да е по-голямо бързо, но не мога, гърлото ми ще се затвори. Веднъж като бях на четири, Мам написа „Зелен фасул/други замр. Зел. Зеленч.“ на списъка за пазаруване и аз задрасках „зелен фасул“ с оранжевия молив, на нея ѝ стана смешно. Накрая изяждам и мекия хляб, защото обичам да го държа в устата си като памук.

— Благодаря ти, бебе Исус, особено за пилешките хапки — казвам аз, — и моля много време да няма зелен фасул. Хей, защо благодарим на бебето Исус, а не на него?

— Него?

Кимам към Врата.

Лицето ѝ се опъва, макар че не съм му казал името.

— Защо да му благодарим?

— Ами ти му благодари миналата вечер за продуктите и за махването на снега, и за панталоните.

— Не трябва да подслушваш. — Понякога, когато е много ядосана, устата ѝ не се отваря наистина. — Беше фалшиво благодаря.

— Защо беше...?

— Той само носи — прекъсва ме тя. — Той не кара зърното да расте в полето.

— Кое поле?

— Не може да накара слънцето да огрее, дъждът да завали или каквото и да е.

— Ама, Мам, хлябът не идва от полето! — Тя стиска уста. — Защо ти каза...?

— Трябва вече да е станало време за телевизия — отсича бързо тя.

Дават клипове, обичам ги. Мам прави движенията с мен повечето пъти, но не днес. Скачам на Креватчо и уча Джип и Дистанционно да поклащат ботушки. Риана и Ти Ай, и Лейди Гага, и Кание Уест.

— Рапърите защо носят слънчеви очила дори нощем? — питам Мам. — Да не ги болят очните ябълки?

— Не, просто искат да изглеждат готини. И феновете да не ги зяпат в лицата през цялото време, защото са толкова известни.

Объркан съм.

— Защо са известни феновете?

— Не, звездите са известни.

— А не искат?

— Е, предполагам, че искат — казва Мам и става да изключи Телевизор, — но искат да запазят и малко само за себе си.

Когато бозкам, Мам не ми дава да взема Джип и Дистанционно в Креватчо, макар че са ми приятели. А после казва, че трябва да се качат горе на Лавица, докато спя.

— Иначе ще те стреснат през нощта.

— Не, няма, обещават.

— Слушай, нека приберем джипа ти, така може да спиш с дистанционното, защото е по-малко, стига антената да е прибрана докрай. Става?

— Става.

Когато съм в Гардеробчо, си говорим през процепите.

— Бог да благослови Джак — казва тя.

— Бог да благослови Мам и да направи магия на зъбите ѝ за добре. Бог да благослови Джип и Дистанционно.

— Бог да благослови книгите.

— Бог да благослови всичко тук и в Открития космос, а също и Джип. Мам?

— Аха.

— Къде сме, когато спим?

Чувам да се прозява.

— Точно тук.

— Ама сънищата? — Чакам. — Те в Телевизор ли са? — Тя още не отговаря. — В Телевизор ли ходим, за да сънуваме?

— Не. Никъде не ходим, тук сме си. — Гласът ѝ звучи много отдалече.

Аз лежа сгушен, докосвам лостчетата с пръсти, прошепвам:

— Не можете ли да спите, малки лостчета? Няма проблем, бознете си малко. — Слагам ги на зърната си, а те се редуват. Горедолу съм заспал, ама само почти.

Бип-бип. Това е Врата.

Слушам много силно. Ето го студеният въздух. Ако главата ми беше излязла от Гардеробчо, щях да видя как Врата се отваря, бас ловя, че щях да видя направо до звездите и космическите кораби, и планетите, и извънземните, които се въртят наоколо в НЛО. Ще ми се, ще ми се, ще ми се да можех да ги видя.

Бум, това е затварянето на Врата. Стария Ник казва на Мам как е нямало от нещо си, а нещо си друго така или иначе било на безобразна цена.

Чудя се дали е погледовал нагоре към Лавица да види Джип. Да, донесовал ми го е, но никога не е играл с него, мисля си. Едва ли знае как Джип рязко тръгва, когато включва Дистанционно, *бръммм*.

Той и Мам тази вечер си говорят само малко. Лампа изгасва *щрак* и Стария Ник започва да скърца Креватчо. Понякога броя по

едно вместо по пет, просто за различно. Само че започвам да бъркам бройката, та превключвам на петици за по-бързо, изброявам 378.

Всичко е тихо. Мисля, че май спи. Мам изключва ли, когато той изключи, или стои будна и го чака да си е отишъл? Може би и двамовете са изключени, а аз включен, колко странно. Мога да се изправа и да изпъля от Гардеробчо, няма дори да разберат. Мога да нарисувам рисунка с двамовете в Креватчо или нещо такова. Чудя се дали са един до друг, или на обратни страни.

После ми хрумва ужасна идея, ами ако той си бозка? Мам би ли му позволила да бозка, или ще му каже: „Няма начин, човече, това е само за Джак“?

Ако бозне, може да започне да става повече истински.

Искам да скоча и да крещя.

Намирам копчето за пускане на Дистанционно и го правя зелено. Колко ще е смешно само ако неговите суперсили накарат колелата на Джип да тръгнат по Лавица! Стария Ник може да се събуди изненадан, ха-ха.

Пробвам лостчето за напред, нищо не става. Уф, забравих да издърпам антената. Правя я цялата дълга и опитвам отново, ама Дистанционно пак не работи. Промушвам му антената през процепа, тя е отвън, а аз съм си още вътре. Побутвам лостчето. Чувам лекичък звук, който трябва да са колелата на Джип, дето се събуждат и тогава... *ТРЯЯЯЯЯЯС.*

Стария Ник рева, както не съм го чувал досега, нещо за Исус, ама то не беше бебето Исус, аз бях. Лампа е включена, светлината ме удря през процепа, стискам очи. Извъртам се обратно и издърпвам Одеялчо през глава.

Той крещи:

— Какво се опитваш да сториш?

Мам звучи малко разтреперана:

— Какво, какво? Кошмар ли сънува?

Аз хапя Одеялчо, пухкаво е като хляб в устата ми.

— Опита се да ми направиш нещо ли? А? — Гласът му отива още по на ниско. — Защото и преди съм ти казвал, в твоя вреда е, ако...

— Спях. — Мам говори с тихо смачкано гласче. — Моля те... погледни, виж, тъпият джип се търколи от лавицата.

Джип не е тъп.

— Съжалявам — казва Мам, — много съжалявам, трябваше да го сложа някъде, където да не пада. Наистина, наистина много...

— Добре.

— Чакай, нека да светна...

— Не! — казва Стария Ник. — Приключих.

Никой не продължава, аз броя едно хипопотамче две хипопотамче три хипопотамче... *Бип-бип*, Врата се отваря и се затваря бум. Отиде си.

Лампа щраква пак.

Опипвам по пода на Гардеробчо за Дистанционно, откривам нещо ужасно. Антената му е много къса и остра, трябва да се е счупила в процепа.

— Мам — прошепвам.

Няма отговор.

— Дистанционно се счупи.

— Заспивай. — Гласът ѝ е толкова дрезгав и страшен, че си помислям, че не е тя.

Преброявам си зъбите пет пъти, получават се двайсет всеки път, но въпреки това трябва да го направя още веднъж. Никой от тях не боли, но може и да започнат, като стана на шест.

Трябва да съм заспал, само че не го знам, защото се събуждам.

Все още съм в Гардеробчо, всичко е тъмно. Мам още не ме е донесовала в Креватчо. Защо не ме е донесовала?

Бутам вратите и се заслушвам в дъха ѝ. Спи, не може да е ядосана, докато спи, нали?

Промъквам се под Юрганчо. Лягам до Мам, без докосване, около нея навсякъде има топлина.

[1] Lo bicimos (исп.) — направихме го — бел.ред. ↑

[2] No hay problema (исп.) — няма проблем — бел.ред. ↑

[3] Abuela (исп.) — баба — бел.ред. ↑

[4] Delicioso (исп.) — вкусно — бел.ред. ↑

[5] Английски народни приказки. Прев. от англ. Вера Славова. София, Отечество, 1984. С. 56 — бел.ред. ↑

[6] Стара детска песен. По традиция детето, което я изпълнява, имитира с ръце летящите птички — бел.ред. ↑

[7] Популярни детски песни със заглавия Jack Sprat и Uttle Jack Horner, публикувани за първи път през 1639 и 1725 година — бел.ред. ↑

[8] Част от песента Jack Be Nimble, публикувана през 1815 година — бел.ред. ↑

[9] Става дума за детската песен Georgie Porgie, публикувана през 40-те години на XIX век — бел.ред. ↑

[10] Маршак, Самуел. Плува, плува корабче: Английски детски песнички. Прев. от рус. Христо Радевски. София, Народна култура, 1959. С. 29 (По оригинал вместо Дкак пише Том.) — бел.ред. ↑

[11] Популярна детска песен със заглавие The Worms Crawl In, The Worms Crawl Out — бел.ред. ↑

ОТЛЪГВАНЕ

На сутринта ядем овесена каша и аз отбелязвам:

— Имаш мръсно на шията.

Мам пие само малко вода, кожата ѝ се движи, като преглъща.

Всъщност това не е мръсотия, си мисля.

Вземам си много каша, ама е гореща, изплювам я обратно на Опарена лъжица. Мисля, че Стария Ник е оставил тези белези на шията ѝ. Опитвам се да кажа, но нищо не излиза. Пробвам отново:

— Съжалявам, че накарах Джип да падне снощи.

Ставам от моя стол, Мам ми позволява да се кача в скута ѝ.

— Какво се опитваше да направиш? — пита тя, а гласът ѝ е все още дрезгав.

— Да му покажа.

— Какво?

— Аз, аз, аз...

— Няма нищо, Джак. Опитай по-бавно.

— Само че Дистанционно се счупи и ти си ми много ядосана.

— Чуй ме, изобщо не ми пука за джипа.

Примигвам невярващо.

— Той ми беше подарък.

— Ядосана съм — гласът ѝ започва да пораства и да стърже още повече — ... защото го събуди.

— Джип ли?

— Стария Ник. — Накарва ме да подскоча, като го казва на глас.

— Изплаши го.

— Изплашил се е от мен?

— Не знаеше, че си ти. Мислеше, че го нападам, че искам да го ударя с нещо тежко по главата.

Запушвам си устата и носа, но кикотенето се промушва.

— Не е смешно, даже напротив.

Виждам пак шията ѝ, белезите, които ѝ е оставил, спирам с кикотенето.

Кашата все още е прекалено гореща, така че се връщаме в Креватчо за малко гушкане.

Тази сутрин е „Дора“, ура! Тя е на лодка, която почти се блъсва в един кораб, и ние трябва да махаме с ръце и да викаме: „Внимавай!“, само дето Мам не го прави. Корабите са само в Телевизор, също и морето, освен когато пускаме нашето ако или писмата ни. Или пък те всъщност престават да бъдат истински в мига, в който пристигнат? Алиса казва, че ако се загуби в морето, може да си отиде у дома с железницата, което е стара дума за влакове. Горите са в Телевизор, също и джунглите, и пустините, улиците и небостъргачите, и колите. Животните са в Телевизор, освен мравките и Паяк, и Мишле, ама то всъщност вече си тръгна. Микробите са истински, кръвта — също. Момчетата са в Телевизор, но те малко приличат на мен, на онова мен в Огледалчо, което също не е истинско, само картина. Понякога обичам да си развързвам опашката и да си пускам всичката коса, и да провирам език, после да показвам лице и да казвам *па!*

Срядя е, така че мием коса, правим тюрбани от мехурчеста пяна от Сапун за чинии. Аз гледам навсякъде около шията на Мам, но не в нея.

Тя ми прави мустак, много е гъдел, та го изтривам.

— Тогава какво ще кажеш за брада?

Слага всичките мехурчета на брадичката ми като брада.

— Хо-хо-хо. Дядо Коледа великан ли е?

— А, ами май-май е доста едър — казва Мам.

Мисля, че той трябва да е истински, защото ни е донесовал милионите шоколадови бонбони в кутията с пурпурната панделка.

— Аз ще съм Джек Убиеца на Великани. Аз ще съм добър великан, ще намеря всички лоши и ще им отсека главите, *фъц-шляп*.

Барабаним по най-различни, като пълним стъклените буркани повече или ги наводопадаме извън. Единия го правя гигантски мегатронен трансформаторскоморски с антигравитационен лазер, който е всъщност Дървена лъжица.

Извъртам се да погледна „Импресия: Изгрев“. Има черна лодка с двамове мънички човекове и Жълтото лице на Господ, и размазана оранжева светлина върху водата, и сини неща, които май са други лодки, трудно е да се каже, защото това е изкуство.

За Физическо Мам избира Острови, което е да застана на Креватчо, а Мам да сложи възглавниците и Люлящ, и столовете, и Черга сгъната, и Маса, и Боклук на изненадващи места. Аз трябва да отида до всеки остров само веднъж. Най-труден е Люлящ, все се опитва да ме катурне. Мам плува наоколо, защото е Чудовището от Лох Нес, което се опитва да ми изяде краката.

Мой ред, избирам Бой с възглавници, но Мам казва, че всъщност дунапренът е започнала да излиза от моята, така че по-добре Карате. Винаги се покланяме, за да уважим другия. Казваме Хъ и Хия много злобно. Един път ударих прекалено силно и заболях болната китка на Мам, ама без да искам.

Тя е уморена, затова избира Разтягане на очи, защото то е да лежим един до друг на Черга с ръце до тялото, та да се поберем и двамовете. Гледаме далечни неща като Прозорче, после близки като носове, трябва да виждаме между тях бързо-бързо.

Докато Мам загрива обяд, аз разкарвам горкия Джип навсякъде, защото вече не може да върви сам. Дистанционно спира неща, замръзва Мам като робот.

— Сега включ — казвам.

Тя разбърква тенджерата пак и казва:

— Манджата е готова.

Зеленчукова супа, бляаяк. Пускам балончета, за да го направя по-смешно.

Не съм уморен за дрямка, така че свалям няколко книги. Мам си преправя гласа:

— *Тооооой е Дилън!* — После спира. — Не мога да понасям Дилън.

Аз я гледам изумено.

— Той ми е приятел.

— О, Джак, просто не мога да понасям книгата, добре, недей... не казвам, че не понасям самия Дилън.

— Защо не можаш да понасяш „Дилън“ книгата?

— Чела съм я прекалено много пъти.

Ама аз като искам нещо, го искам винаги като шоколадови бонбони, никога не съм ял шоколадов бонбон прекалено много пъти.

— Можеш сам да си я четеш — казва тя.

Това е глупаво, аз всички мога сам да си чета, дори „Алиса“ с нейните старомодни думи.

— Предпочитам ти да ги четеш.

Очите ѝ са строги и блеснали. После отваря пак книгата.

— *Тооооооой е Дилън!*

Защото е раздразнена, и давам да чете „Палавото зайче“, после малко „Алиса“. Моята най-обичана от песните е „Супа за вечеря“, бас ловя, че не е зеленчукова. Алиса все е в зала с много врати, едната е съвсем мъничка и като я отваря със златния ключ, там има градина с ярки цветя и прохладни водоскоци, ама тя е вечно неправилният размер. После, като най-накрая влиза в градината, се оказва, че розите са само нарисувани, не истински, и тя трябва да играе на крокет с фламинго и таралежи.

Лягаме върху Юрганчо и аз бозкам колкото ми се иска. Мисля, че Мишле може пък да се върне, ако сме много тихи, но той не се, Мам явно е натъпкала всичките дупки. Не е гадна, но понякога прави гадни неща.

Ставаме, играем Викане, аз удрям капаците на тиганите като барабани. Викане продължава безкрайно, защото всеки път, когато почна да спирам, Мам изписква още малко, гласът ѝ почти изчезва. Белезите на шията ѝ са, все едно когато рисувам със сок от цвекло. Мисля, че са отпечатъци от пръстите на Стария Ник.

После аз играя на Телефон с рула от тоалетна хартия, харесва ми как думите дудукат, когато говоря през едно дебело. Обикновено Мам прави всички гласове, но този следобед има нужда да полежи и почете. Избира „Шифърът на Леонардо“ с очите на онази жена, дето надничат, прилича на Мам на бебето Исус.

Обаждам се на Ботичко и Патрик, и бебето Исус, разказвам им много за новите си способности сега, като съм на пет.

— Мога да съм невидим — прошепвам в телефона, — мога да обръщам езика си наопаки и да се изстрелвам като ракета в Открития космос.

Клепачите на Мам са затворени, тогава как чете през тях?

Играя си на Клавиши, което е да стоя на стола до Врата и да натискам Клавиши бързо-бързо, без грешки. Обикновено Мам ми казва числата, но днес трябва да си ги измислям. Числата не карат

Врата да се отвори, но аз обичам малките щраквания, като ги натискам.

Маскиране е тиха игра. Слагам царската корона, която е няколко парчета златно фолио и няколко парчета сребърно фолио с кутия от мляко отдолу. Измислям на Мам гривна от два завързани чорапа, от нейните, един зелен и един бял.

Свалям Кашон за игра от Лавица. Измервам с Линия, всяко парченце от Домино е почти един инч, а от Дама — половин. Правя пръстите си на свети Петър и свети Павел, покланят се един на друг, а след всеки път полетяват.

Очите на Мам пак са отворени. Нося ѝ гривната от чорапи, казва, че е красива, и веднага си я слага.

— Може ли да играем на Гледай си работата?

— Дай ми една секунда — казва тя. Отива до Мивка и си измива лицето, не знам защо, не беше мръсно, ама може да е имало микроби.

Аз я обирам веднъж, тя мен два пъти, мразя да губя. След това Джин и Лъженка, аз печеля повечето. После просто си играем с картите, танцуваме и се бием, и такива работи. Валето каро ми е любимо, също и неговите приятели, другите валета.

— Виж — посочвам Часовник. — 05:01, може да вечеряме.

Вечерята е по един хотдог на всеки, ммм вкусно.

За Телевизор отивам в Люляц, но Мам сяда на Креватчо с Комплект, слага обратно подгъва на кафявата рокля с малкото розово. Гледаме Медицинската планета, където доктори и сестри режат дупки в човекове, за да им вадят микробите. Човековете спят, не са умрели. Докторите не дъвчат конеца като Мам, използват суперостри ками и после пак зашиват човековете като Франкенщайн.

Когато идват рекламите, Мам ме моли да отида и да натисна без звук. Някакъв мъж с жълта каска пробива дупка в една улица, държи се за челото и прави физиономия.

— Боли ли го? — питам аз.

Тя вдига поглед от шиенето.

— Сигурно го боли глава от онази шумна машина.

Ние не чуваме машината, защото е без звук. Мъжът от Телевизор стои пред една мивка и взема хапче от шише, после се усмихва и хвърля топка с едно момче.

— Мам, Мам.

— Какво? — Прави възел.

— Това е нашето шише. Видя ли? Видя ли мъжа с главобола?

— Не.

— Шишето, дето взе хапчето, същото е като нашето, с безболяващите!

Мам гледа Телевизор, но той сега показва една кола, която върви сред планина.

— Не, преди — казвам аз. — Той наистина държеше нашето шише безболяващи.

— Ами може би е било същото като нашето, но не е нашето.

— Ааа, беше.

— Не, има много такива.

— Къде?

Мам ме поглежда, после роклята, дърпа подгъва.

— Ами нашето си е там на лавицата, а другите са...

— В Телевизор?

Тя гледа конците и ги навива около малките картончета, за да се поберат обратно в Комплект.

— Знаеш ли какво? — подскачам аз. — Знаеш ли какво означава това? Той ходи в Телевизор. — Медицинската планета се е върнала, ама аз дори не гледам. — Стария Ник — казвам аз, за да не си помисли, че говоря за мъжа с жълтата каска. — Когато не е тук, през деня, знаеш ли? Той всъщност ходи в Телевизор. Ето как е взел безболяващите от магазин и ги е донесовал тук.

— Донесъл — казва Мам и става. — Донесъл, не донесовал. Време е за лягане. — Започва да пее: „Покажи ми пътя към дома“, но аз не се присъединявам.

Не мисля, че разбира колко изумително е това. Мисля за него през цялото време, докато си слагам пижамената тениска и си мия зъбите дори докато бозкам малко в Креватчо. Освобождавам си устата и казвам:

— Как така никога не сме го виждали в Телевизор? — Мам се прозява и се изправя. — Толкова гледаме, а никога не сме го виждали, как така?

— Той не е там.

— Ама шишето, той как го е взел?

— Не знам.

Казва го едно такова, странно. Мисля, че се преструва.
— Трябва да знаеш. Ти всичко знаеш.
— Виж, наистина не е важно.
— Важно е и ми пука! — почти изкрещявам аз.
— Джак...
Какво „Джак“? Какво означава „Джак“?
Мам се обляга на възглавниците.
— Много е трудно за обясняване.
Мисля, че може да обясни, само че не иска.
— Можеш, защото вече съм на пет.
Лицето ѝ е обърнато към Врата.
— Там, където е било нашето шише с хапчета, наистина е магазин, оттам ги е взел, после ги е донесъл за Неделно лакомство.
— Магазин в Телевизор? — Поглеждам към Лавица да проверя дали шишето си е там. — Ама безболяващите са истински.
— И магазинът е истински. — Мам разтърква око.
— Как...?
— Добре, добре, добре. — Защо крещи? — Чуй ме. Онова, което виждаме по телевизията... са картини на истински неща.
По-изумително не съм чувал.
Мам е покрила уста с ръка.
— Дора е истинска наистина?
Маха си ръката.
— Не, извинявай. Голяма част от телевизията са измислени картини... например Дора е просто рисунка... но другите хора, онези с лицата, които изглеждат като мен и теб, са истински.
— Истински човекове?
Тя кима.
— И местата са истински, например фермите, горите, самолетите и градовете...
— Ааа, не. — Защо ме лъже? — Къде ще се поберат?
— Там. Навън. — Отпуска глава назад.
— Извън Стена на Креватчо? — Гледам Стена учудено.
— Извън Стая. — Сега пък сочи в другата посока, към Стена на Печка, пръстът ѝ прави кръг.
— Магазините и горите се въртят в Открития космос?
— Не. Остави, Джак, не трябваше да...

— Да, трябваше. — Разтърсвам силно коляното й. — Каж ми.

— Не днес, сега не мога да намеря правилните думи, за да обясня.

Алиса казва, че не може да обясни себе си, защото тя не е тя, знае коя е била тази сутрин, но оттогава се е променяла няколко пъти.

Мам изведнъж става и взема безболяващите от Лавица, мисля, че проверява дали са същите като онези в Телевизор, но тя отваря шишето и лапа едно, после още едно.

— Утре ще намериш ли думите?

— Осем и четирийсет и пет е, Джак, защо просто не си легнеш?

— Връзва торбата с боклука и я слага до Врата.

Аз лягам в Гардеробчо, но съм съвсем буден.

* * *

Днес е един от дните, в които Мам я Няма.

Няма да се събуди както трябва. Тук е, ама не съвсем. Лежи в Креватчо с възглавниците върху главата си.

Глупавият Пиш се е изправил, натъпквам го надолу.

Изяждам си стоте овесени ядки и се качвам на стола, за да измия купата и Опарена лъжица. Много е тихо, когато спирам водата. Чудя се дали Стария Ник е идвал през нощта. Не мисля, защото торбата с боклука е все още до Врата, но може и да е, просто да не я е отнесъл?

Може би Мам не просто я Няма. Може той да й е стиснал врата още по-силно и сега тя...

Отивам суперблизо и слушам, докато чуя дишането. Само на един инч съм, косата ми докосва носа на Мам и тя слага ръка върху лицето си, така че се дръпвам назад.

Не се къпя сам, само се обличам.

Минават часове и часове, сто часове.

Мам става да пишка, но без да говори, с празно лице. Вече съм сложил чаша с вода до Креватчо, но тя само се мушва под Юрганчо.

Мразя, когато я Няма, но ми харесва, че мога да гледам Телевизор цял ден. Пускам го много тихо отначало и го правя по-високо малко по малко. Прекалено много Телевизор може да ме превърне в зомби, но днес Мам е като зомби, а дори не гледа? Дават

„Боб Строителя“ и „Супер любимци!“, и „Барни“. На всеки ходя и докосвам за здравей. Барни и приятелите му много се прегръщат, тичам да се шмугна между тях, но понякога закъснявам. Днес е за една фея, която се промъква през нощта и превръща старите зъби в пари. Искам Дора, но тя не идва.

Четвъртък означава пране, ама аз не мога сам да се справя, а пък Мам така или иначе още лежи върху чаршафите. Когато пак съм гладен, поглеждам Часовник, но той показва само 09:47. Анимационните свършват, така че гледам футбол и онази Планета, където човековете печелят награди. Жената с бухналата коса е на червеното си канапе и говори с мъж, който е бил голф звезда. Има и друга Планета, там пък жените държат огърлици и казват колко са прекрасни. „Глупачки“ — казва винаги Мам, като види тази Планета. Днес нищо не казва, дори не забелязва, че гледам ли гледам и мозъкът ми започва да става вмирисан.

Как е възможно Телевизор да е картини на истински неща?

Представям си как всичките се носят из Открития космос зад стените: канапето и огърлиците, и хлябът, и безболяващите, и самолетите, и всичките тя, и всичките той, боксьорите и мъжът с единия крак, и жената с бухналата коса, носят се покрай Прозорче. Помахвам им с ръка, но има и небостъргачи, а също и крави, и кораби, и камиони, претрупано е в Навън, броя всички неща, които може да се блъснат в Стая. Не мога да дишам добре, трябва да си изброя зъбите вместо това, от ляво надясно отгоре, после от дясно наляво отдолу, после обратно, всеки път двайсет, но въпреки това си мисля, че може би броя грешно.

Когато е 12:04, е време за обяд, така че отварям една консерва печен боб и внимавам. Чудя се дали Мам ще се събуди, ако се порежа и извикам за помощ. Никога не съм ял студен боб преди. Изяждам девет зрънца, после вече не съм гладен. Слагам останалите в кутия за непрахосване. Някои са залепнали за консервата на дъното, сипвам вода. Може пък Мам да стане и да я изчисти по-късно. Може да е гладна и да каже: „О, Джак, колко мило от твоя страна да ми оставиш боб в кутия“.

Измервам още неща с Линия, но ми е трудно сам да събирам числата. Карам я да се превърта надолу отново и отново, като акробат в цирк е. Играя си с Дистанционно, насочвам го към Мам и

прошепвам: „Събуди се“, ама тя не. Балон съвсем е омекнал, отива горе на разходка върху Бутилка от Сливов сок, близо до Прозорче, правят светлината кафявково блещукаща. Страх ги е от Дистанционно заради острия му връх, така че го слагам в Гардеробчо и затварям вратите. Казвам на всички неща, че всичко е наред, защото утре Мам ще се върне. Прочитам петте книги сам-самичък и само малко от „Алиса“. Повечето просто си седя.

Не правя Викане, за да не преча на Мам. Мисля, че сигурно не е проблем да пропусна един ден. После пускам Телевизор пак и размърдвам малко Бъни, той прави Планетите не толкова размазани, а само малко. Дават състезателни коли, обичам да ги гледам как карат супербързо, но не е много интересно, след като направят овала около сто пъти. Искам да събудя Мам и да попитам за Навън с истинските човекове и всичко, дето се носи наоколо, но тя ще се ядоса. Или пък може изобщо да не се включи, дори ако я разтърся. Така че не го правя. Отивам много близо, половината й лице се показва заедно с шията. Белезите сега са лилави.

Ще ритам по Стария Ник, докато му строша задника. Ще щракна Врата да се отвори с Дистанционно и ще се шумугна в Открития космос, ще взема всичко в истинските магазини и ще го донеса на Мам.

Плача малко, но без шум.

Гледам програма с времето и една, дето враговете обсаждат замък, а добрите строят барикада, та вратата да не се отвори. Смуча си пръста, Мам не може да ми каже да спра.

Чудя се колко от мозъка ми се е размекнал вече и колко е още добре. Мисля, че май ще повърна, както когато бях на три и имах и разстроено. Ами ако повърна върху Черга, как ще я изпера сам?

Поглеждам петното й откогато съм се раждал. Коленича и го погалвам, малко е топло и стържещо, като останалата част от Черга, същото е.

Мам никога я Няма повече от един ден. Не знам какво ще правя, ако се събудя утре и нея още я Няма.

После съм гладен, изяждам един банан, нищо че е малко зелен.

Дора е рисунка в Телевизор, но е моя истинска приятелка, това е объркващо. Джип е наистина истински, докосвам го с пръсти. Супермен е само в Телевизор. Дърветата са в Телевизор, но Цвете е

истинско, леле, забравих да го поля. Пренасям го от Скринчо до Мивка и веднага го правя. Питам се дали е изяло парченцето от рибата на Мам.

Скейтбордиетите са в Телевизор, също и момичетата, и момчетата, само дето Мам казва, че са истински, как да са истински, като са толкова сплескани? Аз и Мам можем да направим барикада, можем да преместим Креватчо пред Врата, та да не се отваря, как само ще го изненадаме, ха-ха. „Пуснете ме — викаше той, — или ще пухтя и трещя и ще ви издухам къщата.“ Тревата е в Телевизор, огънят — също, само че той може да влезе в Стая наистина, ако загрее боба и червеното скочи върху ръкава ми и ме изгори. Ще ми се да го видя, ама не да се случи. Въздухът е истински и водата само във Вана и Мивка, реките и езерата са в Телевизор, за морето не знам, защото ако и то се върти из Навън, ще намокри всичко. Искам да събудя Мам и да я попитам дали морето е истинско. Стая е истинска наистина, но може би Навън е също, само че е с невидимо наметало, като принц ДжакърДжак в приказката? Бебето Исус е май в Телевизор, освен на рисунката с неговата Мам и братовчед му, и баба му, но Господ е истински и гледа в Прозорче с жълтото си лице, само че не днес, има само сиво. Искам да съм в Креватчо с Мам. Вместо това седя на Черга с ръка точно върху издутото от крака ѝ под Юрганчо. Ръката ми се изморява, така че я отпускам долу за малко, после я слагам пак. Навивам края на Черга и я оставям да се развие сама, правя го сто пъти.

Когато се стъмва, се опитвам да хапна още няколко печени бобчета, но те са отвратителни. Вместо това изяждам малко хляб с фъстъчено масло. Отварям Фризерчо и слагам вътре лице покрай пликите с грах и спанак, и ужасен зелен фасул. Държа го там, докато ми се схванат дори клепачите. После изскачам навън, затварям вратата и разтривам бузи, за да ги стопля. Усещам ги с ръце, но не усещам как те усещат ръцете ми върху тях, странно е.

В Прозорче вече е тъмно, надявам се Господ да покаже сребърното си лице.

Обличам пижамената тениска. Чудя се дали съм мръсен, защото не съм се къпал, опитвам да се подуша. В Гардеробчо лягам в Одеаялчо, но ми е студено. Днес забравих да увелича Термостатко, току-що се сетих, но вече не може, нощ е.

Много искам да бозкам, днес изобщо не съм. Дори дясната, макар че предпочитам лявата. Ако се мушна при Мам и бозна... ама тя може да ме отблъсне и това ще е по-лошо. А ако съм с нея в Креватчо и дойде Стария Ник? Не знам дали вече е девет, прекалено е тъмно да се види Часовник.

Промъквам се в Креватчо, супербавно, та Мам да не забележи. Просто си лежа близо. Ако чуя *бин-бин*, мога бързо-бързо да скоча обратно в Гардеробчо.

Ами ако той дойде, а Мам не се събуди, дали ще е още по-ядосан? Дали ще й направи още по-лоши белези?

Стоя буден, за да го чуя, като дойде.

Не идва, ама аз си оставам буден.

* * *

Торбата с боклука още е до Врата. Мам е станала преди мен тази сутрин и я е развързала, и е сипала малко от бобчетата, които е остъргала от консервата. Щом торбата е още там, сигурно това значи, че не е идвал, това прави две нощи, в които не е, ура.

Петък означава време за Матрак. Обръщаме го отпред назад и настрани, за да не става на буци, толкова е тежък, че трябва да използвам всичките си мускули, а когато се плъосне долу, ме бутва върху Черга. Виждам кафявото петно на Матрак откогато съм излязъл от корема на Мам за пръв път. После се състезаваме да обираме прах, прах е малки невидими частици от нашата кожа, които вече не ни трябват, защото ни порастват нови, като на змии. Мам киха много високо, като оперната звезда, която веднъж чухме в Телевизор.

Приготвяме списъка с покупките, не можем да решим какво искаме за Неделно лакомство.

— Да поискаме бонбони — казвам аз. — Дори не шоколад. Някакви бонбони, които никога досега не сме яли.

— Някакви много лепкави, та зъбите ти да станат като моите?

Не обичам, когато Мам прави сарказъм.

Сега четем изречения от книги без картинки, тази е „Колибата“ със страшна къща и много бял сняг.

— „Оттогава — чета аз — «се мотаем заедно», както казват днешните хлапета, сядаме на по чаша кафе — всъщност аз пия китайски чай, много горещ, със соя“^[1].

— Отлично — похвалва ме Мам, — „соя“ се римува с „тоя“.

Човековете в книгите и Телевизор все са жадни, пият бира и сок, и шампанско, и латета, и всякакви течности, понякога, когато са щастливи, си чукат чашите едни на други, ама без да ги чупят. Прочитам изречението пак, но още е объркващо.

— Кой е „него“ и кой е „с него“, деца ли са?

— Хмм — казва Мам и чете през рамото ми. — Мисля, че „децата“ означава децата по принцип.

— Какво значи „по принцип“?

— Много деца.

Опитвам се да ги видя, многото, как си играят заедно.

— Истински човекове ли?

Мам не отговаря една минута, после:

— Мда — но много тихо. Значи всичко, което каза, е вярно.

Белезите са си още на шията й, чудя се дали някога ще изчезнат.

* * *

През нощта светка, това ме буди в Креватчо. Лампа светната, броя до пет. Лампа изгасната, броя едно. Лампа светната, броя до две. Лампа изгасната, броя две. Издавам едно пъшкане.

— Само още малко. — Продължава да зяпа Прозорче, което е напълно черно.

До Врата няма торба с боклук, това означава, че сигурно е бил тук, докато съм спял.

— Моля те, Мам.

— Още една минутка.

— Боли ми очите.

Тя се привежда над Креватчо и ме целува до устата, издърпва Юрганчо върху лицето ми. Светлината пак блести, ама по-тъмно.

След малко се връща в Креватчо и ми дава да бозна малко, за да заспя.

* * *

В събота Мам ми прави три плитки за по-различно, много е странно. Въртя лице, за да си го удрям в тях.

Тази сутрин не гледам Анимационната планета. Избирам малко от градинарската, за фитнеса и новините, а за всичко, което виждам, питам: „Мам, това истинско ли е?“, а тя казва: „Аха“, освен за едно нещо в един филм с върколаци и жена, която се пръсва като балон, което било просто специални ефекти, това означава рисуване на компютър.

Обедът е консерва нахут с къри, а също и ориз.

Иска ми се да правя суперсилно Викане, но не може през уикенда.

По-голямата част от следобеда играем на Плетеница. Можем да правим Свещи и Каре, и Ясла, и Игли за плетене, упражняваме се и за Скорпион, само че пръстите на Мам накрая все се оплитат.

Вечерята е минипици, по една на всеки плюс една да си разделим. После гледаме Планета, където човекове носят много накъдрени дрехи и огромни бели коси. Мам казва, че са истински, но се преструват на човекове, които са умрели преди стотици години. Нещо като игра, но не ми звучи много забавно.

Тя изключва Телевизор и подушва във въздуха.

— Още ми мирише на къри от обета.

— И на мен.

— Беше вкусно, но миризмата е гадна, като престои.

— Моето беше гадно и на вкус — осведомявам я аз.

Тя се смее. Белезите на шията ѝ стават по-малки, зеленикави са и жълтеникави.

— Може ли приказка?

— Коя?

— Някоя, която не си ми разказвала преди.

Мам ми се усмихва.

— Мисля, че вече знаеш всичко, което знам и аз. „Граф Монте Кристо“?

— Нея съм я чувал милион пъти.

— „Гълиджак в страната на лилипутите?“

— Милиарди.
— „Нелсън на остров Робен“?
— „И тогава той излязъл след двайсет и седем години и се превърнал в правителството“.
— „Златокоска“?
— Много страшна.
— Мечките просто реват срещу нея — казва Мам.
— Въпреки това.
— „Принцеса Даяна“?
— ... е трябвало да си сложи колана.
— Виждаш ли, знаеш ги всичките — изпъшква Мам. — Чакай малко, има една за русалка...
— „Малката русалка“.
— Не, друга. Тази русалка си седяла една вечер на скалите и си решила косата, когато изведнъж един рибар се промъкнал и я хванал в мрежата си.
— За да я изпържи за вечеря?
— Не, не, занесъл я със себе си в колибата си и тя трябвало да се омъжи за него. Той и отнел вълшебния гребен, за да не можела никога да се върне в морето. И така, след това русалката родила дете...
— Наречено ДжакърДжак — казвам й.
— Точно така. Само че винаги когато рибарят излизал да лови риба, тя се грижела за колибата и един ден намерила къде е скрил вълшебния гребен...
— Ха-ха.
— И изтичала при скалите, и се гмурнала в морето.
— Не.
Мам ме поглежда внимателно.
— Не ти ли харесва приказката?
— Не би трябвало да си отиде.
— Няма нищо. — Тя махва сълзата от окото ми с пръст. — Забравих да ти кажа, че, разбира се, е взела и детето си, ДжакърДжак, със себе си, той бил вплетен в косата й. А когато рибарят се върнал, колибата била празна и той никога повече не ги видял.
— Той удавя ли се?
— Рибарят ли?
— Не, ДжакърДжак, под водата.

— О, не се тревожи, той е наполовина русалка, нали помниш? Може да диша и въздух, и вода. — Отива да погледне Часовник, 08:27.

Лежа в Гардеробчо цяла вечност, но не ми се доспива. Пеем песни, казваме молитви.

— Само една приспивна песничка, моля? — Избирам „Къщата, която Джак построи“, защото е най-дълга.

Гласът на Мам се прозява.

— *А това е пастирът ленив и дебел...*

— *Който често се кара с бабата строга...*

— *Която дои тази крава безрога...*

Открадвам бързо няколко стиха:

— *Която пък рита тоз котешки враг, който ръве за врата тоз котарак, който плаши и хваща крадливата птица, който...*^[2]

Бип-бип.

Затварям уста здраво.

Първото нещо, което Стария Ник казва, не го чувам.

— Ммм, извинявай за това — казва Мам, — ядохме кърви. Всъщност се чудех дали няма... — Гласът ѝ е един писклив. — Дали няма да е възможно по някое време да сложим абсорбатор, или нещо такова?

Той не казва нищо. Мисля, че седи на Креватчо.

— Съвсем малък — добавя тя.

— Ха, страхотна идея — казва Стария Ник. — Защо да не вземат съседите да се чудят защо готвя нещо пикантно в бараката си?

Мисля, че това пак е сарказъм.

— О, извинявай — казва Мам. — Не се сетих...

— Защо направо не забия светеща неонова стрелка на покрива, като така и така ще се занимавам?

Чудя се как стрелка свети.

— Наистина съжалявам — казва Мам. — Не ми хрумна, че миризмата, че тя, че един отдушник би...

— Струва ми се, че не оценяваш колко добре си се уредила тук — казва Стария Ник. — А?

Мам мълчи.

— Над земята, естествена светлина, централен въздух, цяла класа над някои места, повярвай ми. Пресни плодове, тоалетни принадлежности, какво ли още не, щракваш с пръсти и го получаваш. Много момичета биха благодарили на съдбата за такава уредба, безопасна като къща. Особено с детето...

Това аз ли съм?

— Не се налага да се тревожиш за пияни шофьори — продължава той, — дилъри на наркотици, перверзници...

Мам го прекъсва бързо:

— Не трябваше да искам отдушник, беше тъпо, всичко е наред.

— Добре тогава.

Никой нищо не казва за малко.

Броя си зъбите, все бъркам, деветнайсет, после двайсет, после пак деветнайсет. Прехапвам си езика, докато ме заболи.

— Разбира се, има и амортизация, това си е в реда на нещата. — Гласът му е преместен, мисля, че сега е близо до Вана. — Тази мазилка се рони, ще трябва да я запълня и замажа. Виж и тук, подложката се е показала.

— Много внимаваме — казва Мам тихичко.

— Не достатъчно. Коркът не е предназначен за такъв трафик. Планирах за един уседнал ползвател.

— Идваш ли в леглото? — пита Мам с онзи странен писклив глас.

— Чакай само да се събуя. — Чувам някакво сумтене, нещо пада върху Под. — Ти си тази, дете ме тормози за разни ремонти още от вратата...

Лампа изгасва.

Стария Ник скърца Креватчо, броя до деветдесет и седем, после май изпуснах едно и изгубих края. Стоя буден и слушам, дори когато вече няма какво.

* * *

В неделя има гевречета за вечеря, много хрупкави, с желе и фъстъчено масло. Мам изважда своето геврече от устата си и в него се е забило нещо остро.

— Най-сетне — казва тя.

Аз го вземам, жълтеникаво е, с тъмни кафяви петна.

— Болен зъб?

Мам кима. Опипва вътре в уста.

Толкова е шантаво.

— Може да го залепим пак там, с брашно лепило може би.

Тя поклаща глава, усмихната.

— Радвам се, че излезе, сега вече няма да ме боли.

Преди минута беше част от нея, а сега не е. Сега е просто нещо.

— Ей, знаеш ли какво, ако го сложиш под възглавницата си, една фея ще дойде през нощта неусетно и ще го превърне в пари.

— Не и тук — казва Мам. — Съжалявам.

— Защо не?

— Феята на зъбчетата не знае за Стая. — Очите ѝ гледат през стените. В Навън е всичко. Винаги, когато си помисля за нещо, като ски или фойерверки, или острови, или асансьори и по-йо, трябва да си спомня, че са истински, че всъщност се случват в Навън едновременно. Главата ме заболява. А също и човекове пожарникари учители крадци бебета светци футболисти и какви ли не, всички наистина са в Навън. Аз не съм там обаче, аз и Мам сме единствените, които не сме там. Тогава истински ли сме все още?

След вечеря Мам ми разказва „Хензел и Гретел“ и „Как падна Берлинската стена“, също и „Румпелщилцхен“. Харесва ми, когато царицата трябва да узнае името на човечето, иначе то ще ѝ вземе детето.

— Приказките истински ли са?

— Кои?

— За майката русалка и Хензел и Гретел, и всичките.

— Ами — казва Мам — не буквално.

— Какво е...

— Те са вълшебни, не се разказва за истински хора, които живеят днес.

— Значи са измислени?

— Не, не, приказките са различно истински.

Лицето ми е смръщено от опитване да разбере.

— Берлинската стена истинска ли е?

— Ами имаше стена, но вече не е там.

Толкова съм изморен, че ми иде да пропадна в Под.
— Лека нощ — казва Мам и затваря вратите на Гардеробчо, — да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки.

* * *

Не мислех, че съм изключил, но Стария Ник е тук и вика много.
— Но витамините... — казва Мам.
— Пладнешки обир.
— Искаш да се разболеем ли?
— Това си е безочливо изнудване — казва Стария Ник. —
Прочетох веднъж една статия, накрая всичките остават в тоалетната.
Кой остава в Тоалетна?
— Ами просто ако се хранехме по-добре...
— О, хайде пак. Мрън, мрън, мрън... — Виждам го през процепа, седи на ръба на Вана.
Гласът на Мам е ядосан.
— Обзалагам се, че излизаме по-евтино от едно куче. Дори обувки не ни трябват.
— Идея си нямаш какво е в днешно време. Така де, откъде мислиш, че ще продължават да идват парите?
Никой нищо не казва. После Мам:
— Какво имаш предвид? Парите по принцип или...?
— Шест месеца. — Скръстил е ръце, огромни са. — От шест месеца съм съкратен, но на теб не ти се е налагало да си тормозиш хубавата малка главица, нали?
Виждам и Мам, през процепа, тя е почти до него.
— Какво стана?
— Все едно те интересува.
— Търсиш ли си друга работа?
Гледат се.
— Задлъжнял ли си? — пита тя. — Как ще...?
— Затваряй си устата.
Не е нарочно, ама съм толкова изплашен, че ще я нарани отново, че звукът сам изригва от главата ми.

Стария Ник гледа право в мен, прави една крачка, после друга и почуква на дъските. Виждам сянката на ръката му.

— Ей, ти там, здравей.

Говори на мен. Гърдите ми тупкат бум-бум. Прегръщам колене и притискам силно зъби. Искам да се скрия под Одејалчо, но не мога, нищо не мога да направя.

— Спи. — Това е Мам.

— По цял ден ли те държи в дрешника също като през нощта?

Това „те“ съм аз. Чакам Мам да каже „не“, но тя не казва.

— Не ми изглежда нормално. — Виждам в очите му, бледи са. Той вижда ли ме, вкаменявам ли се? Ами ако отвори вратата? Мисля, че може да...

— Явно нещо не е както трябва — казва той на Мам, — така и не си ми позволила да го огледам добре, откакто се роди. Дребният изрод да не е с две глави или нещо?

Защо каза това? Почти искам да провра едната ми глава извън Гардеробчо само за да му покажа.

Мам стои пред дъските, виждам изскочилото на плешките ѝ през тениската.

— Просто е стеснителен.

— Няма причина да е стеснителен пред мен — казва Стария Ник. — Никога не съм му посягал.

Че защо посягал би на мен?

— Купих му и хубав джип, нали? Познавам момчетата, та нали и аз съм бил. Ехооо, Джак...

Каза името ми.

— Ела да си вземеш близалката.

Близалка!

— Хайде просто да си лягаме. — Гласът на Мам е странен.

Стария Ник издава нещо като смях.

— Знам от какво имаш нужда, госпожичке.

Какво има нужда Мам? Нещо в списъка ли?

— Хайде — повтаря тя.

— Майка ти не те ли е научила на обноски?

Лампа изгасва.

Ама Мам няма майка.

Креватчо е шумно, това е, защото той ляга.

Покривам глава с Одеялчо и запушвам уши, за да не чувам. Не искам да броя скърцането, но го правя.

* * *

Будя се и съм още в Гардеробчо, и е напълно тъмно.
Чудя се дали Стария Ник е още тук. А близалката?
Правилото е: стоя в Гардеробчо, докато Мам не дойде.
Чудя се какъв цвят е близалката. В тъмното цветове има ли?
Опитвам се пак да изключа, но съм включен.
Мога да покажа глава само колкото да...

Побутвам вратите, много бавно и тихо. Чувам само жуженето на Хладилник. Изправям се, правя една крачка, две крачки, три. Настъпвам нещо остро *ауууууууууууу*. Вдигам го, обувка е, гигантска обувка. Поглеждам Креватчо, ето го, Стария Ник, лицето му е от камък според мен. Протягам пръст не да докосна, само почти.

Очите му светват бели. Отскачам назад, изпускам обувката. Мисля, че може да се разкрещи, но той се е ухилил с големи бели зъби и казва:

— Здравей, синко.

Не знам това какво...

Тогава Мам вика по-силно от всякога, дори от Викане:

— Махни се, махни се от него! — Тичам обратно в Гардеробчо, удрям си главата, *охххххх*, тя продължава да пищи: — Махни се от него!

— Млъквай — казва Стария Ник, — млъквай. — Нарича я с някакви думи, които не чувам от писъците. После гласът ѝ става неясен. — Стига си вдигала шум!

Мам казва *мммммммм* вместо думи. Аз си държа главата, където я ударих, обвивам я с двете ми ръце.

— Съвсем си откачила, знаеш ли?

— Мога да мълча — казва тя, почти шепне, чувам, че гласът ѝ е дрезгав. — Знаеш колко тиха мога да бъда, стига да не го закачаш. Това е единственото, което съм те молила.

Стария Ник изпръхтява.

— Всеки път, като отворя вратата, молиш за нещо.

— Всичко е за Джак.

— Да, бе, не забравяй откъде го имаш.

Слушам много усилено, но Мам нищо не казва.

Звуци. Той се облича? Обувките, мисля, че си завързова обувките.

Не заспивам, като си тръгва. Включен съм цяла нощ в Гардеробчо. Чакам сто часа, но Мам не идва.

* * *

Гледам нагоре към Покрив, когато изведнъж той се вдига и небето се втурва вътре, и ракетите, и кравите, и дърветата ми падат върху главата...

Не, в Креватчо съм, Прозорче започва да пропуска светлина, сигурно е сутрин.

— Лош съм — казва Мам и ме гали по бузата.

Бозвам, но не много, вкусната лява.

После си спомням, извъртам се в Креватчо да проверя за нови белези по нея, но не виждам никакви.

— Съжалявам, че излязох от Гардеробчо през нощта.

— Знам.

Това същото като прощаването ли е? Спомням си още.

— Какво е „малък изрод“?

— О, Джак.

— Защо той каза нещо не е наред с мен?

Мам простенва.

— Нищо ти няма, целият си си наред. — Целува ме по носа.

— Ама защо го каза?

— Просто се опитва да ме подлуди.

— Защо се опи...?

— Нали знаеш ти как обичаш да играеш с карти и балони, и такива работи? Е, той обича да си играе с главата ми — потупва я тя.

Аз не знам как се играе с глави.

— А „съкратен“ нещо с крака ли е?

— Не, означава, че си е загубил работата.

Мислех, че само предмети могат да се губят, както едната от нашите шест карфици. Явно Навън всичко е различно.

— Защо каза „не забравяй откъде си ме имаш“?

— Ох, дай ми минутка почивка, а?

Броя на без глас, едно хипопотамче две хипопотамче, през всичките шейсет секунди въпросите се блъскат напред-назад в главата ми.

Мам сипва чаша мляко за нея си, за мен не сипва. Поглежда в Хладилник, не свети, това е странно. Затваря пак вратата.

Минутата изтече.

— Той защо каза „не забравяй откъде си ме имаш“? Не е ли от Рая?

Мам щрака Лампа, но тя също не се събужда.

— Имаше предвид на кого принадлежиш.

— На теб принадлежа.

Усмивва ми се леко.

— На Лампа крушката ли е свършила?

— Не мисля, че е това. — Потреперва и отива да погледне Термостатко.

— Защо той каза да не забравяш?

— Ами всъщност той е разбрал съвсем погрешно, мисли си, че принадлежиш на него.

Ха!

— Той е глупендер.

Мам се взира в Термостатко.

— Токов удар.

— Какво е това?

— Точно в момента в нищо не тече ток.

Много странен ден е това.

Изяждаме си овесените ядки, мием си зъбите и се обличаме, и поливаме Цвете. Опитваме се да напълним Вана, но водата излиза ледена, така че само се измиваме с гъби. През Прозорче става по-светло, ама не много. Телевизор също не работи, липсват ми моите приятели. Преструвам се, че идват на екрана, потупвам ги с пръсти. Мам казва да си сложим по още една риза и панталони, за да ни е топло, дори по два чорапа на всеки крак. Тичаме още и още, и още

мили на Писта, за да се затоплим, после Мам ми разрешава да си сваля външните чорапи, защото пръстите ми са премачкани.

— Ушите ми болят — казвам ѝ аз.

Тя повдига вежди.

— Много е тихо в тях.

— А, това е, защото не чуваме тихите звуци, на които сме свикнали, като например от отоплението или от жуженето на хладилника.

Играя си с Болен зъб, крия го на различни места като например под Юрганчо или в ориза, или зад Сапун за чинии. Опитвам се да забравя къде е, после много се изненадвам. Мам кълца всичкият зелен фасул от Фризерчо, защо кълца толкова много?

Точно тогава си спомням единственото хубаво от снощи.

— О, Мам, близалката.

Тя не спира да кълца:

— В боклука е.

Защо я е оставил там? Изтичвам, стъпвам на педала и капакът казва *плинк*, но не виждам близалката. Бъркам около обелките от портокал и ориза, и задушното, и найлоните.

Мам ме хваща за раменете:

— Остави я.

— Тя ми е бонбоните за Неделно лакомство — обяснявам ѝ.

— Тя е боклук.

— Не, не е.

— Струвала му е най-много петдесет цента. Присмива ти се.

— Никога не съм ял близалка. — Изтръгвам се от ръцете ѝ.

Нищо не може да загрее на Печка, защото електричеството е ударено. Така че обяд е хлъзгав замръзнал зелен фасул, който е дори по-гаден от сготвен зелен фасул. Трябва да изядем всичкият, защото иначе ще се разтопи и ще изгние. Нямам нищо против, ама е прахосване.

— Искаш ли „Палавото зайче“? — пита Мам, след като си измиваме чиниите със студено.

— Кога токът ще се отудари?

— Не знам, съжалявам.

Лягаме в Креватчо да се стоплим. Мам издърпва всичките си дрехи и аз бозкам много, лявата, после дясната.

— Ами ако Стая стане по-студена и още повече най-студена?

— О, няма. След три дни идва април — казва тя и ме гушва на лъжичка. — Не може да е толкова студено.

Задрямваме, ама аз само малко. Изчаквам, докато Мам много натези, после се изхлузвам и отивам да търся в Боклук пак.

Намирам близалката почти на дъното, с форма на червена топка е. Измивам си ръцете и нея, защото е в гадно.

Махам найлончето веднага и я смуча ли смуча, най-сладкото нещо, което някога съм ял. Чудя се дали такъв е вкусът на Навън.

Ако избягам, ще се превърна в стол и Мам няма да знае кой точно. Или пък ако се направя невидим и се залепя за Прозорче, тя ще гледа право през мен. Или на малка пращинка, та да ѝ вляза в носа и тя веднага да ме изкиха.

Очите ѝ са отворени.

Скривам близалката зад гърба си.

Затваря ги пак.

Аз продължавам да смуча часове наред, макар че ми е малко лошо. После е само лошо и я хвърлям в Боклук.

Мам се събужда и мълчи за близалката, може да си е била заспала с отворени очи. Пробва Лампа отново, но тя още е изключена. Казва, че ще я остави включена, за да разберем веднага щом токовият удар мине.

— Ами ако дойде посред нощ и ни събуди?

— Не мисля, че ще е посред нощ.

Правим Боулинг с Подскачаща топка и Топка от думи и бутаме шишета от витамини, на които сложихме различни глави, когато бях на четири, като например Дракон и Пришълец, и Принцеса, и Крокодил, аз печеля най-много. Упражнявам си събирането и изваждането, и скобите, и умножението, и делението, и записването на най-големите числа на света. Мам ми ушива две нови кукли от чорапи откогато съм бил бебе, имат усмивки от шевове и най-различни очи от копчета. Знам да шия, ама не е много забавно. Ще ми се да можех да си спомня аз като бебе какъв съм бил.

Пиша писмо на Спондж Боб с рисунка на мен и Мам отзад как танцуваме, за да се стоплим. Играем на Война и Помненка, и Лъженка, Мам иска на Шах, но от него ми се размеква мозъкът, така че тя казва „добре, тогава на Дама“.

Пръстите ми стават толкова схванати, че ги слагам в уста. Мам ме подсеща, че това разпространява микроби, кара ме да отида да ги измия със заледната вода.

Правим много мъниста от брашно тесто за огърлица, но не можем да ги нанижем, докато не са напълно сухи и твърди. Строим космически кораб от кашони и кутии за храна, тиксотото почти е свършено, но Мам казва: „О, защо пък не“, и използва последното парче.

Прозорче потъмнява.

За вечеря е сирене, което е изпотено, и топящо се броколи. Мам казва, че трябва да ям или ще ми стане още по-студено.

Взема две безболяващи и голяма глътка, за да ги изпие.

— Защо още те боли, въпреки че Болен зъб излезе?

— Сигурно сега обръщам повече внимание на другите.

Преобличаме се в пижамените тениски, но си слагаме и още дрехи отгоре. Мам запява песен:

— *Другия склон на планината...*

— *Другия склон на планината...* — пея аз.

— *Другия склон на планината...*

— *Виждахме единствено ние.*

Аз изпявам „Деветдесет и девет бутилки на стената“ чак до седемдесет.

Мам допира ръце до уши и казва:

— Моля, може ли останалите утре. Дотогава токът сигурно ще си е дошъл.

— Добрее — казвам аз.

— А и да не е, той не може да спре слънцето.

Стария Ник?

— Защо да спира слънцето?

— Казах, че не може. — Мам ме прегръща силно и казва:

Извинявай.

— Защо извиняваш?

Тя изпуктява.

— Защото аз съм виновна, аз го ядосах. — Гледам й лицето, но почти не го виждам. — Не понася, като започна да пищя, от години не съм го правила. Иска да ни накаже.

Гърдите ми тупкат силно.

— Как ще ни накаже?

— А, не, той вече ни наказва. Като е спрял тока.

— А, това не е проблем.

— Какво искаш да кажеш? — смее се Мам. — Измръзнали сме, ядем лигави зеленчуци...

— Е, да, но аз мислех, че ще накаже и нас. — Опитвам се да си представя. — Например, ако имаше две Стаи, да сложи мен в едната, а теб в другата.

— Джак, ти си прекрасен.

— Защо съм прекрасен?

— Не знам — казва Мам, — просто такъв се пръкна.

Притискаме се още по-силно в Креватчо.

— Не ми харесва да е тъмно — казвам ѝ.

— Е, вече е време за сън, така или иначе ще е тъмно.

— Сигурно.

— Ние си се познаваме и без да се гледаме, нали?

— Аха.

— Лека нощ, да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки.

— Не трябва да ходя в Гардеробчо?

— Тази нощ не — казва Мам.

* * *

Будим се и въздухът е повече треперещ. Часовник показва 07:09, той има батерия, това е неговият си малък скрит ток вътре.

Мам само се прозява, защото е била будна през нощта.

Мен ме боли коремът, тя казва, че сигурно е заради суровите зеленчуци. Искам безболяващо от шишето, тя ми дава само половинка. Чакам ли чакам, но коремът ми не се променя.

Прозорче става по-светло.

— Радвам се, че не дойде снощи — казвам на Мам. — Обзалагам се, че повече няма да се върне, така ще е суперяко.

— Джак — малко се намръщва тя, — помисли си.

— Мисля.

— Така де, какво ще стане? Откъде идва храната ни?

Това го знам:

— От бебето Исус в полята в Навън.

— Не, кой ни я носи? О!

Мам става, казва, че това, че крановете още работят, е добър знак.

— Можеше да ни спре и водата, но не го е направил.

Не знам това за какво е знак.

Има геврек за закуска, но е студен и лепкав.

— Какво ще стане, ако не пусне тока? — питам аз.

— Сигурна съм, че ще го пусне. Може би по-късно днес.

Пробвам копчетата на Телевизор понякога. Само тъпа сива кутия, виждам си лицето, но не добре колкото в Огледалчо.

Правим всичкото Физическо, за което се сетим, за да се загреем. Карате и Остров, и Саймън казва, и Трамплин. Подскок, дето трябва да подскачаме от една коркова плочка на друга, без да пристъпваме линиите или да падаме. Мам избира Сляпа баба, връзва камуфлажните ми панталони около очите си. Аз се скривам в Подкреватчо до Яйчена змия, без да дишам дори, сплескан като страница в книга, и на нея й отиват сто часа да ме намери. Следващо избирам Катерене, Мам ми държи ръцете, а аз вървя по краката й, докато стъпалата ми са високо от главата, после се люлея с главата надолу, мозъкът ми идва на лицето и ме кара да се смея. Превъртам се и пак съм на правилното горе. Искам още много пъти повече, но болната й китка я боли.

После сме уморени.

Правим си мобилен телефон от дълъг спагет, също и конци, вързани с разни залепени неща, малки рисунки на мен, целия оранжев, и Мам, цялата зелена, и навито фолио, и топки тоалетна хартия. Мам закачва най-горния конец на Покрив с последното кабърче от Комплект, а спагетът се люлее с всичките малки неща, дето се развяват от него, когато стоим отдолу и духаме силно.

Гладен съм и Мам казва, че може да изям последната ябълка.

Ами ако Стария Ник не донесе повече ябълки?

— Той защо още ни наказва? — питам аз.

Мам криви уста.

— Мисли си, че сме неща, които му принадлежат, защото Стая му принадлежи.

— Как така?

— Ами той я е направил.

Странно, мислех, че Стая просто си е Стая.

— Не е ли Господ направил всичко?

Мам не казва нищо една минута, а после ме потърква по врата.

— Хубавите неща — със сигурност.

Играем на Ноев ковчег върху Маса, всички неща, като Гребенчо и Малка чинийка, и Шпатула, и книгите, и Джип, трябва да се наредят и да влязат в Кашон бързо-бързо, преди гигантския потоп. Мам всъщност не участва вече, отпуснала е лице в шепи, все едно ѝ тежи.

Аз хрупам ябълката.

— Зъбите ти ли болят?

Тя ме поглежда през пръсти, очите ѝ са по-огромни.

— Кои?

Мам става толкова рязко, че почти се изплашвам. Сяда на Люлящ и протяга ръце.

— Ела тук. Искам да ти разкажа приказка.

— Нова ли?

— Аха.

— Отлично.

Чака, докато се наместя в ръцете ѝ. Огризвам втората страна на ябълката, за да трае повече.

— Нали знаеш, че Алиса не е била винаги в страната на чудесата?

Това е номер, знам отговора.

— Аха, отива в къщата на Белия заек и става толкова голяма, че трябва да си извади ръцете през прозореца, а стъпалата през комина и изритва Гуцера Бил дууф, тази част е смешна.

— Не, преди това. Нали помниш, че си лежеше на тревата?

— После паднала в дупката четири хиляди мили, но не се наранила.

— Ами аз съм като Алиса — казва Мам.

— Да, бе — смее се аз. — Тя е малко момиче с огромна глава, по-голяма дори от на Дора.

Мам хапе устна, има нещо тъмно.

— Да, но аз съм от другаде, като нея. Преди много време аз...

— Отгоре от Рая.

Слага пръст на устата ми, за да замълча.

— Дойдох и бях дете като теб, живеях с моите майка и баща.

— Ама ти си майката — поклащам глава аз.

— Само че си имах моя, която наричах „мамо“. Все още имам. Защо се преструва така, да не е някаква игра, дете не знам?

— Тя е... Ами всъщност сигурно трябва да ѝ казваш баба.

Като *абуелата* на Лора. Света Ана на рисунката, на която Дева Мария ѝ седи в скута. Изяждам огризката, вече е почти нищо. Оставям я на Маса.

— Пораснала си в корема ѝ?

— Ами всъщност не, осиновена съм. Тя и баща ми... него трябва да наричаш дядо. Имах... всъщност имам и брат на име Пол.

Клатя глава.

— Светецът?^[3]

— Не, друг Пол.

Как е възможно да има двамове Половци?

— На него трябва да му казваш чичо Пол.

Това са прекалено много имена, главата ми е пълна. Коремът ми е все още празен, все едно ябълката не е там.

— Какво има за обяд?

Мам не се усмихва.

— Разказвам ти за моето семейство.

Поклащам глава.

— Това, че никога не си ги срещал, не означава, че не са истински. На Земята има повече неща, отколкото можеш да си представиш.

— Останало ли е малко сирене, дете не е изпотено?

— Джак, това е важно. Живеех в къща с моите мама и татко, и Пол.

Трябва да играя, за да не се ядоса.

— Къща в Телевизор?

— Не, навън.

Това е смехотворно, Мам никога не е била Навън.

— Но изглеждаше като къщите, които виждаш по телевизията, да. Къща в края на един град, с двор отзад и с хамак.

— Какво е хамак?

Мам взема молива от Лавица и прави рисунка на две дървета, между тях има овързани заедно въжета с човек, легнал върху тях.

— Това пират ли е?

— Това съм аз, люлея се на хамака. — Разлюлява хартията насам-натам, сякаш много се радва. — Преди с Пол ходехме заедно на детската площадка и се люлеехме, и ядяхме сладолед. Баба ти и дядо ти ни водеха на разходка с колата, до зоологическата градина или до брега на океана. Аз бях тяхната дъщеря.

— Да, бе.

Мам смачква рисунката. На Маса има мокро, от него бялото ѝ блести.

— Недей да плачеш — казвам аз.

— Не мога да се спра. — Забърсва сълзите върху лицето си.

— Защо не можеш да се спреш?

— Ще ми се да можех да го опиша по-добре. Липсва ми.

— Липсва ти хамакът?

— Всичко. Да бъда навън.

Държа я за ръката. Иска да ѝ вярвам, така че се опитвам, но ме боли главата.

— Искаш да кажеш, че някога си живяла в Телевизор?

— Казах ти, не е телевизия. Това е истинският свят, няма да повярваш колко е голям. — Ръцете ѝ се разтварят, сочи към стените. — Стая е само мъничка смрадлива частица от него.

— Стая не е смрадлива. — Почти ръмжа. — Смрадлива е само понякога, когато пръднеш. — Мам отново бърше очи. — Твоята пръдня смърди много повече от моята. Опитваш се просто да ме измамиш и най-добре веднага да спреш.

— Добре — казва тя и дъхът ѝ изсвистява като балон. — Да си направим сандвич.

— Защо?

— Каза, че си гладен.

— Не съм.

Лицето ѝ отново става строго.

— Ще направя сандвич и ти ще го изядеш. Ясно?

Само фъстъчено масло е, защото сиренето е лепкаво. Докато го ям, Мам седи до мен, но тя не яде.

— Знам, че е прекалено много наведнъж — казва тя.

Сандвичът?

За десерт си разделяме кутия мандарини, аз получавам големите парчета, защото тя предпочита малките.

— Не бих те лъгала за това — казва Мам, докато аз сърбам сока:
— Не можех да ти кажа преди, защото беше много мъничък, за да разбереш. Всъщност може да се каже, че тогава съм те лъгала. Но сега си на пет, мисля, че можеш да разбереш.

Поклащам глава.

— Това, което правя сега, е обратното на лъгане. Нещо като отлъгване.

Дремваме си дълго.

Мам вече е будна, гледа ме от около два инча разстояние. Извъртам се, за да бозна малко от лявата.

— Защо не ти харесва тук? — питам я.

Тя се изправя и си придърпва тениската.

— Не бях свършил.

— Напротив, беше — казва тя, — говореше.

Изправям се и аз.

— Защо не ти харесва тук в Стая с мен?

Мам ме прегръща здраво.

— Винаги ми харесва да съм с теб.

— Ама ти каза, че е мъничка и смрадлива.

— О, Джак. — Една минута не казва нищо. — Така е, предпочитам да съм навън. Но с теб.

— На мен ми харесва тук с теб.

— Добре.

— Как я е направил?

Знае за кого говоря. Мисля, че няма да ми каже, но тогава тя казва:

— Всъщност отначало е било барака в двора. Съвсем обикновена барака дванайсет на дванайсет от стомана с винилово покритие. Той обаче добавил звукоизолирано прозорче на тавана и много дебела изолация в стените, плюс един слой олово, защото оловото поглъща всички звуци. А, също и секретна врата с код. Перчи се колко добре се е справил.

Следобедът върви бавно.

Прочитаме всичките ни книги с картинки в студа. Светло е, но Прозорче е някак различно днес. Има черно нещо като око.

— Виж, Мам.

Тя поглежда нагоре и се усмихва.

— Листо е.

— Защо?

— Вятърът сигурно го е откъснал от някое дърво и е паднало на стъклото.

— Истинско дърво в Навън?

— Да. Виждаш ли? Това е доказателство. Целият свят е там навън.

— Да поиграем на Бобово стъбло. Ще сложим столчето ми тук върху Маса... — Тя ми помага да го направя. — После Боклук върху стола. После ще се покатеря чак до горе...

— Така е опасно.

— Не е, ако застанеш на Маса и държиш Боклук така, че да не се катурна.

— Хмм — казва Мам, което си е почти „не“.

— Нека поне да опитаме, а? Моля те, моля те.

Става идеално, изобщо не падам. Заставам върху Боклук и направо успявам да хвана корковите ъгли на Покрив, където стават наклонени при Прозорче. На стъклото му има нещо, което никога преди не съм виждал.

— Восъчна пита — казвам на Мам и го погалвам.

— Това е поликарбонерна мрежа — казва тя, — не може да се скъса. Някога стоях там и дълго я гледах, преди да се родиш.

— Листото е черно и има дупки.

— Мда, май е умряло, от миналата зима.

Виждам синьо около него, това е небето, с малко бяло по него, което Мам казва, че са облаци. Гледам през восъчната пита, гледам ли гледам, но виждам само небето. В него няма нищо като кораби или влакове, или коне, или момичета, или небостъргачи, които да се носят наоколо.

Когато слизам от Боклук и стола, бутам ръката на Мам.

— Джак...

Скачам на Под сам-самичък.

— Лъжа, лъжа, погледни си носа, няма никакво Навън.

Тя започва да обяснява още, но аз си мушкам пръстите в ушите и крещя:

— Ла-ла-ла-ла-ла-лааа.

Играя си само аз с Джип. Почти плача, ама се преструвам, че не.

Мам претърсва Шкаф, удря консерви, май я чувам да брои. Брои какво ни е останало.

Вече ми е суперстудено, ръцете ми са вкочанено под чорапите върху тях.

За вечеря все повтарям дали може да изядем последните овесени ядки, така че накрая Мам казва „добре“. Разсипвам малко, защото не си чувствам пръстите.

Тъмното се връща, но Мам държи всичките песнички в главата си от „Голяма книга с песнички“. Искам „Портокали и лимони“, любимата ми реплика е „Не знам, казва голямата камбана на Бам“, защото е дебело като лъв. Също и вертолетът, дето идва да ти отсече главата.

— Какво е вертолет?

— Сигурно нещо върти вятър.

— Не мисля — обяснявам й. — Това е летателно средство с перки, които се въртят много бързо и отсичат глави.

— Гадост.

Не ни се спи, но няма много за правене, като не виждаме. Седим на Креватчо и си измисляме наши песнички с рими.

— Нашият приятел Щърбел много се гърбел.

— Нашите приятели Таласъмчета носели смешни налъмчета.

— Много добра — казвам на Мам. — Нашата приятелка Грейс обичвала да пътува с рейс.

— Обичала — поправя Мам. — Нашият приятел Джул много обича фасул.

— Приятелят ни Барни живее в кучкарни.

— Мамиш.

— Добре — казвам аз. — Приятелят ни чичо Пол има лош сопол.

— Веднъж скочи от мотоциклета си.

Забравих, че е истински.

— Защо е скочил от мотоциклета си?

— Без да иска. Но линейката го закара в болницата и докторите го оправиха отново.

— Разрязаха ли го?

— Не, не, само му сложиха гипс на ръката, за да не го боли.

Значи болниците също са истински, също и мотоциклетите. Главата ми ще се пръсне от всичките нови неща, дето трябва да

вярвам.

Вече всичко е черно, с изключение на Прозорче, на което има някаква тъмна светлина. Мам казва, че в градовете винаги има светлина от уличните лампи и лампите в сградите, и прочее.

— Къде е градът?

— Ей там, отвън — казва тя и сочи Стена на Креватчо.

— Погледнах през Прозорче, но не го видях.

— Ами да, затова ми се ядоса.

— Не съм ти ядосан.

Тя ми връща целувката.

— Прозорче гледа право нагоре. Повечето неща, за които ти разказвам, са на земята, така че за да ги видиш, ти трябва прозорец, който гледа настрани.

— Може да помолим за страничен прозорец за Неделно лакомство.

Мам като че ли се засмива.

Забравих, че Стария Ник повече няма да идва. Може би моята близалка беше последното Неделно лакомство завинаги.

Май ще заплача, но от мен излиза огромна прозявка.

— Лека нощ, Стая — казвам аз.

— Време ли е вече? Добре. Лека нощ — пожелава Мам.

— Лека нощ, Лампа и Балон. — Чакам Мам, но тя не казва други. — Лека нощ, Джип, и лека нощ, Дистанционно. Лека нощ, Черга, и лека нощ, Одејалчо, и лека нощ, Буболечки, и стойте далеч.

* * *

Буди ме някакъв шум отново и отново. Мам не е в Креватчо. Има малко светлина, въздухът е все още леден. Поглеждам над ръба, тя е по средата на Под и прави *туп-туп-туп* с ръка.

— Какво е направил Под?

Мам спира, въздиша дълго.

— Трябва да удриям нещо — казва тя, — но не искам да счупя нещо.

— Защо не?

— Всъщност много бих искала да счупя нещо. С удоволствие всичко бих счупила.

Не я харесвам такава.

— Какво има за закуска?

Мам ме поглежда. После става и отива при Шкаф, и вади един геврек, мисля, че е последният.

Тя хапва само четвърт от него, не е много гладна. Издишаме и дъхът ни е мъглив.

— Това е, защото днес е по-студено — казва Мам.

— Ти каза, че няма да стане по-студено.

— Извинявай, сгреших.

Довършвам геврека.

— Все още ли имам Баба и Дядо, и Чичо Пол?

— Да — казва Мам, усмихва се леко.

— Те в Рая ли са?

— Не, не. — Смръщва устни. — Поне не мисля. Пол е само три години по-голям от мен, той е на... иха, трябва да е на двайсет и девет.

— Всъщност той е тук — прошепвам. — Крие се.

Мам се оглежда.

— Къде?

— В Подкреватчо.

— О, трудно трябва да му е било да се побере. Освен това те са трима и са доста едри.

— Колкото хипопотами?

— Не чак толкова.

— Може би са... в Гардеробчо.

— При роклите ми?

— Ами да. Като чуваме тракане, те бутат закачалките.

Лицето на Мам е празно.

— Само се шегувам — казвам й.

Тя кима.

— Те могат ли да дойдат тук наистина?

— Щеше ми се да можеха. Толкова силно се моля за това, всяка нощ се моля.

— Не те чувам.

— Само в главата си.

Не знаех, че се моли за неща в главата си, където не мога да чуя.

— И те искат — казва тя, — но не знаят къде съм.

— Ти си в Стая с мен.

— Но те не знаят къде е, а за теб изобщо и не подозират.

Странно.

— Могат да погледнат на Картата на Дора, а като дойдат, аз мога да изскоча като изненада.

Мам почти се засмива, ама не съвсем.

— Стая я няма на никоя карта.

— Можем да им кажем по телефон, Боб Строителя има.

— Ама ние нямаме.

— Можем да поискаме за Неделно лакомство. — Спомням. — Ако Стария Ник престане да се сърди.

— Джак. Той никога няма да ни даде телефон, нито прозорец. — Мам ми взема палците и ги стиска. — Ние сме като хора в книга, която той на никого няма да даде да прочете.

За Физическо тичаме по Писта. Трудно местим Маса и столовете с ръце, които все едно не са тук. Бягам десет по три пъти и обратно, но още не съм се затоплил, пръстите на краката ми са препъващи. Правим Трамплин и Карате, Хиу-я, после отново избираме Бобово стъбло. Мам се съгласява, ако обещава да не побеснявам, когато нищо не видя. Покатервам се на Маса, после на стола и върху Боклук и дори не се заклащам. Хващам се за ръбовете, където Покрив се накланя към Прозорче, гледам към синьото толкова силно през восъчната пита, че чак ме кара да мигам. След малко Мам казва, че иска да слезем и да направи обяд.

— Без зеленчуци, моля, коремът ми не може да се справи с тях.

— Трябва да ги изядем, преди да изгният.

— Можем да си направим паста.

— Почти е свършила.

— Тогава ориз. Ами ако...? — И тогава забравям да говоря, защото го виждам през восъка, нещичко толкова малко, че ми се струва, че е просто една от онези пращинки в околото ми, ама не е. Мъничка линия, която прави дебела бяла ивица върху небето. — Мам...

— Какво?

— Самолет!

— Наистина ли?

— Наистина истински наистина. Ооо...

И се стоварвам върху Мам и после върху Черга, Боклук пада върху нас, а след него и стола. Мам казва *ау-ау-ау* и си разтрива китката.

— Извинявай, извинявай — казвам аз и я целувам, за да се оправи. — Видях го, беше истински самолет, само че мъничък.

— Това е, защото е много далече — усмихва се тя. — Сигурна съм, че ако го видиш отблизо, ще е огромен.

— Най-изумителното нещо, изписваше голямо едно на небето.

— Това се нарича... — Плесва се по челото. — Не мога да си спомня. Нещо като следа, това е пушекът на самолета или нещо такова.

За обяд изяждаме всичките останали седем сухара с вкискаво сирене, задържаме си въздуха, за да не му усетим вкуса.

Мам ми дава да бозкам малко под Юрганчо. Има светло от Жълтото лице на Господ, но не достатъчно за слънчеви бани. Не мога да изключа. Взирам се в Прозорче толкова силно, че очите ми започват да щипят, но повече самолети не виждам. Наистина видях един обаче, докато бях горе на Бобово стъбло, не беше сън. Видях го да лети в Навън, значи наистина има Навън, където Мам е била малко момиченце. Ставаме и играем Плетеница и Домино, и Подводница, и Куклен театър, и много други неща, но само по малко от всяко. Правим Тананик, песните са прекалено лесни за отгатване. Връщаме се в Креватчо, за да се стоплим.

— Хайде да отидем в Навън утре — казвам аз.

— О, Джак.

Лежа върху ръката на Мам, която е много дебела в два пуловера.

— Харесва ми как мирише тук.

Тя извъръща глава да ме погледне.

— Когато Врата се отвори след девет и въздухът се втурне, той не е като нашия въздух.

— Забелязал си.

— Аз всички неща забелязвам.

— Да, по-свеж е. През лятото мирише на окосена ливада, защото сме в задния му двор. Понякога успявам да зърна някой храст или жив плет.

— Чий двор?

— На Стария Ник. Нали помниш, че Стая е направена от неговата барака?

Трудно е да се спомнят всичките неща, никои не звучат особено верни.

— Единствено той знае числата от кода, които да натисне на клавишите отвън.

Аз гледам Клавиши, не знаех, че има и други.

— Аз натискам числа.

— Да, само че не тайните числа, които отварят вратата... като невидим ключ. После, когато се връща в къщата, въвежда кода отново, от тази страна — посочва Клавиши тя.

— Къщата с хамака?

— Не — гласът на Мам е висок. — Стария Ник живее в Друга.

— Може ли да отидем в неговата някой ден?

Притиска уста с ръка.

— По-скоро бих отишла в къщата на твоите баба и дядо.

— Може да се люлеем в хамака.

— Може да правим каквото си искаме, ще бъдем свободни.

— Когато стана на шест?

— Някой ден със сигурност.

От лицето на Мам ми капе мокро. Подскачам, солено е.

— Добре съм — казва тя и забърсва буза, — всичко е наред.

Просто съм... малко съм изплашена.

— Не може да си изплашена — почти изкрещявам аз. — Лоша идея.

— Съвсем малко. Всичко е наред, имаме основните неща.

Сега аз съм още по-изпонапласен.

— Ами ако Стария Ник не отудари тока и не донесе повече храна никога повече?

— Ще донесе — казва тя, но все още диша с хълцане. — Почти сто процента съм сигурна, че ще го направи.

Почти сто, това е деветдесет и девет. Деветдесет и девет достатъчно ли е?

Мам се изправя и сяда, забърсва лицето си с ръката на пуловера й.

Коремът ми къркори, чудя се какво ни е останало. Пак започна да става тъмно. Не мисля, че светлината побеждава.

— Слушай, Джак, трябва да ти разкажа още една приказка.

— Истинска?

— Напълно истинска. Нали помниш как преди винаги съм била тъжна?

Тази ми харесва.

— И после аз съм се появил от Рая и съм пораснал в корема ти.

— Да, но разбираш ли, причината да съм тъжна беше... беше заради Стая — казва Мам. — Стария Ник... аз дори не го познавах, бях на деветнайсет. Той ме открадна.

Опитвам се да разбера. „Не кради, Крадльо“. Ама никога не съм чувал за крадене на човекове.

Мам ме притиска прекалено силно.

— Бях студентка. Беше рано сутринта, пресичах един паркинг, за да стигна до библиотеката на колежа, слушах... това е една малка машинка с хиляда песни в нея, която ги свири в ухото ти, аз първа от приятелите ми си я купих.

Ще ми се да имах такава машинка.

— Както и да е... някакъв мъж притича и ме помоли за помощ, кучето му получило пристъп и мислеше, че може би умира.

— Как се казваше?

— Мъжът ли?

Клатя глава.

— Кучето.

— Не, кучето беше само уловка, за да ме вкара в пикапа си, пикапа на Стария Ник.

— Какъв цвят е?

— Пикапът ли? Кафяв, още кара същия, все мърмори за него.

— Колко колела?

— Искам да се концентрираш върху важните неща — казва Мам. Кимам. Ръцете ѝ са прекалено стегнати, разхлабвам ги.

— Завърза ми очите...

— Като на Сляпа баба ли?

— Да, но не за игра. Кара ли кара, ужасена бях.

— Аз къде бях?

— Ти още не се беше случил, нали помниш?

Забравих.

— Кучето, и то ли беше в колата?

— Нямахме куче — Мам отново звучи раздразнена. — Трябва да ме оставиш да ти разкажа всичко.

— Може ли да си избира друга?

— Казвам ти какво се случи.

— Може ли „Джак Убиеца на Великани“?

— Чуй ме — казва Мам и слага ръка върху устата ми. — Той ме накара да изпия някакво лошо лекарство, за да заспя. После, когато се събудих, бях тук.

Вече е почти черно и изобщо не виждам лицето на Мам, обърнато е настрани, така че само чувам.

— Първия път като отвори вратата, аз изкрещях за помощ и той ме удари, повече не го направих.

Коремът ми е на голяма топка.

— Страх ме беше да заспя, за да не се върне — казва Мам, — но докато спях, беше единственото време, в което не плачех, така че спях по около шестнайсет часа на ден.

— Направи ли вада?

— Какво?

— Алиса изплаква цяла вада, защото не може да си спомни всичките стихотворения и числа, после се дави.

— Не, но главата ме болеше през цялото време, очите ми пареха. От миризмата на корка ми ставаше лошо.

Каква миризма?

— Побърквах се да си гледам часовника и да броя секундите. Предметите ме плашеха, сякаш ставаха ту по-големи, ту по-малки, докато ги гледах, и ако отместех поглед, започваха да се движат. Когато той накрая донесе телевизора, го оставях включен денонощно, даваха все глупави неща, помня, че имаше реклами за храна, от които направо ме заболяваше устата, така ми се прияждаше. Понякога чувах гласове от телевизора, които ми говореха разни неща.

— Като Дора ли?

Тя поклаща глава.

— Когато той беше на работа, аз се опитвах да избягам, всичко пробвах. Дни наред стоях на пръсти на масата и стържех около прозорчето, изпотроших си ноктите. Хвърлях по него всичко, което ми хрумнеше, но мрежата е толкова здрава, че дори не успях да напукам стъклото.

Прозорче е един квадрат от не толкова тъмно.

— Какво всичко?

— Големият тиган, столовете, кофата за боклук...

Иха, ще ми се да я бях видял как хвърля Боклук.

— Друг път пък изкопах дупка.

Объркан съм.

— Къде?

— Може да я докоснеш, искаш ли? Ще трябва да се поизкълчим... — Мам отхвърля Юрганчо настрана и издърпва Кашон от Подкреватчо, изръмжава леко, докато го прави. Аз се плъзгам до нея, близо сме до Яйчена змия, но да не я смачкаме. — Идеята ми дойде от „Голямото измъкване“. — Гласът и продължава да гърми до главата ми.

Спомням, това е онази история за нацисткия лагер, дето не е летен лагер с маршмелоу бонбони^[4], а е през зимата с милиони човекове, които пият супа от червеи. Съюзниците бутнаха портите и всички избягаха, мисля, че Съюзниците бяха ангели, какъвто е свети Петър.

— Подай пръстчета... — Мам ги издърпва. Усещам корка на Под. — Ето тук. — Изведнъж има една част, която е надолу с груби краища. В гърдите ми тупка бум-бум, никога не съм знавал, че има дупка. — Внимавай да не се порежеш. Направих я със зигзаговия нож — казва тя. — Отлепих корка, но дървото ми отне известно време. После оловният лист и изолацията бяха сравнително лесни, но знаеш ли какво открих след това?

— Страната на чудесата?

Мам издава толкова ядосан звук, че аз си удрям главата в Креватчо.

— Извинявай.

— Открих метална мрежа за ограда.

— Къде?

— Точно тук в дупката.

Ограда в дупка? Мушкам ръка надолу и още по-надолу.

— Нещо метално, стигна ли го?

— Аха. — Студено и гладко, хващам го с пръсти.

— Когато е преправял бараката — казва Мам, — сложил и един слой ограда под напречните греди на пода, в стените, че дори и в

тавана, никога няма да ги пробием.

Вече сме се изкълчили навън. Седим с гърбове, опрени на Креватчо. Аз се задъхвам.

— Когато откри дупката — казва Мам, — изрева.

— Като вълк ли?

— Не, от смях. Боях се, че ще ме нарани, но тогава му се стори просто смешно.

Зъбите ми са стиснати здраво.

— Преди по-често се смееше — продължава Мам.

Стария Ник е смрадлив крадлив зомби обирджия.

— Може да му вдигнем бунт — предлагам аз. — Аз ще го натроша на парчета с моя гигантски мегатронен трансформобластер.

Тя ме целува отстри до окоето.

— С насилие не става. Опитах веднъж, около година и половина, след като ме доведе тук.

Това е най-изумително.

— Ти си наранявала Стария Ник?

— Ами това, което направих, беше да сваля капака от тоалетната, взела бях и гладкия нож и една вечер малко преди девет се залепих до стената до вратата...

Объркан съм.

— Тоалетна си няма капак.

— Преди си имаше, върху чинията. Беше най-тежкото нещо в Стая.

— Креватчо е супертежко.

— Да, но няма как да го вдигна, нали? Така че, когато го чух да влиза...

— *Bun-bun?*

— Точно така. Стоварих капака върху главата му.

Лапнал съм палец и дъвча ли дъвча.

— Но не го направих достатъчно силно, капакът падна на пода и се строши на две, а той... Стария Ник... успя да затвори вратата.

Усещам странен вкус.

Гласът на Мам все още хълца.

— Знаех, че единственият ми шанс е да го накарам да ми даде кода. Така че притиснах ножа в гърлото му, ето така. — Забива нокът под брадата ми. Не ми харесва. — Казах: „Дай ми кода“.

— Даде ли го?

Тя изпухтява.

— Каза някакви числа и аз отидох да ги натисна.

— Кои числа?

— Не мисля, че бяха истинските. Той скочи и ми изви китката, и ми взе ножа.

— Болната ти китка?

— Е, преди това не беше болна. Не плачи — шепти Мам в косата ми, — това беше отдавна.

Опитвам се да говоря, но не излиза.

— Така че, Джак, не трябва да се опитваме да го нападаме. Когато се върна на следващата вечер, каза, първо, никога и нищо няма да го накара да ми каже кода. И, второ, ако още веднъж му погледя такъв номер, ще си отиде и аз ще гладувам все повече и повече, докато умра.

Май свърши.

Коремът ми къркори наистина силно и аз се сецам, сецам се защо Мам ми разказва ужасната приказка. Казва ми, че ние ще...

После премигвам и закривам очи, всичко е ослепително, защото Лампа отново се е светнала.

[1] Йънг, Уилям Пол. Колибата. Прев. от англ. Валентина Атанасова-Арнаудова. Пловдив, Хермес, 2011. С. 7 — бел.ред. ↑

[2] Маршак, Самуел. Плува, плува корабче: Английски детски песнички. Прев. от рус. Христо Радевски. София, Народна култура, 1959. С. 37 — бел.ред. ↑

[3] Джак мисли, че става дума за Св. Павел, защото на английски език името на светеца е St. Paul (Св. Пол) — бел.ред ↑

[4] Меки пухкави бонбони, първоначално използвани като лечебно средство при болно гърло. Името идва от английското название на растението бяла ружа, което някога влизало в състава им — бел.ред. ↑

УМИРАНЕ

Съвсем е топло. Мам вече е станала. На Маса има нова кутия овесени ядки и четири банана, ура. Стария Ник явно е идвал през нощта. Скачам от Креватчо. Има и макарони, също и хотдог, и мандарини, и...

Мам не яде нищо, стои пред Скринчо и гледа Цвете. Три листа са паднали. Мам докосва стъблото на Цвете и...

— Не!

— Вече беше умряло.

— Ти го счупи.

Мам поклаща глава.

— Ако беше живо, щеше да се огъне, Джак. Мисля, че е от студа, накрал е Цвете да се втвърди отвътре.

Опитвам се да наглася стъблото обратно.

— Трябва му малко тиксо. — Спомням си, че не ни е останало. Мам сложи последното парче на Космически кораб, глупава Мам. Тичам да издърпам Кашон от Подкреватчо, намирам Космически кораб и откъсвам парчетата тиксо.

Мам само гледа.

Натискам тиксото върху Цвете, но се хлъзга и то става на парчета.

— Много съжалявам.

— Направи го живо отново — казвам на Мам.

— Ще ми се да можем.

Изчаква да спра да плача, избърсва ми очите. Вече ми е прекалено горещо, свалям допълнителните дрехи.

— Май е най-добре да го сложим в боклука — казва Мам.

— Не, в Тоалетна.

— Така може да запушим тръбите.

— Можем да го натрошим на малки парченца...

Целувам няколко листенца на Цвете и пускам казанчето, после още няколко и пак го пускам, после парченцата от стъблото.

— Сбогом, Цвете — прошепвам. Може би в морето ще си се залепи обратно и ще израсте високо до Рая.

Небето е истинско, току-що си спомних. Всичко е истинско Навън, всичко, което има, защото видях самолета в синьото между облаците. Аз и Мам не можем да отидем там, защото нямаме тайния код, но то пак си е истинско.

Преди не знаех да се ядосвам, че не можем да отворим Врата, главата ми беше прекалено малка, за да побере Навън. Когато бях малко дете, мислех като малко дете, но сега съм на пет и знам всичко.

Къпем се веднага след закуска, от водата се вдига пара, ммм. Напълваме Вана до толкова високо, че почти прави потоп. Мам ляга по гръб и почти заспива, аз я събуждам, за да ѝ измия косата, а тя измива моята. Перем също, ама на чаршафите има дълги косми и трябва да ги махнем, та правим състезание да видим кой ще събере най-много по най-побързо.

Анимационните вече са свършили, децата боядисват яйца за Палавото зайче. Поглеждам всяко едно дете и си казвам в главата: „Ти си истинско“.

— Великденското зайче, а не Палавото зайче — казва Мам. — Двамата с Пол... когато бяхме деца, Великденското зайче ни донасяше шоколадови яйца през нощта и ги криеше из целия заден двор, под храстите и по дупки в дърветата, дори на хамака.

— То вземаше ли ти зъба?

— Не, всичко беше бесплатно. — Лицето ѝ е празно.

Не мисля, че Великденското зайче знае къде е Стая, а пък ние така или иначе нямаме храсти и дървета, те са зад Врата.

Днес е доста щастлив ден заради топлото и храната, но Мам не е щастлива. Може би ѝ липсва Пол.

Аз избирам Физическо — Катерене, където вървим ръка за ръка по Писта и казваме на глас какво виждаме.

— Виж, Мам, водопад.

След малко казвам:

— Виж, едно гну.

— Иха.

— Твой ред.

— О, я виж — казва Мам, — охлюв.

Навеждам се да го видя.

— Виж, гигантски булдозер, който събаря небостъргач.
— Виж — сега е тя, — едно фламинго прелита покрай нас.
— Виж, зомби с потекли лиги.
— Джак! — Това я кара да се усмихне за половин секунда.
После вървим по-бързо и пеем „Тази земя е твоята родина“.

След това сваляме Черга обратно долу и тя ни е летящото килимче, носим се над Северния полюс.

Мам избира Труп, където лежим супермирно, аз забравям и си почесвам носа, така че тя печели. После аз искам Трамплин, но тя казва, че не желае повече Физическо.

— Ти просто коментирай, а аз ще правя подскачането.

— Не, извинявай, ще си полегна малко.

Днес не е много забавна.

Изваждам Яйчена змия от Подкреватчо много бавно, мисля, че я чувам как съска с езика си от игла, *Сссссдравей*. Погалвам я, особено яйцата, които са напукани или смачкани. Едно се строшава в пръстите ми, аз отивам и приготвям лепило с малко брашно, залепвам парчетата върху хартия с редове и правя зъбеста планина. Искам да покажа на Мам, но очите ѝ са затворени.

Влизам в Гардеробчо и си играя на миньор на въглища. Намирам къс самородно злато под възглавницата си, той е всъщност Зъб. Не е жив и не се огъна, счупи се, ама не се налага да го пускаме в Тоалетна. Той е направен от Мам, от капки вода от нея.

Изваждам глава навън и очите на Мам са отворени.

— Какво правиш? — питам я аз.

— Просто си мисля.

Аз мога да мисля и да правя интересни неща едновременно. Тя не може ли?

Става да приготви обяд, кутия с макарони, всичките оранжеви, *делисиосо*.

След това аз си играя на стария грък Икар и как му се топят крилата. Мам мие чиниите много бавно. Чакам я да приключи, за да играе и тя, само дето тя не иска, а просто седи на Люляц и се люлее.

— Какво правиш?

— Все още мисля. — След малко пита: — Какво има в калъфката на възглавницата?

— Това ми е раницата. — Вързал съм ѝ двата края около врата си. — Тя е за отиването Навън, когато ни спасят. — Сложил съм Зъб и Джип, и Дистанционно, и чифт гащи за мен и за Мам, също и чорапи, и Ножица, и четирите ябълки за когато огладнеем. — Има ли вода? — питам я.

Мам кима.

— Реки, езера...

— Ама не, за пиене, има ли кранче?

— Много кранчета.

Радвам се, че не се налага да нося и бутилка, защото раницата ми е вече доста тежка, трябва да я придържам на шията си, за да не ми смачка говоренето.

Мам се люлее ли люлее.

— Преди мечтаех как ще ме спасят. Пиших бележки и ги криех в торбите с боклука, но никой така и не ги намери.

— Трябвало е да ги пуснеш в Тоалетна.

— А когато крещим, никой не ни чува — казва тя. — Снощи включвах и изключвах лампата половината нощ, но после си помислих, че няма кой да види.

— Ама...

— Никой няма да ни спаси.

Нищо не казвам първо, после:

— Ти не знаеш всичко.

Лицето ѝ е по-странно, отколкото някога съм виждал.

Предпочитам да я Няма цял ден, в место да е такава не Мам.

Свалям си книгите от Лавица и ги чета: „Сгъваемо летище“ и „Приспивни песнички“, и „Дилън Копача“, който ми е любим. На „Палавото зайче“ спирам по средата и го запазвам за Мам, вместо това чета „Алиса“, но прескачам страшната Херцогиня.

Мам най-накрая спира да се люлее.

— Може ли да бозна?

— Разбира се, ела тук.

Сядам в скута ѝ и вдигам тениската ѝ, и бозкам много дълго време.

— Приключи ли — казва тя в ухото ми.

— Аха.

— Слушай, Джак. Слушаш ли ме?

— Винаги слушам.

— Трябва да се измъкнем оттук.

Гледам я втрещено.

— И ще трябва сами да го направим.

Ама тя каза, че сме като в книга, човекове в книга как избягват от нея?

— Трябва да направим план. — Гласът ѝ е много писклив.

— Като например?

— Само да знаех. От седем години се опитвам да измисля такъв.

— Можем да бутнем стените. — Само че нямаме голям джип, за да ги срутим, дори булдозер нямаме. — Можем да... взривим Врата.

— С какво?

— Котката го направи в „Том и Джери“...

— Хубаво е, че обмисляш разни идеи — казва Мам, — но ни трябва някоя, която е наистина осъществима.

— Многооого голям взрив — казвам аз.

— Ако е многооого голям, ще взриви и нас.

Не се бях сетил за това. Правя друго обмисляне.

— О, Мам! Можем... да изчакаме, докато Стария Ник дойде през нощта, и ти да му кажеш: „Я виж каква вкусна торта сме приготвили, хапни си голямо парче от нашата вкусна Великденска торта“, а всъщност ще е отрова!

Мам клати глава.

— Ако го разболеем, няма да ни даде кода.

Обмислям толкова силно, че чак боли.

— Други идеи?

— Ти на всичките казваш „не“.

— Извинявай. Просто се опитвам да гледам реалистично.

— Кои идеи са реалистично?

— Не знам. Не знам. — Мам облизва устни. — Не спирам да мисля за момента, в който вратата се отваря, ако успеем да го уцелим точно на секундата, дали бихме могли да се шмугнем покрай него?

— О, да, това е яка идея.

— Дори ако само ти успееш да се измъкнеш, докато аз се хвърлям към очите му... — Мам поклаща глава. — Няма начин.

— Има начин.

— Ще те хване, Джак, ще те хване, преди да си стигнал до средата на двора, и... — спира да говори.

След минута аз казвам:

— Някакви други идеи?

— Все същите ми се въртят, отново и отново, като хамстери на колела — казва Мам през зъби.

Защо хамстерите ходят на колела? Това като виенско колело на панаир ли е?

— Трябва да измислим хитър номер — казвам аз.

— Като например?

— Като може би когато си била студентка и той те е измамил в камиона си с кучето си, дете не е било истинско куче.

Мам издиша шумно.

— Знам, че се опитваш да помогнеш, но май е време да помълчиш за малко, за да мога да мисля по-сериозно?

Ама ние мислехме, мислехме сериозно заедно. Ставам и отивам да изям банана с голямото кафяво на него, кафявото е най-сладко.

— Джак! — Очите на Мам са огроомни и тя говори супербързо. — Онова, което каза за кучето... всъщност идеята е гениална. Ами ако се престорим, че си болен?

Объркан съм, после схващам:

— Като кучето, което не е било?

— Именно. Когато влезе... мога да му кажа, че си много болен.

— Какъв болен?

— Да речем много, много тежка настинка — казва Мам. — Опитай се да кашляш силно.

Аз кашлям и кашлям, а тя слуша.

— Хмм.

Май не ме бива много в това. Кашлям повече, имам чувството, че гърлото ми ще се скъса.

Мам поклаща глава.

— Зарежи кашлицата.

— Мога и още по-много...

— Страхотно се справяш, но пак звучи като преструвка.

Изкашлям най-голямата и най-много ужасна кашлица в живота.

— Не знам — казва Мам, — може кашлицата да е прекалено трудна за преструване. Както и да е... — Плесва се по челото. —

Много съм тъпа.

— Не си. — Разтривам, където се удари.

— Трябва да е нещо, което си прихванал от Стария Ник, нали се сещаш? Той е единственият, който внася микроби, а е нямал настинка. Не, трябва ни... нещо в храната? — Тя поглежда съсредоточено бананите и чете: — „Е. Коли“? От това може ли да имаш треска?

Мам не трябва да ме пита неща, тя трябва да знае.

— Много тежка треска, така че да не можеш да говориш и да се будиш нормално...

— Защо да не мога говоря?

— Ако не говориш, ще ти е по-лесно да се преструваш. Точно така — казва Мам със светнали очи, — ще му обясня: „Трябва да закараш Джак в болницата с пикапа си, та да могат докторите да му дадат точното лекарство“.

— Аз да се возя в кафявия пикап?

Мам кима.

— До болницата.

Не мога да повярвам. Но тогава се сещам за Медицинската планета.

— Не искам да ме разрязват?

— О, докторите няма да ти направят нищо, защото всъщност нищо няма да ти има, нали не си забравил? — Гали ме по рамото. — Това е само номер за нашето Голямо измъкване. Стария Ник ще те занесе в болницата, а веднага щом видиш лекар... или сестра, или въобще някого... ще извикаш: „Помощ!“.

— Може ти да го извикаш.

Мисля, че Мам не ме чу. После казва:

— Аз няма да съм в болницата.

— Къде ще си?

— Тук, в Стая.

Аз имам по-добра идея:

— Може и ти да се престориш на болна както онзи път, когато имахме разстроено едновременно, така той ще ни закара и двамовете с пикапа.

Мам дъвче устна.

— Няма да се върже. Знам, че ще ти е много странно да отидеш сам, но аз ще ти говоря в главата непрекъснато, обещавам. Нали

помниш как, когато падаше надолу, надолу, надолу, Алиса говореше на своята котка Дайна през цялото време?

Мам няма да ми е наистина в главата. Коремът ме заболява само като си помисля.

— Този план не ми харесва.

— Джак...

— Идеята не е добра.

— Всъщност...

— Няма да ходя в Навън без теб.

— Джак...

— Няма начин, човече, няма начин, човече, няма начин, човече.

— Добре, успокой се. Остави.

— Наистина ли?

— Ами да, няма смисъл да опитваме, ако не си готов.

Въпреки това звучи раздразнена.

Днес е април, така че мога да надуя един балон. Останали са три: червен, жълт и друг жълт. Избирам жълт, за да остане по един червен и един жълт за другия месец. Надувам го и го пускам да фучи из Стая много пъти, харесва ми плюещият звук. Трудно е да реша кога да оплета възела, защото след това балонът вече няма да фучи, само бавничко ще си лети. Ама ако искам да играя Балонен тенис, трябва да го оплета. Затова го оставям да плювофучи много и го надувам още три пъти, после оплитам възела, само че с пръста ми в него, без да искам. Когато е оплетен правилно, аз и Мам играем Балонен тенис, аз печеля пет пъти от седем.

— Искаш ли да бозкаш? — пита ме тя.

— Лявата, моля — казвам и се покатервам на Креватчо.

Няма много, но е вкусно.

Май подремвам малко, но тогава Мам заговаря в ухото ми:

— Помниш ли как избягаха през тъмния тунел от надпетите.

Един по един.

— Аха.

— Така ще го направим и ние, когато си готов.

— Какъв тунел? — оглеждам се аз.

— Както с тунела, не през истински тунел. Казвам, че затворниците трябваше да са много смели и да тръгват един по един.

Поклащам глава.

— Това е единственият възможен план. — Очите на Мам са прекалено лъскави. — Ти си моят смел принц ДжакърДжак. Така че ти ще отидеш в болницата първи, а после ще се върнеш с полицията...

— Ще ме арестуват ли?

— Не, не, ще ти помогнат. Ще ги доведеш тук, за да спасят мен, и пак ще сме заедно завинаги.

— Аз не мога да спасявам, аз съм само на пет.

— Но пък имаш необикновени способности — казва ми Мам. — Само ти можеш да се справиш. Ще го направиш ли?

Не знам какво да кажа, ама тя чака и чака.

— Добре.

— Това „да“ ли е?

— Да.

Тя ми дава огромна целувка.

Ставаме от Креватчо и хапваме по една кутия мандарини всеки.

Нашият план има проблемни части, Мам не спира да мисли за тях и да казва: „О, не“, а после все измисля начин.

— Полицията няма да знае тайния код, за да те изкара — казвам й.

— Ще намерят начин.

— Какъв?

Тя се почесва по окото.

— Не знам, горелка?

— Какво е...?

— Това е един инструмент, от който излиза огън, може да прогори вратата и да я отвори.

— Ние можем да си направим такъв — казвам аз и подскачам. — Можем, можем да вземем шишето от витамини с главата на Дракон и да го сложим на Печка с пуснат ток, докато се запали и...

— И да се изгорим живи — казва Мам не много мило.

— Ама...

— Джак, това не е игра. Дай да повторим пак плана...

Запомнил съм всички части, но все ги разбърквам.

— Виж, това е както „Дора“ — казва Мам, — когато отива на едно място, а после на второ, за да стигне до трето. За нас е „пикап, болница, полиция“. Повтори го.

— Пикап, болница, полиция.

— Или всъщност са пет стъпки. Болен, пикап, болница, полиция, спасявам Мам. — Чака.

— Пикап...

— Болен.

— Болен — повтарям аз.

— Болница... не, извинявай, пикап. Болен, пикап...

— Болен, пикап, болница, спасявам Мам.

— Забрави „полиция“ — казва тя. — Брой на пръсти. Болен, пикап, болница, полиция, спасявам Мам.

Повтаряме го отново и отново. Правим карта върху хартия с редове, има и рисунки, на болната съм аз със затворени очи и изплезен език, после е кафяв пикап, после човек с дълга бяла престилка, което означава лекари, после полицейска кола със светещ буркан, накрая Мам, която маха с ръце и се смее, защото е свободна, а горелката е цялата в огън като дракон. Главата ми е уморена, но Мам казва, че трябва да упражняваме онази част с болното, тя е най-важната, защото ако не повярва на нея, друго нищо няма да се случи.

— Дойде ми една идея, ще ти нагряя челото много и ще го накарам да го докосне...

— Не.

— Няма проблем, няма да те изгоря...

Тя не разбира.

— Без той мен да ме докосва.

— Ааа — казва Мам. — Само веднъж, обещавам, аз ще съм до теб.

Аз не спирам да клатя глава.

— Ами да, това може да свърши работа — продължава тя, — може да легнеш например срещу вентилатора... — Коленичи и слага ръка в Подкреватчо близо до Стена на Креватчо, после се намръщва. — Не е достатъчно горещо. Може пък... плик с много гореща вода на челото ти малко преди той да дойде? Ти ще си в леглото, а като чуем *бипбип*, ще скрия водата.

— Къде?

— Няма значение.

— Има значение.

Мам ме поглежда.

— Прав си, трябва да обмислим всички подробности, та да не може нищо да ни провали плана. Ще пусна плика с водата под леглото, става ли? После, когато Стария Ник ти пипне челото, то ще е супергорещо. Ще опитаме ли?

— С плика с вода?

— Не, само легни на леглото засега и се упражнявай да бъдеш много отпуснат, както като играем на Труп.

Много ме бива в това, устата ми зее. Тя се преструва, че е него, с много дебел глас. Слага ръката си на над веждите ми и казва с ръмжене:

— Хм, наистина е горещо.

Аз се кикотя.

— Джак.

— Извинявай — лежа супермирно.

Упражняваме се още много, после ми писва да бъда престорено болен и Мам ми дава да спра.

За вечеря е хотдог, Мам почти не яде от нейния.

— Е, помниш ли плана?

Кимам.

— Каж ми го.

Поглъщам моя край от франзелата.

— Болен, пикап, болница, полиция, спасявам Мам.

— Чудесно. Готов ли си тогава?

— За какво?

— За нашето Голямо измъкване. Тази нощ.

Не знаех, че е тази нощ. Не съм готов.

— Защо е тази нощ?

— Не искам да чакам повече. След като спря токът...

— Ама снощи го пусна пак.

— Да, само че след три дни. И Цвете вече беше умряло от студа. Кой знае какво ще направи утре? — Мам става с чинията си, почти крещи: — На външен вид е като човек, но вътре няма нищо.

Объркан съм.

— Като робот ли?

— По-лошо.

— Веднъж имаше един робот в „Боб Строителя“...

Мам ме прекъсва.

— Нали знаеш сърцето си, Джак?

— *Бам-бам.* — Показвам ѝ на гърдите си.

— Не, онова, с което чувстваш, например когато си тъжен или изплашен, или се смееш, или друго.

Това е по-долу, май ми е в корема.

— Е, той няма.

— Корем?

— Нещо, с което да чувства.

Гледам си корема.

— А какво има вместо него?

— Просто празнина — свива рамене тя.

Като кратер? Ама това е дупка, където нещо се е случило. Какво се е случило?

Все пак не разбирам защо това, че Стария Ник е робот, означава, че трябва да направим хитрия си план тази нощ.

— Да го направим друга нощ.

— Добре — казва Мам и се плъоска на стола си.

— Добре?

— Аха — разтрива чело. — Извинявай, Джак, знам, че те притискам. Аз самата съм имала много време да го премисля, но за теб всичко е ново.

Аз кимам и кимам.

— В крайна сметка още един-два дни няма да променят нищо. Стига да не го оставим да ни предизвика отново. — Усмивва ми се. — След няколко дни, а?

— Като съм на шест, а?

Мам ме гледа, без да мига.

— Ами да, ще съм готов да го измамя и да отида в Навън, когато съм на шест.

Тя си отпуска лицето долу в ръце.

— Недей — дърпам я.

Когато се показва, това лице е вече страшно.

— Каза, че ще бъдеш моят супергерой.

Не помня да съм го казвал.

— Не искаш ли да избягаш?

— А, да, само че не съвсем.

— Джак!

Поглеждам последното си парче хотдог, ама не го искам.

— Нека просто си останем тук.

Мам клати глава.

— Вече става прекалено малка.

— Кое?

— Стая.

— Стая не е малка. Виж! — Покатервам се на стола си и скачам с вдигнати ръце, и се завъртам, в нищо не се удрям.

— Дори не знаеш какво ти причинява това. — Гласът ѝ трепери.
— Трябва да виждаш неща, да ги докосваш...

— Вече го правя.

— Повече неща, други неща. Трябва ти повече пространство. Трева. Мислех, че искаш да се запознаеш с баба и дядо, и с чичо Пол, да отидеш на люлките на площадката, да ядеш сладолед...

— Не, благодаря.

— Добре, остави.

Мам си сваля дрехите и си облича пижамената тениска. Аз си обличам моята. Тя не казва нищо, толкова ми е бясна. Завързва торбата с боклука и я слага до Врата. Тази вечер на нея няма списък.

Ми ем зъби. Тя плюе. На устата ѝ има бяло. Очите ѝ поглеждат моите в Огледалчо.

— Бих ти дала повече време, ако имаше как — казва. — Кълна се, бих чакала колкото дълго искаш, ако знаех, че сме в безопасност. Само че не сме.

Обръщам се бързо към истинската нея, скривам лице в корема ѝ. Оставям малко паста върху тениската ѝ, но тя не се сърди.

Лягаме на Креватчо и Мам ми дава да бозкам, лявата, после не говорим.

В Гардеробчо не мога да заспя. Пея тихичко „Джон Джейкъб Джингълхаймер Шмит“. Чакам. Пея я пак.

Най-накрая Мам отговаря:

— *Неговото име е и мое.*

— *Нос навън като подам...*

— *Всички бият барабан...*

— *Ей го Ансон Джейкъб Ажингълхаймер Шмит.*

Обикновено и тя се включва за „на-на-на на-на-на-на“, това е най-много забавната част, но не и този път.

* * *

Мам ме събужда, но още е нощ. Тя се е надвесила в Гардеробчо, аз си удрям главата, като се изправям да седна.

— Ела да видиш — шепне тя.

Заставаме до Маса и гледаме нагоре. Там е най-огромното голямо Сребърно лице на Господ. Толкова ярко, облестява цялата Стая, кранчетата и Огледалчо, и тенджерите, и Врата, и бузите на Мам дори.

— Знаеш ли — шепне тя, — понякога луната е полукръг, а понякога полумесец, понякога само мъничка извивка като изрязан нокът.

— Да, бе. — Само в Телевизор.

Тя посочва нагоре към Прозорче.

— Сега я видя, като е пълна и точно над нас. Когато излезем обаче, ще можем да я гледаме как се спуска на небето с най-различни форми. Дори и през деня.

— Няма начин, човече.

— Истината ти казвам. Светът толкова ще ти хареса. Само изчакай да видиш слънцето, като залязва, цялото розово и пурпурно...

Прозявам се.

— Извинявай — прошепва тя пак, — ела да си легнем.

Поглеждам да проверя дали торбата с боклук е изчезнала, няма я.

— Стария Ник е бил тук?

— Мда. Казах му, че май се разболяваш. Колики, диария. — Гласът на Мам почти за малко да се смее.

— Защо ти...?

— Така ще започне да вярва на нашия номер. Утре вечер, тогава ще го направим.

Издърпвам си ръката от нейната.

— Не трябваше да казваш му това.

— Джак.

— Лоша идея.

— Планът е добър.

— Това е глупав глупендерски план.

— Само него имаме — казва Мам много високо.

— Но аз казвам „не“.

— Да, да, а преди това каза „може би“, а още по-преди „да“.

— Ти мамиш.

— Аз съм ти майка. — Сега почти гърми с глас: — Това означава, че понякога трябва да решавам и за двама ни.

Отиваме в Креватчо. Аз се сгушвам силно, тя зад мен.

Ще ми се да получим от онези специални ръкавици за бокс за Неделно лакомство, та да ми е позволено да я удрям.

* * *

Събуждам се изплашен и си оставам изплашен.

Мам не дава да пускаме казанчето след ако, раздробява го с дръжката на дървена лъжица, за да прилича на супа от ако, мирише най-лошо.

Не играем на нищо, само упражняваме аз да съм отпуснат и да не казвам нито дума. Вече ми става малко лошо наистина, Мам обяснява, че това е само силата на внушението.

— Толкова си добър в преструването, че дори себе си успяваш да измамиш.

Събирам си пак раницата, дето е всъщност калъфка от възглавница, слагам вътре Дистанционно и жълтия балон, но Мам казва „не“.

— Ако си вземеш каквото и да е, Стария Ник ще се досети, че искаш да избягаш.

— Мога да скрия Дистанционно в джоба на панталона.

Тя клати глава.

— Ще бъдеш само по пижамена тениска и гащи, защото така щеше да си облечен, ако наистина изгаряше от треска.

Представям си как Стария Ник ме пренася в пикапа, вие ми се свят, сякаш ще падна.

— Чувстваш страх — казва Мам, — но действаш смело.

— Ъ?

— Страхосмелов.

— Страхмел.

Думите-сандвичи винаги я размиват, но аз не се шегувах.

За обяд е супа от говеждо, аз единствено смуча сухарите.

— За кои части се тревожиш в момента? — пита Мам.

— Болницата. Ами ако не кажа правилните думи?

— Трябва само да им кажеш, че майка ти е заключена, а мъжът, който те е довел, го е направил.

— Ама думите...

— Какво... — чака.

— Ако изобщо не излязат?

Мам мушва уста между пръсти:

— Все забравям, че никога с никого не си разговарял, освен с мен.

Мам издишва бавно и шумно.

— Знаеш ли какво, имам идея. Ще ти напиша бележка, която трябва да скриеш, бележка, която обяснява всичко.

— Еха, много добре.

— Трябва само да я дадеш на първия човек... не пациент, искам да кажа — на първия човек с униформа.

— А човекът какво ще направи с нея?

— Ще я прочете, разбира се.

— Човековете в Телевизор могат да четат?

Мам ме поглежда.

— Те са истински хора, не забравяй, като нас.

Аз все още не й вярвам, но не казвам.

Мам написва бележката на парченце хартия с редове. Тя е приказка само за нас и Стая и е „Моля, спешно изпратете помощ“, което означава супербързо. Близо до началото има две думи, които никога преди не съм виждал, Мам казва, че те са й имената като тези, които човекове имат в Телевизор, както са я наричали всички Навън, а само аз й викам Мам.

Коремът ме боли, не ми харесва да има други имена, дете никога дори не съм знавал.

— Аз имам ли други имена?

— Не, ти винаги си бил Джак. О, но... предполагам, че ще носиш и моята фамилия. — Посочва второто.

— Защо?

— Ами за да покажеш, че не си същият като всички останали Джак на света.

— Кои други Джак? Като във вълшебните приказки ли?

— Не, истински момчета. Навън има милиони хора и няма достатъчно имена за всички, едно име се пада на няколко души.

Аз не искам да си дяля името с никого. Коремът ми боли още повече. Нямам джоб, така че слагам бележката в гащите си, боцка.

Светлината цяла се изтича. Ще ми се денят да остане по-дълго, за да не идва нощ.

Сега е 08:41 и аз съм в Креватчо да се упражнявам. Мам е напълнила найлонов плик с много гореща вода и го е вързала здраво, за да не се излива изобщо, слага го в още един плик и него връзва.

— Ау! — Опитвам се да се измъкна.

— Очите ти ли? — Слага го пак на лицето ми. — Трябва да е горещо, иначе няма да стане.

— Ама боли ме.

Пробва го на себе си.

— Още една минута.

Аз слагам юмруци помежду.

— Трябва да си смел като принц ДжакърДжак — казва Мам, — иначе няма да се получи. Или да кажа просто на Стария Ник, че си се оправил?

— Не.

— Обзалагам се, че Джак Убиеца на Великани ще сложи плик с гореща глава на лицето си, ако се налага. Хайде, още само малко.

— Нека аз. — Слагам плика върху възглавницата, намръщвам лице и го потапям в горещото. Понякога се вдигам за почивка, а Мам ми опипва челото или бузите и казва: „Цвърти“, после ме кара да сложа лицето пак. Плача малко, не заради горещото, а защото Стария Ник ще дойде, не искам да идва, мисля, че ще повърна на истински. Все слушам за *бип-бип*. Надявам се да не чуя, не се чувствам страхмел, само обикновено страх.

Тичам до Тоалетна и правя още ако, а Мам го разбърква. Искам да пусна казанчето, но тя казва „не“, Стая трябва да смърди, все едно съм имал разстроено цял ден.

Връщам се в Креватчо, тя ме целува по врата и казва:

— Чудесно се справяш, плаченето е много добре.

— Защо е...?

— Защото така изглеждаш още по-болен. Дай да направим нещо с косата ти... трябваше да се сетя по-рано. — Слага малко Сапун за

чини на ръцете си и го втрива силно всичкото на главата ми. — Така изглежда супермазно. О, не, прекалено хубаво мирише, трябва да миришеш по-лошо. — Изтичва пак да погледне Часовник. — Нямаме време — казва тя и трепери. — Аз съм идиотка, трябва да миришеш лошо, наистина трябва... Стой така.

Навежда се през Креватчо, прави странна кашлица и слага ръка пред устата си. Не спира да прави онзи странен звук. После някакво нещо излиза от устата ѝ, като слюнка, ама много по-гъсто. Виждам рибените пръчици, които ядохме за вечеря.

Втрива го на възглавницата, на косата ми.

— Престани — пищя аз и се опитвам да се измъкна.

— Съжалявам, налага се. — Очите на Мам са странни и лъскави. Бърше повърнатото си на моята тениска, дори на устата ми. Мирише супер най-много гадно, остро и отровно. — Сложи си пак лицето върху горещия плик.

— Ама...

— Давай, Джак, бързо.

— Искам да спирам вече.

— Това не е игра, не можем да спрем. Направи го.

Плача заради вонята и лицето в горещия плик и си мисля, че ще се разтопя.

— Лоша си.

— Имам си причина — казва Мам.

Бип-бип. Бип-бип.

Мам издърпва плика с водата, остъргва ми лицето.

— Шшш. — Затваря ми очите, натиска ми лицето в ужасната възглавница, издърпва Юрганчо върху гърба ми.

По-студеният въздух идва с него. Мам веднага извиква:

— Ето те и теб.

— По-тихо. — Стария Ник го казва тихо, като ръмжене.

— Аз просто...

— Шшш. — Пак *бип-бип*, после *бум*. Знаеш правилата — казва той, — нито гък от тебе, докато вратата не се затвори.

— Съжалявам, съжалявам. Просто Джак е много зле. — Гласът на Мам трепери и за минута почти ѝ повярвам, тя е по-добра в преструването дори от мен.

— Тук вони.

- Това е, защото не задържа нищо.
- Сигурно някой вирус едnodневка — казва Стария Ник.
- Вече минаха над трийсет часа. Тресе го, гори...
- Дай му едно от онези хапчета за глава.
- Според теб какво правя цял ден? Само ги повръща отново.

Даже вода не успява да задържи.

Стария Ник изпуктява.

— Дай да го погледна.

— Не — казва Мам.

— Хайде, мърдай...

— Не, казах не...

Аз държа лице във възглавницата, лепкаво е. Очите ми са затворени. Стария Ник е тук, точно до Креватчо, вижда ме. Усещам ръката му на бузата си, издавам звук, защото съм изплашен, Мам каза, че ще е челото, ама не е, бузата ми докосва, а ръката му не е като на Мам, студена е, тежка...

После се махва.

— Ще му донеса нещо по-силно от денонощната аптека.

— Нещо по-силно? Той е само на пет, напълно е дехидратиран, има Господ знае каква треска — Мам крещи, не бива да крещи, Стария Ник ще се ядоса.

— Млъкни за малко и ме остави да помисля.

— Трябва да отиде в Спешното веднага, трябва, и ти го знаеш.

Стария Ник издава някакъв звук, не знам какво означава.

Гласът на Мам е все едно плаче.

— Ако не го заведеш сега, той ще, той може да...

— Стига толкова истерия — казва той.

— Моля те, умолявам те.

— Няма начин.

Замалко да кажа „човече“. Помислям си го, но не го казвам, нищо не казвам, аз съм просто отпуснат и ме Няма.

— Просто ги излъжи, че е нелегален чужденец и няма документи — казва Мам, — той не е в състояние да каже и дума, може да го докараш обратно веднага след като му вкарат малко течности... — Гласът ѝ се движи след него. — Моля те. Ще направя каквото поискаш.

— Няма оправия с тебе. — Звучи, сякаш е отишъл до Врата.

— Не си отивай. Моля те, моля те...

Нещо пада. Толкова съм изплашен, че никога няма да си отворя очите.

Мам вие. *Bun-bun*, бум. Врата е затворена, сами сме.

Много е тихо. Преброявам зъбите си пет пъти, все двајсет, само един път деветнайсет, но броя пак, докато е двајсет. Надничам настрани. После повдигам глава от смрадливата възглавница.

Мам седи на Черга с гръб към Стена на Врата. Гледа в нищо. Прошепвам:

— Мам?

Тя прави суперстранно нещо, почти се усмихва.

— Да не оплесках преструването?

— О, не, страхотно се справи.

— Ама той не ме заведе в болницата.

— Няма нищо. — Мам става и намокря Гъба в Мивка, идва да ми изтрие лицето.

— Ама нали каза. — Всичкото горещо лице и повръщано, и неговото докосване... — Болен, пикап, болница, полиция, спасявам Мам.

Мам кима, вдига тениската ми и избърсва гърдите ми.

— Това беше план „А“, струваше си да опитаме. Но, както и предположих, прекалено много го беше страх.

Объркала се е май.

— Него го е било страх?

— Да не би да кажеш на доктора за Стая и полицията да го вкара в затвора. Надявах се да рискува, ако повярва, че си в сериозна опасност... но не вярвах, че ще го направи.

Схващам.

— Измамила си ме — изревавам аз. — Не можах да се возя в кафявия пикап.

— Джак — казва Мам и ме притиска към себе си, кокалите ѝ ми болят лицето.

Аз се блъскам назад.

— Каза без повече лъжене и че вече отлъгваш, а после пак излъга.

— Правя каквото мога.

Засмуквам си устната.

— Слушай. Ще ме изслушаш ли за минута?

— Омръзна ми да те слушам.
— Знам — кима тя. — Но въпреки това ме изслушай. Има план „Б“. План „А“ беше всъщност част от план „Б“.
— Не си ми казала.
— Малко е сложно. Вече няколко дни си блъскам мозъка с него.
— Е, ами ето, аз имам милиони мозъци за блъскане.
— Така ли?
— Много повече от теб.
— Вярно е. Но не исках да ти се налага да държиш и двата плана в главата си едновременно, за да не се объркаш.
— Вече съм объркан, сто процента съм объркан.
Тя ме целува през косата, дето е цялата лепкава.
— Чакай да ти разкажа за план „Б“.
— Не искам да чувам смрадливите ти тъпи планове.
— Добре.
Треперя от нямането на облечена тениска. Намирам една чиста в Скринчо, синя.
Отиваме в Креватчо, миризмата е ужасна. Мам ми показва как да дишам през устата само защото устите не надушват нищо.
— Може ли да легнем с глави на другата страна?
— Гениална идея — казва Мам.
Опитва се да ме подкупва, ама аз няма да ѝ простя. Слагаме си краката на смрадливия край до стената, а лицата — на другия.
Мисля, че никога няма да изключа.

* * *

Вече е 08:21, спал съм дълго и сега бозкам, лявата е толкова гъста. Стария Ник не се е връщал, май.
— Събота ли е? — питам аз.
— Точно така.
— Яко, ще мием косата.
— Не може да миришеш на чисто — клати глава Мам.
За минутка бях забравил.
— Какъв е?
— Кое?

— План „Б“.

— Готов ли си да го чуеш вече?

Нищо не казвам.

— Ами ето го — прочиства гърло Мам. — Премислях го пак и пак, от всички страни, мисля, че наистина може да проработи. Не знам, не мога да бъда сигурна, звучи налудничаво и дори е невероятно опасно, но...

— Просто ми кажи.

— Добре, добре. — Поема си шумно въздух. — Спомняш ли си Граф Монте Кристо?

— Беше затворен в тъмница на един остров.

— Да, ама спомняш ли си как избяга? Престори се на умрелия си приятел, скри се в покроба и пазачите го изхвърлиха в морето, само че Графа не се удави, измъкна се и отплува.

— Разкажи я докрай.

— Не е важно — махва с ръка Мам. — Мисълта ми е, Джак, че точно това ще направиш и ти.

— Ще ме хвърлят в морето?

— Не, ще избягаш като Граф Монте Кристо.

Пак съм объркан.

— Аз нямам умрял приятел.

— Искам да кажа, че ще си маскиран като умрял. — Гледам и не разбирам. — Всъщност е по-скоро като една пиеса, която гледах в гимназията. Едно момиче на име Жулиета иска да избяга с момчето, което обича, затова се преструва на умряла, като изпива специално лекарство, а след няколко дни се събужда и тадааа!

— Не, това е бебето Исус.

— Ох... не съвсем — Мам потърква чело. — Той наистина е бил мъртъв три дни, после се е съживил. Ти изобщо няма да умираш, само ще се правиш като онова момиче в пиесата.

— Аз не знам как да се правя, че съм момиче.

— Не, да се правиш на умрял. — Гласът на Мам е малко изнервен.

— Нямаме покров.

— Да, ще използваме чергата.

Поглеждам Черга, всичкото ѝ червено и черно, и кафяво на вълни.

— Когато Стария Ник се върне — довечера или утре вечер, или когато дойде, — ще му кажа, че си умрял, ще му покажа чергата, която ще е навита, а ти ще си вътре.

По-откачено не съм чувал.

— Защо?

— Защото в тялото ти не е останала достатъчно вода и, не знам, треската ти е спряла сърцето.

— Не, защо в Черга?

— Аха — казва Мам, — хитър въпрос. Тя ще ти е дегизировката, така че той да не се досети, че всъщност си жив. Нали разбираш, ти се справи толкова добре с преструването, че си болен, ама да се преструваш на умрял е много по-трудно. Ако забележи, че дишаш дори само веднъж, ще разбере, че е номер. Освен това мъртвите хора са много студени.

— Може да използваш плик със студена вода...

Мам поклаща глава.

— Студен навсякъде, не само лицето. А, да, освен това се вкочаняват, ще трябва да лежиш като робот.

— Не отпуснат.

— Обратното на отпуснат.

Ама нали той е роботът, Стария Ник, аз имам сърце.

— Ето защо мисля, че единственият начин той да не се досети, че всъщност си жив, е да те завием в чергата. После ще му кажа, че трябва да те занесе някъде и да те погребва, схващаш ли?

Брадичката ми започва трепери.

— Защо трябва да ме погребва?

— Защото телата на умрелите се вмирисват много бързо.

Стая вече е доста вмирисана от непускането на казанчето и възглавницата с повръщано, и всичко.

— *Червеи пълзят навътре, червеи пълзят навън...*

— Точно така.

— Не искам да ме погребват и да се разкапя, и да ми пълзят червеи.

Мам ме гали по главата.

— Това е само номер, нали помниш?

— Като игра.

— Да, но без смях. Сериозна игра.

Кимам. Мисля, че ще заплача.

— Повярвай ми — казва Мам. — Ако имаше и една друга сламка, за която да се хванем...

Не знам какво значи да се хващаш за сламка.

— Така. — Мам става от Креватчо. — Хайде да ти разкажа как ще стане и така няма да си толкова изплашен. Стария Ник ще натисне числата, за да отвори вратата, после ще те изнесе от Стая, целия навит в чергата.

— И ти ли ще си в Черга? — Знам отговора, но питам за всеки случай.

— Аз ще съм тук и ще чакам. Той ще те занесе до пикапа си, ще те сложи отзад, в откритата част...

— Искам и аз да чакам тук.

Тя слага пръст на устата ми, за да мълча.

— И това ще бъде твоята възможност.

— Кое това?

— Пикапът! Още първия път, като намали и спре на някой знак, ти ще се измъкнеш от чергата, ще скочиш на улицата, ще избягаш и ще доведеш полицията да ме спаси.

Гледам я и не мигам.

— Така че този път планът е: умрял, пикап, бягам, полиция, спасявам Мам. Повтори го.

— Умрял, пикап, бягам, полиция, спасявам Мам.

Изяждаме си закуската, сто двацет и пет овесени ядки за всеки, защото ни трябва допълнително сили. Аз не съм гладен, но Мам казва, че трябва да ги изям до една.

После се обличаме и упражняваме частта с умрялото. Нещо като най-странното Физическо, дете някога сме играли. Лягам на края на Черга, а Мам я увива около мен и ми казва да полегна на предното, после на задното, после предното, после пак задното, докато съм навит здраво. В Черга мирише шантаво, на прах и още нещо, различно е откогато само лягам върху нея.

Мам ме вдига, смачкан съм. Казва, че съм като дълъг тежък пакет, но Стария Ник лесно ще ме вдигне, защото има повече мускули.

— Ще те занесе в задния двор, вероятно до гаража, ето така... — Усещам, че се движим из Стая. Вратът ми е прищипан, но не

помръдвам изобщо. — Или пък може би на рамо, ето така... — Повдига ме, изгрухтява, премачкан съм наполовина.

— Много-много ли е дълго?

— Кое?

Думите ми се губят из Черга.

— Чакай малко — казва Мам, — току-що се сетих, че може и да те свали няколко пъти, за да отваря вратите. — Остава ме, с края откъм главата надолу.

— Ау!

— Ама няма да издаваш нито звук, нали?

— Извинявай. — Черга е върху лицето ми, боде ми на носа, а не мога да го стигна.

— Той ще те хвърли в багажника на пикапа, ето така.

Пуска ме *туп*, прехапвам уста, за да не извикам.

— Стой вкочанен, вкочанен, вкочанен, нали, независимо какво се случва?

— Добре.

— Защото ако се отпуснеш или помръднеш, или издадеш малък звук, Джак, ако направиш дори едно от тези неща, без да искаш, той ще разбере, че си жив, и ще бъде толкова ядосан, че...

— Какво? — чакам. — Мам. Какво ще направи?

— Не се тревожи, той ще повярва, че си умрял.

Откъде пък знае със сигурност?

— После ще се качи отпред в пикапа и ще го подкара.

— Накъде?

— Ох, ами извън града вероятно. Някъде, където няма хора, които да видят, че копае дупка, в гора или нещо. Работата е там обаче, че още щом моторът запали — ще чуеш силен бръмчащ тресящ звук, ето така... — Тя пърди с уста през Черга; обикновено пърденето с уста ме кара да се смея, но сега не: — Това е сигналът да започнеш да се измъкваш от чергата. Опитай.

Въртя се, но не мога, прекалено е стегнато.

— Заклещих се, заклещих се, Мам.

Тя веднага ме развива. Вдишвам много въздух.

— Добре ли си?

— Добре.

Усмихва ми се, но усмивката е странна, сякаш се преструва. После пак ме навива, малко по-хлабаво.

— Пак стяга.

— Извинявай, не предполагах, че ще е толкова стегнато. Почакай малко... — Развива ме отново. — Я опитай да си свиеш ръцете с малко стърчащи лакти, за да ти остане място.

Този път, след като ме навива със свити ръце, мога да си ги провра през главата, помахвам с пръсти в края на Черга.

— Браво. Сега пробвай да се изхлузиш нагоре, все едно е тунел.

— Прекалено е стегнато. — Не знам как се е справил Графа, докато е потъвал. — Изкарай ме оттук.

— Изчакай малко.

— Изкарай ме веднага!

— Ако продължаваш да изпадаш в паника — казва Мам, — планът ни няма да проработи.

Пак плача, Черга е мокра на челото ми.

— Вън!

Черга се развива, дишам отново.

Мам слага ръката си на лицето ми, но аз я отхвърлям.

— Джак...

— Не.

— Чуй ме.

— Глупендерски план „Б“.

— Знам, че е страшно. Да не мислиш, че не знам? Но трябва да опитаме.

— Не, не трябва. Не и докато стана на шест.

— Има и нещо, което се нарича просрочка.

— Какво? — Гледам Мам и не разбирам.

— Трудно е да се обясни. — Изпуска въздух: — Къщата на Стария Ник всъщност не е негова, а е на банката... те ще се ядосат и може да се опитат да му я отнемат.

Чудя се как може банката да го направи. Може би с голям багер?

— Заедно със Стария Ник вътре ли? — питам аз. — Както Дороти, когато торнадото ѝ вдига къщата във въздуха?

— Чуй ме. — Мам ме хваща за лактите, така че наистина ме боли: — Опитвам се да ти кажа, че той никога няма да позволи на

никого да влезе в къщата му или в двора му, защото така ще открият Стая, нали?

— И ще ни спасят!

— Не, той никога няма да позволи това да се случи.

— Какво ще направи?

Мам смуче устната си, та чак не се вижда.

— Мисълта ми е, че трябва да избягаме преди това. Ти ще влезеш пак в чергата и ще се упражняваме, докато се научиш да излизаш.

— Не.

— Джак, моля те...

— Много ме е страх — изкрещявам аз. — Няма да го направя никога и те мразя.

Мам диша тежко, сяда на Под.

— Няма нищо.

Как така няма нищо, като я мразя?

Ръцете ѝ са върху корема.

— Аз те донесох в Стая, не исках, но се случи и нито веднъж не съм съжалила.

Аз я гледам втренчено и тя ме гледа втренчено.

— Тук си заради мен и тази вечер ще те измъкна.

— Добре.

Казвам го много тихо, но тя чува. Кима.

— А после ти с горелката. Един по един, но и двамавете. Мам пак кима.

— Важен си ти обаче. Само ти.

Клатя глава, та почти ми се откачва, защото не съм само аз.

Поглеждаме се отново, без да се усмихваме.

— Готов ли си да се върнеш в чергата?

Кимам. Лягам долу, Мам ме навива суперстегнато.

— Не мога...

— Разбира се, че можеш. — Усещам как ме потупва през Черга.

— Не мога, не мога.

— Можеш ли да изброиш до сто?

Броя, лесно, много бързо.

— Вече звучиш по-спокоен. След минутка ще му хванем цаката — казва Мам. — Хм. Питам се... ако извъртането не върши работа,

дали не би могъл някак си... да се развиеш?

— Ама аз съм отвътре.

— Знам, но можеш да достигнеш края с ръце и да намериш правилния ъгъл. Хайде да пробваме.

Опипвам, докато попадна на нещо остро.

— Точно това е — казва Мам. — Чудесно, сега дърпай. Не натам, на другата страна, така че да усещаш как се разхлабва. Все едно белиш банан.

Издърпвам съвсем малко.

— Лежиш накрая, притискаш я.

— Извинявай. — Сълзите пак идват.

— Няма нужда да се извиняваш, много добре се справяш. А ако се търкулнеш?

— На коя страна?

— На която ти се струва по-хлабаво. Може би по корем, после намери пак края на чергата и го издърпай.

— Не мога.

Правя го. Изваждам си единия лакът.

— Отлично. Наистина успя да я разхлабиш отгоре. Хей, а как е сядането, мислиш ли, че можеш да седнеш?

Боли и е невъзможно.

Сядам и двата ми лакътя са отвън, а Черга се развива около лицето ми. Мога цялата да я махна.

— Успях — извиквам аз. — Аз съм най-добрият банан.

— Ти си най-добрият банан — казва Мам. Целува ме по лицето, което е цялото мокро. — Сега да опитаме пак.

Когато съм толкова уморен, че трябва да спрем, Мам ми казва как ще е Навън.

— Стария Ник ще кара по улицата. Ти си отзад, в откритата част на пикапа, така че той не може да те види, ясно? Хващаш ръба на пикапа, за да не паднеш, защото ще се движи бързо, ето така. — Бута ме и ме търкаля насам-натам. — После, когато натисне спирачка, ще почувстваш нещо като... бутване в обратната посока, докато пикапът намалява. Това означава знак „Стоп“, на който шофьорите трябва да спрат за малко.

— Дори и той?

— О, да. Така че още щом усетиш, че пикапът вече почти не се движи, значи е безопасно да скочиш отстрани.

В Открития космос. Не го казвам, знам, че не е така.

— Ще се приземиш на тротоара, ще е твърдо като... — оглежда се — ... като порцелан, само че по-грубо. И ще бягаш, бягаш, бягаш, като Малката питка.

— Лисицата изяде Малката питка.

— Добре, лош пример — казва Мам. — Но този път ние ще сме хитрите измамници. *Тичай, Джак, и бърз бъди...*

— ... *Свещника ти прескочи.*

— Трябва да тичаш по улицата, далеч от пикапа, супербързо, като... нали си спомняш анимационното филмче, което гледахме веднъж, „Бегачът“?

— Том и Джери също бягат.

Мам кима.

— Най-важното е да не оставяш Стария Ник да те хване. А, да, опитай се също да се качиш на тротоара, ако можеш, онази част, която е малко по-висока, така няма някоя кола да те бутне. Трябва и да крещиш, така че някой да ти помогне.

— Кой?

— Не знам, който и да е.

— Кой е, който и да е?

— Просто изтичай при първия човек, когото видиш. Или... ще е доста късно. Може би никой няма да се разхожда. — Хапе си палеца, нокътя му, аз не ѝ казвам да престане. — Ако не видиш никого, ще трябва да помахаш на някоя кола, за да я накараш да спре, и да кажеш на хората в нея, че ти и майка ти сте били отвлечени. Или пък, ако няма коли... ох, Божичко... ами ще трябва да отидеш до някоя къща... която и да е къща, в която светят лампи... и да удряш по вратата с юмруци колкото сили имаш. Но само къща със светнати лампи вътре, не празна. Трябва да удряш на входната врата, ще я познаеш ли?

— Онази, през която се влиза.

— Опитай сега. — Мам чака: — Говори им, както сега говориш на мен. Представи си, че аз съм тях. Какво ще кажеш?

— Аз и ти сме...

— Не, представи си, че аз съм хората в онази къща или в колата, или на тротоара, кажи им, че ти и твоята Мам...

Опитвам пак.

— Ти и твоята Мам...

— Не, не, кажи „Аз и Мам...“.

— Аз и ти...

Тя изпухтява.

— Добре, няма значение, просто им дай бележката... още ли е скрита?

Поглеждам в гащите си.

— Изчезнала е! — После я напипвам къде се е плъзнала в между дупето ми. Изваждам я и ѝ я показвам.

— Дръж я отпред. Ако случайно я изпуснеш, можеш просто да им кажеш „Отвякоха ме“. Кажи го, само това.

— Отвякоха ме.

— Кажи го ясно и силно, за да чуят.

— Отвякоха ме — изкрещявам аз.

— Фантастично. И те ще се обадят в полицията — казва Мам, — а... предполагам полицията ще търси във всички задни дворове, докато намери Стая. — Лицето ѝ не изглежда много сигурно.

— С горелката — спомням ѝ аз.

Упражняваме ли упражняваме. *Умрял, пикап, измъквам се, скачам, тичам, някой, бележка, полиция, горелка.* Това са девет неща. Не мисля, че мога да ги задържа в главата си едновременно. Мам казва, че, разбира се, че мога, аз съм нейният супергерой, господин Петгодишен.

Ще ми се да си бях още на четири.

За обяд избирам аз, защото денят е специален, последният ни в Стая. Така казва Мам, ама аз не го вярвам наистина. Изведнъж умирам от глад, искам макарони и хотдог, и сухари, това е същото като три обяда наведнъж.

През цялото време играем Дама, аз съм страшен от нашето Голямо измъкване, така че губя два пъти, после не искам повече да играя.

Пробваме дрямка, но не можем да изключим. Бозвам малко, лява, дясна, после лява пак, докато почти нищо не остава.

Не искаме никаква вечеря, нито един от нас. Трябва пак да облека тениската с повръщано. Мам казва, че може да си остана с чорапите.

— Иначе улицата може да ти нарани краката. — Изтрива си окото, после и другото. — Обуй си най-дебелите.

Не знам защо плаче за чорапи. Влизам в Гардеробчо да си намеря Зъб под възглавницата.

— Ще го мушна в чорапа.

Мам клати глава.

— Ами ако стъпиш на него и той ти убоде крака?

— Няма, той ще си стои отстрани.

Сега е 06:13, това значи приближава към вечер. Мам казва, че вече наистина трябва да съм увит в Черга. Стария Ник може да дойде по-рано, защото съм болен.

— Още не.

— Е...

— Моля те, не.

— Седни тук, така, за да мога да те навия веднага, ако се наложи.

Повтаряме плана отново и отново, за да ме упражняваме на деветте. *Умрял, пикап, измъквам се, скачам, тичам, някой, бележка, полиция, горелка.*

Все подскачам, като чуя *бип-бип*, но то не е истинско, само въображение. Гледам Врата, тя е много лъскава, като кама.

— Мам?

— Да?

— Нека го направим утре вечер.

Тя се привежда и ме прегръща здраво. Това значи „не“.

Пак я мразя мъничко.

— Ако имаше как, щях да отида вместо теб.

— Защо няма?

Поклаща глава.

— Толкова съжалявам, че трябва да си ти и че трябва да е точно сега. Но аз ще съм с теб в главата ти, нали не си забравил? Ще ти говоря непрекъснато.

Преговаряме план „Б“ много още пъти.

— А ако отвори Черга? — питам аз. — Само за да ме види умрял?

Мам не казва нищо за минута.

— Нали знаеш колко е лошо да се удря?

— Аха.

— Е, ами тази вечер случаят е специален. Наистина не вярвам да го направи, ще бърза да... да приключи с цялата работа, но ако случайно... това, което трябва да направиш, е да го удариш колкото можеш по-силно.

Иха.

— Да го риташ, хапеш, да му бъркаш в очите... — пръстите й ръгат въздуха. — Каквото и да е, за да избягаш.

Почти не мога да повярвам:

— Позволено ли ми е да го убия даже?

Мам изтичва до Шкаф, където се сушат нещата след миенето. Взема Гладък нож. Поглежда му лъскавото, аз се сезцам за приказката как Мам го сложила на гърлото на Стария Ник.

— Дали ще можеш да го държиш здраво, вътре в чергата, и ако... — гледа се в Гладък нож. После го слага обратно при вилиците на Сушилка за чинии. — Какво ме прихваща?

Аз откъде да знам, ако тя не знае?

— Ще се намушкаш — казва Мам.

— Не, няма.

— Ще се намушкаш, Джак, как иначе? Ще се нарежеш на ивици, като се тръскаш вътре в чергата с голо острие... мисля, че си губя разума.

Поклащам глава.

— Тук си е. — Потупвам я по ръката.

Мам ме гали по гърба.

Проверявам дали Зъб си е в чорапа, бележката в гащите ми отпред. Пеем си, за да отмине времето, но тихо. „Отдай се“ и „Тъпани“, и „Дом насред полето“.

— *Където елени и антилопи играят...* — пея аз.

— *Където рядко лоша дума се чува...*

— *И небето е безоблачно целия ден.*

— Време е — казва Мам и отваря Черга.

Не искам. Лягам и си слагам ръцете на раменете, а лактите ми да стърчат. Чакам Мам да ме увие.

Вместо това тя ме гледа. Ходилата, краката, ръцете, главата, очите, нейните се плъзгат по целия мен, сякаш брои.

— Какво? — казвам аз.

Тя не казва нито дума. Навежда се, дори не ме целува, само докосва лице до моето, докато не знам вече кое чие е. В гърдите ми е *та-да та-да та-да*. Няма да я пусна.

— Така — казва Мам с дрезгав глас. — Ние сме страхмели, нали? Напълно страхмели. Ще се видим навън. — Слага ми ръцете по специалния начин със стърчащи лакти. Загъва Черга върху мен и светлината изчезва.

Навит съм в бодливото тъмно.

— Как е на стегнатост?

Опитвам дали мога да вдигна ръце над глава и гръб, остъргвам се малко.

— Добре ли е?

— Добре — казвам аз.

После само чакаме. Нещо идва на върха на Черга и започва да ми гали косата, ръката на Мам е, познавам даже, без да виждам. Чувам си дишането, което е шумно. Мисля си за Графа в торбата с пълзящите червеи. Те падат надолу надолу надолу пляс в морето. Червеите могат ли да плуват? *Умрял, пикап, тичам, някой... не, измъквам се, после скачам, тичам, някой, бележка, горелка*. Забравих *полиция* преди *горелка*, прекалено е сложно, ще объркам всичко и Стария Ник ще ме погребее наистина и Мам ще чака завинаги.

След дълго време прошепвам:

— Той ще идва ли, или не?

— Не знам. Как би могъл да не дойде? Ако е поне малко човек...

Мислех, че човековете или са, или не са, не знаех, че някой може да е само малко човек. Тогава какво са другите му части?

Аз чакам ли чакам. Не си чувствам ръцете. Черга лежи пред носа ми, искам да се почеша. Опитвам и опитвам, и го достигам.

— Мам?

— Тук съм.

— И аз.

Бип-бип.

Подскачам, уж трябва да съм умрял, ама става ненарочно, изведнъж искам да изляза от Черга, но съм заклещен и не мога дори да опитам, иначе той ще види...

Нещо ме натиска, трябва да е ръката на Мам. Трябва да съм суперпринц ДжакърДжак за нея, така че стоя супермирно. Край на движението, аз съм Труп, аз съм Графа, не, аз съм неговият приятел, още по-умрял.

— Ето ти. — Това е гласът на Стария Ник. Звучи както винаги. Дори не знае какво се е случило с моето умиране. — Антибиотици, съвсем малко им е изтекла годността. За дете трябва да се дава по половина, каза онзи.

Мам не отговаря.

— Той къде е. В гардероба?

Това „той“ съм аз.

— В чергата ли е? Да не си полудяла, да увиеш болно дете така?

— Ти не се върна — казва Мам, а гласът ѝ е много странен. — Влоши се през нощта, а тази сутрин не се събуди.

Нищо. После Стария Ник издава шантав звук.

— Сигурна ли си?

— Дали съм сигурна? — изпищява Мам, но аз не мърдам, не мърдам, аз съм вкочанен, без чуване без виждане без нищо.

— О, не. — Чувам му дъха през цялото време. — Ужасно. Горкото ми момиче, та ти...

Никой нищо не казва за минута.

— Явно е било нещо наистина сериозно — казва Стария Ник, — хапчетата така или иначе е нямало да помогнат.

— Ти го уби — изревава Мам.

— Е, хайде сега, успокой се.

— Как да се успокоя, като Джак е... — диша странно, думите ѝ излизат като хълцане. Преструва се толкова истинско, че почти ѝ повярвам.

— Дай на мен. — Гласът му е много близо, аз веднага ставам стегнат и вкочанен вкочанен вкочанен.

— Не го докосвай.

— Добре, добре. — После Стария Ник казва: — Не можеш да го държиш тук.

— Детето ми!

— Знам, ужасно е. Но сега трябва да го взема.

— Не!

— Колко време е минало? Тази сутрин ли каза? Или през нощта? Сигурно вече започва да... не е здравословно да го държиш тук. Най-добре да го взема и да му намеря място.

— Не в двора — говоренето на Мам е почти ръмжене.

— Добре.

— Ако го сложиш в двора... Не трябваше да го правиш, прекалено е близо. Ако го погребеш там, ще му чувам плача.

— Казах добре.

— Трябва да го закараш някъде далече, разбра ли?

— Добре. Дай да...

— Още не. — Тя плаче ли плаче. — Да не си го развил.

— Ще го държа завит през цялото време.

— С пръст да не си...

— Добре.

— Закълни се, че няма дори да го погледнеш с гнусните си очи.

— Добре.

— Закълни се.

— Заклевам се, доволна ли си сега?

Аз съм умрял умрял умрял.

— Ще разбере — казва Мам, — ако си го сложил в двора, и ще викам при всяко отваряне на вратата, ще разруша това място, заклевам се, никога вече няма да млъкна. Ще трябва да ме убиеш, за да ми затвориш устата. Вече нищо не ме интересува.

Защо му казва да я убие?

— Спокойно — Стария Ник звучи все едно говори на куче. — Сега ще го вдигна и ще го занеса до пикапа, става ли?

— Внимателно. Намери някое хубаво място — казва Мам, плаче толкова много, че едва чувам какво казва. — Някъде с дървета или нещо такова.

— Разбира се. Време е да тръгвам.

Хващат ме през Черга, стискат ме, Мам е, казва:

— Джак, Джак, Джак.

После ме вдигат. Мисля, че е тя, после разбирам, че е той.

Не мърдай не мърдай не мърдай, ДжакърДжак, стой вкочанен вкочанен вкочанен. Премазан съм в Черга, не мога да дишам добре, но умрелите така или иначе не дишат. *Не му позволявай да ме развие.* Ще ми се Гладък нож да беше у мен.

Отново *бип-бип*, после *щрак*, това означава, че Врата е отворена. Канибалът ме взе, трам-та-та. Горещо на краката ми, о, не, Пиш е пуснал малко пишкано. А също и малко ако излезе от дупето ми, Мам не ми каза, че това ще стане.

Мирише. *Извинявай, Черга*. Грухтене близо до ухото ми, Стария Ник ме държи здраво. Толкова ме е страх не мога да съм смел, спри спри спри, но не трябва да издавам нито звук или той ще разкрие номера и ще ме изяде откъм главата, ще ми откъсне краката...

Броя си зъбите, но все обърквам бройката, деветнайсет, двайсет и един, двайсет и два. Аз съм принц Робот Супер ДжакърДжак Господин Петгодишен, не мърдам. *Там ли си, Зъб? Не те усещам, но трябва да си ми в чорапа, отстрани. Ти си мъничко от Мам, малко мъничко от капките вода на Мам, което пътува с мен. Не си чувствам ръцете.*

Въздухът е различен. Още съм в прашното на Черга, но като си повдигна носа съвсем малко, подушвам един въздух, дето е...

Навън.

Възможно ли е?

Не мърдам. Стария Ник просто стои. Защо стои мирно в двора? Какво смята да...?

Движи се отново. Аз съм си вкочанен вкочанен вкочанен.

Аууу, върху нещо твърдо. Не мисля, че издадох звук, не го чух. Мисля, че си прехапах устата, има онзи вкус, дето май е кървав.

Чувам друго бипкане, ама е различно. Тракане като много метали. Пак горе, после пльос долу, на лицето ми, *ау-ау-ау! Дум!* После всичко започва да се тресе и тупка, и треци под моето отпред, земетресение е...

Не, пикапът е, трябва да е той. Хич не е като пърдене с уста, милион пъти повече е. *Мам!* Крещя в главата си. *Умрял, пикап*, това са две от деветте. Аз съм отзад в кафявия пикап точно както в приказката.

Аз не съм в Стая. Още ли съм си аз?

Сега се движи. Нося се в пикап наистина наистинско истина.

О, ред е на *измъквам се*, забравих. Започвам да правя като змия, но Черга се е стегнала повече, не знам как, заклещен съм заклещен съм. *Мам Мам Мам...* не мога да изляза, както упражнявахме, макар че упражнявахме ли упражнявахме, всичко се обърка, *съжالياвам*. Стария Ник ще ме занесе на някакво място и ще ме погребее, и *червеи пълзят навътре, червеи пълзят навън...* Пак плача, носят ми тече, ръцете ми

са преплетени под гърдите, боря се с Черга, защото тя вече не ми е приятел, ритам като Карате, но тя ме е хванала, тя е покровът за трупове за падане в морето... Звукът е по-тих. Не се движим. Пикапът е спрял.

Това е стоп, това е стоп знак стоп, което означава, че сега трябва да скачам, което е номер пет на списъка, а аз още не съм направил пет, ако не мога да се измъкна, как да скоча? Не мога да стигна до четири пет шест седем осем или девет, заклещен съм на три, той ще ме погребее с червеите...

Пак се движим, *рррм-рррм*.

Вдигам една ръка на лицето ми, което е цялото сополено, тя се остъргва до върха и издърпва другата ръка нагоре. Пръстите ми хващат въздуха, нещо студено, нещо метално, някакво друго, което не е метал с подуто. Хващам и дърпам дърпам дърпам, и ритам и коляното, *ау-ау-ау!* Не е добре, не става. *Намери ъгъла*, да не би Мам да ми говори в главата или просто си спомням? Опипвам по цялото дълго на Черга, а на нея няма ъгъл, после го намирам и дърпам, разхлабва се съвсем малко мисля. Търкулвам се на гръб, но така е даже по-стегнато, вече не мога да намеря ъгъла.

Спрян, пикапът е спрян пак. Аз не съм още излязъл, трябваше да скоча на първото. Издърпвам Черга надолу, докато ще ми счупи лакътя, и виждам голямо ослепение, после изчезва, защото пикапът се движи *рррм*.

Мисля, че видях Навън, Навън е истинско и толкова ярко, но аз не мога...

Мам не е тук, няма време да плача, аз съм принц ДжакърДжак, трябва да съм ДжакърДжак или червеите пълзят навътре. Пак съм на отпред, свивам колене и изпъчвам дупе, ще пробия направо през Черга и тя вече е по-хлабава, маха се от лицето ми...

Мога да дишам всичкия прекрасен черен въздух. Сядам и обелвам Черга, все едно съм разкапан банан. Плитките ми излизат, навсякъде само коса в очите ми. Намирам си краката едно и две, изваждам се целият, успех успех, ще ми се Дора да можеше да ме види, щеше да изпее песничката „Направихме го“.

Друга светлина прелита отгоре. Нещата се плъзгат в небето, дете мисля, че са дървета. И къщи, и светлини на огромни стълбове, и няколко коли, и всичкото се носи. Като анимационно филмче, в което

съм и аз, ама по-объркано. Държа се за ръба на пикапа, много твърд и студен. Небето е по най-много огромно, ей там има малко розово, оранжево, ама останалото е сиво. Поглеждам надолу, улицата е черна и дълга дълга натам. Знам да скачам хубаво, ама не като всичко се тресе и удря, и светлините са размазани, и въздухът е толкова странен, мирише на ябълка или нещо такова. Очите ми не работят както трябва, толкова ме е страх да съм страхмел.

Пикапът е спрял пак. Не мога да скоча. Не мога да мръдна. Успявам да се изправя и да погледна навън, но...

Плъзвам се и се удриям из пикапа, главата ми удря нещо здраво, викам, без да искам:

— Ааааа!

Метален звук. Лицето на Стария Ник. Той е извън пикапа с най-бясното лице, което съм виждал, и...

Скачам.

Земята ми счупва краката, строшава коляното, удря ме в лицето, но аз тичам тичам тичам, къде е *някой*? Мам каза да викам на някой или на кола, или на светната къща, виждам кола, ама е тъмна вътре, а и нищо не ми излиза от устата, дето е пълна с коса, и продължавам да тичам. *Тичай, Джак, и бърз бъди...* Мам не е тук, но обеща, че ми е в главата и аз тичам тичам тичам. Рев зад мен, което е той, Стария Ник идва да ме разкъса на две *трам-та-та*, трябва да намеря *някой*, да извикам *помощ помощ*, но няма *някой*, няма *никакъв някой*, ще се наложи да тичам завинаги, но дъхът ми свърши и не виждам, и...

Мечка.

Вълк?

Куче, кучето *някой* ли е?

Някой идва зад кучето, един много малък човек, вървящо бебе е, бута нещо с колела с още по-малко бебе вътре. Не помня какво да извикам, спрян ми е звукът, само продължавам да тичам към тях. Бебето се смее, почти няма коса. Мъничкото в нещото за бутане не е истинско, май е кукла. Кучето е малко, но истинско, прави ако на земята, никога не съм виждал кучетата в Телевизор да го правят. Един човек идва зад бебето и взема акото в пликче, сякаш е съкровище, мисля, че той, този *някой* с къса коса като Стария Ник, но по-къдрав и е по-кафяв от бебето. Аз пробвам „Помощ“, но не излиза много силно. Тичам, докато почти съм при тях и кучето лае и скача, и *ме изяжда...*

Отварям уста за най-широкия писък, но не излиза звук.

— Раджа!

Червено на пръста ми цяло точки.

— Раджа, долу! — Мъжът човек хваща кучето за врата.

Кръвта ми пада от ръката.

После бам хванат съм отзад, Стария Ник, неговите огромни ръце са на ребрата ми. Оплесках, хвановал ме е, *извинявай извинявай извинявай Мам*. Той ме вдига. Тогава пища, пища без думи даже. Хванал ме е под мишница, носи ме обратно към пикапа, Мам каза, че може да удриям, може да го убия, аз удриям ли удриям, но не мога да стигна, удриям си само себе си...

— Извинете — вика човекът, дето държи кучето с ако. — Ей, господине? — Гласът не му е дебел, по-тих е.

Стария Ник се обръща. Забравям да пища.

— Много се извинявам, дъщеря ви добре ли е?

Каква дъщеря?

Стария Ник прочиства гърло, още ме носи към пикапа, но върви назад.

— Много добре.

— Раджа обикновено е много мил, но тя го изненада...

— Малък пристъп — казва Стария Ник.

— Хей! Почакайте, мисля, че ръката й кърви.

Аз си поглеждам изядения пръст, кръвта прави капки.

Сега той е вдигнал бебето човек, държи го на ръка, а пликчето с ако в другата и изглежда много объркан.

Стария Ник ме слага долу, държи пръсти на раменете ми, така че горят.

— Всичко е под контрол.

— Коляното й — също, изглежда лошо. Това не го е направил Раджа. Да не е падала? — пита мъжът.

— Не съм тя — казвам аз, но само в гърлото си.

— Защо не гледате своята работа, а аз моята? — почти ръмжи Стария Ник.

Мам, Мам, трябваш ми за говорене. Тя не ми е вече в главата, никъде не е. Написа бележката, съвсем забравих, слагам си неизядената ръка в гащите и не мога да намеря бележката, но после я

намирам, цялата е опикана. Не мога да говоря, но махам към някой мъжа.

Стария Ник ми я изтръгва от ръката и я изчезва.

— Добре, това... това не ми харесва — казва мъжът. Той има малък телефон в ръката, откъде се взе? Казва: — Да, полицията, моля.

Случва се точно както каза Мам, вече сме на осем, което е *полиция*, аз дори не съм показал *бележката* или разказал за Стая, правя го наобратно. Трябва да говоря с някой все едно е човек. Започвам да казвам „Отвлякоха ме“, но излиза само на шептене, защото Стария Ник пак ме вдига, отива към пикапа, даже бяга, аз треперя на парчета, не мога да ударя, той ще...

— Записах ви номера, господине!

Това го крещи мъжът човек, на мен ли крещи? Какъв номер?

— „К“ девет три... — вика числа, защо вика числа?

Внезапно *ааааа* улицата ме удря в корема ръцете лицето, Стария Ник бяга, но без мен. Той ме изпусна. По-далече е с всяка секунда. Това са сигурно вълшебни числа, за да го накарат да ме изпусне.

Опитвам се да стана, но не помня как.

Звук като чудовище, пикапът е *rrrrrrrrrrm* и идва към мен *rrrrrrrrrrrr*, ще ме смачка на улицата, не знам как къде какво... бебето плаче, никога преди не съм чувал истинско бебе да плаче...

Пикапът го няма. Просто мина покрай мен, зад ъгъла, без да спира. Чувам го за малко, после не го чувам повече.

По-високата част, това ли е тротоарът, Мам каза да се кача на него. Трябва да лазя, само че с удареното коляно. Тротоарът е цял на големи квадрати, грапави.

Ужасна миризма. Носът на кучето е точно до мен, върнало се е, за да ме сдъвче, пища.

— Раджа! — Мъжът издърпва кучето. Клекнал е, а бебето се върти на коленето му. Вече не държи пликчето с ако. Прилича на човек в Телевизор, но по-близо и по-широко и с миризми, малко като Сапун за чинии и мента и къри заедно.

Неговата ръка, дето не държи кучето, се опитва да ме хване, но аз се търкулвам точно навреме.

— Всичко е наред, миличка. Всичко е наред.

Кой е миличка? Очите му гледат моите очи, аз съм миличка. Не мога да гледам, прекалено е шантаво да ме вижда и да ми говори.

— Как се казваш?

Човековете в Телевизор никога не питат неща, освен Дора, а тя вече ми знае името.

— Можеш ли да ми кажеш името си?

Мам каза да говоря с някой, това ми е работата. Опитвам се и нищо не излиза. Облизвам си устата.

— Джак.

— Как? — Навежда се по-близо, аз се свивам на кълбо с глава в ръцете ми. — Няма нищо, никой няма да те нарани. Кажи ми името си малко по-силно.

По-лесно е, като не го гледам.

— Джак.

— Джаки?

— Джак.

— О, ясно, извинявай. Баща ти го няма вече, Джак.

За какво говори?

Бебето започва да си дърпа нещото, дето му е върху ризата, яке.

— Аз съм Аджит, между другото — казва мъжът човек, — а това е дъщеря ми... чакай, Наиша. На Джак му трябва лепенка за това ударено колянце, да видим дали... — той бърка във всички части на чантата си. — Раджа много съжالياва, че те ухапа.

Кучето не изглежда да съжالياва, има много остри и мръсни зъби. Да не ми е изпило кръвта като вампир?

— Не ми изглеждаш добре, Джак, да не си бил болен напоследък?

Поклащам глава.

— Мам.

— Какво?

— Мам повърна на тениската ми.

Бебето продължава да говори, само че не на език. Дърпа ушите на кучето Раджа, защо не се страхува от него?

— Извинявай, не те чух — казва мъжът Аджит.

Не казвам повече друго.

— Полицайте ще дойдат всеки момент, нали? — Обръща се към улицата да погледне, бебето Наиша плаче малко. Подскача на коляното

му: „У дома при Амми^[1] сега, у дома в леглото“.

Сецам се за Креватчо. Топлото.

Той натиска малки бутони на телефона си и говори повече, но аз не слушам.

Искам да избягам. Но мисля, че ако помръдна, кучето Раджа ще ме ухапе и ще изпие още от кръвта ми. Седя върху една линия и част от мен е в един квадрат, а друга — в друг. Изяденият ми пръст боли и боли, и коляното боли, дясното, от него излиза кръв, където кожата се е скъсала, беше червено, но сега става черно. До стъпалото ми има остър овал, опитвам се да го взема, но е залепено, после идва в пръстите ми, листо е. Листо от истинско дърво като онова, дето беше върху Прозорче онзи ден. Поглеждам нагоре, над мен има дърво, което сигурно е пуснало листото. Огромният светъл стълб ме заслепява. Цялото голямо на небето зад него сега е черно, розовото и оранжевото са си отишли, ама къде? Въздухът се движи в лицето му, треперя, без да искам.

— Сигурно ти е студено. Студено ли ти е?

Мисля, че бебето Наиша пита мъжът Аджит, ама е мен, знам, защото си сваля якето и ми го подава.

— Ето.

Поклащам глава, защото е яке на човек, аз никога не съм имал яке.

— Как си си загубила обувките?

Какви обувки?

Мъжът Аджит спира да говори след това.

Една кола спира, знам каква е, полицейска кола от Телевизор. Човекове излизат, двамове са, с къса коса, една черна коса и една жълтеникава. Всички се движат бързо, а Аджит им говори. Бебето Наиша се опитва да се измъкне, но той я държи в ръце, не я боли, така мисля. Раджа лежи върху нещо кафеникаво, трева е, мислех, че ще е зелена, има квадрати с нея покрай целия тротоар. Ще ми се бележката да ми беше още тук, но Стария Ник я изчезна. Не знам думите, изтърбушиха ми се от главата.

Мам е още в Стая, искам я тук толкова много много много. Стария Ник избяга с бързо каране в своя пикап, но къде отива, вече не към езерото или дърветата, защото видя как не съм умрял. Позволено ми беше да го убия, ама не успях.

Имам внезапно ужасна идея. Може би се е върнал в Стая, може би е там сега, прави Врата отворена *бип-бип* и е ядосан, аз съм виновен, задето не съм умрял...

— Джак?

Оглеждам се за движеща уста. Полицията е, дето мисля, че е тя, ама е трудно да се каже, с черната коса, не с жълтата.

— Джак — повтаря пак. Откъде знае? — Аз съм инспектор Оу. Можеш ли да ми кажеш на колко години си?

Трябва да *спасявам Мам*, трябва да говоря на полицаите да вземат *горелка*, но устата ми не работи. Тя има нещо на колана си, пистолет е, точно като полицията в Телевизор. Ами ако са от лошата полиция, дето затворили свети Петър, не се сетих за това. Гледам колана, не лицето, як колан с катарама.

— Знаеш ли на колко години си?

Фасулско. Показвам пет пръста.

— На пет години, браво. — Инспектор Оу казва нещо, което не чувам. После за рокля. Казва го два пъти.

Говоря колкото силно мога, но не гледам.

— Нямам рокля.

— Не? Къде спиш през нощта?

— В Гардеробчо.

— В Гардеробчо?

Опитай, казва Мам в главата ми, но Стария Ник е до нея, той е по-най-ядосан от винаги и...

— В гардеробчо ли каза?

— Имаш три рокли — казвам аз. — Искам да кажа Мам. Една е розова и една е зелена на райета, и една е кафява, но ти... тя предпочита дънки.

— Твоята Мам, това ли каза? — пита инспектор Оу. — Тя ли има роклите?

Кимането е по-лесно.

— Къде е твоята Мам тази вечер?

— В Стая.

— В стая, добре — казва тя. — Коя стая?

— Стая.

— Можеш ли да ни кажеш къде е?

Спомням си нещо.

— Няма я на никоя карта.

Тя издишва силно, мисля, че моите отговори не стават.

Другият полиция е може би той, никога не съм виждал такава коса наистина, почти е прозрачна. Той казва:

— Намираме се на „Навахо“ и „Алкот“, имаме разстроен малолетен, вероятно случай на домашно. — Мисля, че говори на телефона си. Това е като игра на Папагал, знам думите, но не знам какво означават. Той се доближава до инспектор Оу. — Някакъв успех?

— Бавно.

— Пак дотам и със свидетеля. Заподозреният е бял мъж, може би метър и осемдесет, четирийсет-петдесет, избягал е от местопрестъплението в червенокафяв или тъмнокафяв пикап, вероятно „Еф сто и петдесет“ или „Рам“, започва с „К“ девет три, може да е „Б“ или „П“ без щат...

— Мъжът, с когото беше, това баща ти ли е? — инспектор Оу пак говори на мен.

— Аз нямам.

— Приятелят на майка ти?

— Аз нямам. — Казах го вече, позволено ли ми е да казвам два пъти?

— Знаеш ли неговото име?

Опитвам да си спомня.

— Аджит.

— Не, на другия мъж, онзи, който избяга с пикапа.

— Стария Ник — прошепвам го, защото той няма да хареса, че го казвам.

— Как?

— Стария Ник.

— Не — казва мъжът полиция на телефона си. — Заподозреният липсва, първо име Ник, Никълъс, няма второ име.

— А майка ти как се казва? — пита инспектор Оу.

— Мам.

— Има ли си друго име?

Показвам два пръста.

— Две? Чудесно. Спомняш ли си ги?

Бяха на бележката, която изчезна. Изведнъж си спомням малко.

— Той ни открадна.

Инспектор Оу сяда до мен на земята. Не е като Под, много е твърдо и треперещо.

— Джак, искаш ли одеяло?

Не знам. Одеялчо не е тук.

— Малко лошо си се ударил. Онзи човек Ник ли те нарани?

Мъжът полиция се връща, подава ми нещо синьо, не докосвам.

— Давайте — казва той на телефона си.

Инспектор Оу сгъва синьото нещо около мен, не е рошаво сиво като Одеялчо, по-грубо е.

— Откъде са ти тези рани?

— Кучето е вампир — поглеждам Раджа и неговите човекове, но те са изчезнали. — Този пръст е ухапан, а коляното ми беше на земята.

— Моля?

— Улицата, удари ме.

— Давайте. — Това го каза мъжът полиция, говори на телефона си пак. После поглежда инспектор Оу и казва: — да се свържа ли със Закрила на детето?

— Дай ми още няколко минути — казва тя. — Джак, обзалагам се, че много те бива да разказваш приказки.

Откъде знае? Мъжът полиция си поглежда часовника, дето му е залепен на китката. Аз си спомням китката на Мам, която не изглежда добре. Стария Ник там ли е сега, извива ли ѝ китката или врата, разкъсва ли я на парчета?

— Мислиш ли, че ще успееш да ми разкажеш какво стана тази вечер? — усмихва ми се инспектор Оу. — И ако може даже да говориш много бавно и ясно, защото ушите ми не работят много добре. — Сигурно е глуха, но не приказва с пръстите си като глухите в Телевизор.

— Ясно — казва мъжът полиция.

— Готова ли си? — казва инспектор Оу.

Върху мен са ѝ очите. Аз затварям моите и се преструвам, че говоря на Мам, това ме прави смел.

— Направихме номер — казвам аз много бавно, — аз и Мам, преструвахме се, че съм болен и после бях умрял, но всъщност да се развия и да скоча от пикапа, само че трябваше да скоча при първото забавяне, ама не успях.

— Добре, после какво стана? — това е гласът на инспектор Оу точно до главата ми.

Все още не гледам, иначе ще забравя приказката.

— Имах бележка в гащите си, но той я изчезна. Все още имам Зъб. — Мушвам пръсти в чорапа си за него. Отварям очи.

— Може ли да го видя?

Тя се опитва да вземе Зъб, но аз не ѝ позволявам.

— Той е от Мам.

— За твоята майка ли говореше?

Мисля, че мозъкът ѝ не работи точно като ушите ѝ, как може Мам да е Зъб? Поклащам глава.

— Само малка частица от нейната одрана кожа, която изпада.

Инспектор Оу поглежда Зъб отблизо и лицето ѝ става строго. Мъжът полиция клати глава и казва нещо, което не чувам.

— Джак — почва тя, — каза ми, че е трябвало да скочиш от пикапа първия път, като е намалил?

— Да, но бях все още в Черга, после обелих банана, но не бях достатъчно страхмел. — Гледам инспектор Оу и говоря едновременно. — Но след третия път спиране пикапът каза ууууу...

— Какво е казал?

— Като... — показвам ѝ. — Като в цяло различна посока.

— Завил е.

— Да, и аз паднах, и той, Стария Ник, той слезе много ядосан, и тогава скочих.

— Бинго — плясва с ръце инспектор Оу.

— Ъ? — казва мъжът полиция.

— Три знака стоп и завой. Наляво или надясно? — тя чака. — Няма значение, страхотна работа, Джак. — Тя гледа надолу по улицата, а после има нещо в ръката си, като телефон, ама откъде го взе? Гледа малкия екран, казва:

— Накрай ги да засекат частичния номер с... опитай „Карлингфърд Авеню“, може би „Уошингтън Драйв“...

Вече не виждам Раджа и Аджит, и Наиша изобщо.

— Кучето в затвора ли отиде?

— Не, не — казва инспектор Оу, — наистина не е искало.

— Давайте — казва мъжът полиция на телефона си. Клати глава на инспектор Оу.

Тя се изправя.

— Хей, може пък Джак да намери къщата с нас. Искаш ли да се разходиш с полицейска кола?

Не мога да стана, тя протяга ръка, но аз се преструвам, като че не виждам. Слагам един крак, после друг и ставам малко замаян. При колата се катеря, където вратата е отворена. Инспектор Оу също сядат отзад и ми щраква предпазния колан, аз се سماлявам, така че ръката ѝ да не ме докосва, само синьото одеяло.

Колата сега се движи, не така дрънкащо като пикапа, тиха е и жужи. Малко е като онова канапе на Планетата в Телевизор, дето жената с бухналата коса задава въпроси, само че тя е инспектор Оу.

— Тази стая — казва, — бунгало ли е, или има стълби?

— Не е къща. — Гледам лъскавите неща по средата, като Огледалчо е, но мъничко. Виждам лицето на мъжа полиция, той е шофьорът. Очите му ме гледат наопаки в малкото огледало, така че аз поглеждам навън през прозореца. Всичко се плъзга и ми става лошо. Има много светлина, която идва от пътя навън, заслепява всичко. Идва още една кола, бяла, супербърза, ще се блъсне в...

— Няма нищо — казва инспектор Оу.

Свалям ръце от лицето си и другата кола я няма, да не би тази да я е изчезнала?

— Нещо да ти звучи познато?

Не чувам нищо да ми звучи. Всичко е дървета и къщи, и коли, тъмно. *Мам, Мам, Мам.* Не я чувам в главата ми, не говори. Ръцете му я стискат толкова силно, по-силно по-силно по-силно, не може да говори не може да диша не може нищо. Живите неща се огъват, но тя е огъната и огъната, и...

— Това прилича ли на твоята улица? — пита инспектор Оу.

— Аз си нямам улица.

— Искам да кажа улицата, от която онзи Ник те е взел по-рано.

— Никога не съм я виждал.

— Какво?

Изморих се да казвам.

Инспектор Оу цъка с език.

— Не се виждат никакви пикапи, освен онзи черен там отзад — казва мъжът полиция.

— Най-добре да спрем.

Колата спира, аз съжалявам.

— Някаква секта може би? — казва той. — Дългата коса, без фамилии, състоянието на онзи зъб...

Инспектор Оу изкривява уста.

— Джак, има ли дневна светлина в онази ваша стая?

— Нощ е — казвам ѝ, не вижда ли?

— Искам да кажа през деня. Откъде идва светлината?

— Прозорче.

— Има таванско прозорче, отлично.

— Давай — казва мъжът на телефона си.

Инспектор Оу пак гледа лъскавия си екран.

— Сателитите показват няколко къщи с тавански прозорец на „Карлингфърд“...

— Стая не е къща — казвам пак.

— Нещо не мога да разбера, Джак. Какво е тогава.

— Нищо. Стая е вътре.

Мам е там, също и Стария Ник, той иска някой да е умрял, не аз.

— А какво е отвън?

— Навън.

— Каж ми повече за това, какво има отвън.

— Трябва да ти го призная — казва мъжът полиция, — не се отказваш.

Аз ли съм „ти“?

— Хайде, Джак — казва инспектор Оу, — кажи ми какво има точно пред стаята.

— Навън — крещя аз. Трябва да обясня бързо за Мам, *чакай Мам чакай ме*. — Има истински неща като сладолед и дървета, и магазини, и самолети, и ферми, и хамак.

Инспектор Оу кима.

Трябва да опитам повече, не знам какво.

— Но е заключена и ние не знаем кода.

— Искали сте да отключите вратата и да излезете отвън?

— Като Алиса.

— Алиса друга твоя приятелка ли е?

Кимам.

— Тя е в книгата.

— „Алиса в страната на чудесата“. Да му се не види! — казва мъжът полиция.

Това го знам. Ама той как ни е прочел книгата, дори не е бил в Стая. Казвам му:

— Знаеш ли мястото, дето плаченето ѝ е направило вада?

— Какво? — поглежда ме наобратно в малкото огледало.

— От нейното плачене става вада, помниш ли?

— Майка ти е плакала? — пита инспектор Оу.

Външните нищо не разбират. Чудя се дали не гледат прекалено много Телевизор.

— Не, Алиса. Тя все иска да излезе в градината, като нас.

— И вие ли искахте да излезете в градината?

— То е заден двор, но ние не знаем тайния код.

— Онази стая е точно до задния двор ли?

Поклащам глава.

Инспектор Оу разтърква лице.

— Помогни ми малко, Джак. Тази стая близо до заден двор ли е?

— Не близо.

— Добре.

Мам, Мам, Мам.

— Той е наоколо.

— Стаята е „във“ задния двор?

— Аха.

Зарадвах инспектор Оу, но не знам как.

— Точно така, точно така — гледа си екрана и натиска бутони, отделни задни постройки на „Карлингфърд“ и „Уошингтън“...

— Таванско прозорче — казва мъжът полиция.

— Да, с таванско прозорче...

— Това Телевизор ли е? — питам аз.

— Ммм? Не, това е снимка на всички улици. Камерата е далече в космоса.

— В Открития космос?

— Ами да.

— Яко.

Гласът на инспектор Оу става много развълнуван.

— „Уошингтън“ триста четирийсет и девет, барака отзад, осветен тавански прозорец... Това трябва да е.

— Адресът е „Уошингтън“ триста четирийсет и девет — мъжът полиция казва на телефона си. — Давайте. — Поглежда назад в огледалото. — Името на собственика не съответства, но е бял мъж, с дата на раждане двацет дванайсет шейсет и едно...

— МПС?

— Давайте — казва той пак. Чака. — „Силверадо“ от 2001-ва, кафяво, „К“ девет три „П“ седем четири две.

— Бинго — казва инспектор Оу.

— Караме натам — казва той, — искаме подкрепление за „Уошингтън“ триста четирийсет и девет.

Колата завива наопаки на другата страна. После се движим побързо, завива ми се свят. Спираме. Инспектор Оу гледа през прозореца към една къща.

— Никъде не свети — казва тя.

— Той е в Стая — казвам аз, — прави я да е умряла. — Но плаченето ми разтопява думите и не мога да ги чуя.

Зад нас има друга кола точно като тази. Повече полицейски човекове излизат.

— Стой там, Джак — инспектор Оу отваря вратата: — Ще намерим майка ти.

Скачам, но ръката ѝ ме кара да стоя в колата.

— И аз — опитвам се да кажа аз, но излизат само сълзи.

Има голям фенер и го включва.

— Този инспектор ще остане тук при теб...

— Не!

— По-внимателно — казва инспектор Оу на новия полиция.

— Горелката — спомням си, но е прекалено късно, нея вече я няма.

Чувам скърцане и задното на колата се отваря, багажникът, така се нарича.

Слагам си ръцете върху главата, за да не може нищо да влиза, нито лица нито светлини нито шумове нито миризми. *Мам Мам недей да си умряла недей да си умряла недей да си умряла...*

Броя до сто, както каза инспектор Оу, но не съм по-спокоен. Правя до петстотин, числата не помагат. Гърбът ми подскача и трепери, трябва да е от студеното, къде е паднало синьото одеяло?

Ужасен звук. Полицията на предната седалка си духа носа. Усмивва се леко и мушва салфетка в носа си, аз отмествам поглед.

Взирам се през прозореца към къщата без светлини. Малко от нея сега е отворена, не беше преди, гаражът, голям тъмен квадрат. Гледам сто часа, очите ми започват да бодат. Някой излиза от тъмното, но е Друг полиция, който никога преди не съм видявал. После човек, който е инспектор Оу, а до нея...

Аз удрям и думкам по вратата на колата, но не знам как, трябва да строша стъклото, но не мога, *Мам Мам Мам Мам Мам Мам Мам Мам Мам...*

Мам прави вратата да се отвори и аз изпадам наполовина. Тя ме хваща, прегръща ме целия. Тя е наистина, тя е сто процента жива.

— Успяхме — казва тя, когато и двамовете сме в задното на колата заедно. — Е, по-точно ти успя.

Клатя глава.

— Аз все обърквах плана.

— Ти ме спаси — казва Мам, целува ми окото и ме прегръща здраво.

— Той там ли беше?

— Не, бях сама и чаках, беше най-дългият час в живота ми. После, преди да се усетя, вратата се взриви, помислих си, че ще получа удар.

— Горелката!

— Не, използваха пушка.

— Искам да видя взрива.

— Беше само за секунда. Ще видиш някой такъв друг път, обещавам. — Мам е широко усмихната. — Сега можем да правим всичко.

— Защо?

— Защото сме свободни.

Вие ми се свят, очите ми се затварят без мен. Толкова ми се спи, мисля, че главата ми ще падне.

Мам ми говори в ухото, казва, че трябва да поговорим още малко полицията. Сгушвам се до нея и казвам:

— Искам в Креватчо.

— Ще ни намерят някъде да спим след малко.

— Не, Креватчо.

— Имаш предвид в Стая ли? — Мам се отдръпва, гледа ме право в очите.

— Да. Видях света и сега съм изморен.

— О, Джак, никога повече няма да се върнем там.

Колата започва да се движи, а аз плача толкова много, че не мога да спра.

[1] Амми (урду) — мама — бел.ред. ↑

ПОСЛЕ

Инспектор Оу се вози отпред, наобратно изглежда различно. Обръща се и ми се усмихва.

— Ето го и участъка.

— Можеш ли да слезеш сам? — пита Мам. — После аз ще те нося. — Отваря вратата и бързо влиза студен въздух. Аз се смаявам. Тя ме дърпа, кара ме да се изправам и си удрям ухото в колата. Мам върви с мен на хълбок, аз се държа на раменете ѝ. Тъмно е, но има светлинки бързи бързи като фойерверки. — Лешояди — казва инспектор Оу.

Къде?

— Никакви снимки! — крещи мъжът полиция.

Какви снимки? Не виждам никакви лешояди, виждам само човекови лица с машини, дето светкат, и черни дебели пръчки. Те викат, но аз не разбирам. Инспектор Оу се опитва да сложи одеяло върху главата ми, аз го бутам. Мам тича, аз се треса на всички страни, вътре в сграда сме и е хиляда процента по-светло, така че си слагам ръката на очите.

Подът е много лъскав и твърд, не като Под, стените са сиви и ги има повече, супер е шумно. Навсякъде има човекове, дето не са ми приятели. Виждам нещо като космически кораб, цялото осветено, и с неща вътре, дето са в малки квадратчета. Май са пликове чипс и шоколади, аз отивам и гледам, и пробвам, и докосвам, но те са заключени в стъклото. Мам ми дръпва ръката.

— Насам — казва инспектор Оу. — Не, ето тук...

Сега сме в стая, която е по-тиха. Огромен мъж казва:

— Моля да ме извините за присъствието на медиите, преминахме на магистрална система, ама те си имат скенери за ловене на новини... — Протяга ръка. Мам ме оставя долу и почва да му повдига и спуска ръката, както правят човековете в Телевизор.

— А вие, господине, чувам, че сте необикновено смел мъж.

Мен гледа. Ама той не ме познава и защо казва, че съм мъж? Мам сядва в един стол, дето не е от нашите столове, и ми дава да седна в скута ѝ. Опитвам се да се залюлея, но той не е и Люлящ. Нищо не е както трябва.

— Така — почва широкият мъж, — знам, че е късно и синът ви има повърхностни наранявания, за които трябва да се погрижите, затова ви очакват в клиника „Къмбарланд“, много добро заведение.

— Какво заведение?

— О, психиатрично.

— Ние не сме...

Той я прекъсва.

— Те ще могат да ви осигурят необходимата грижа, а и са наистина дискретни. Но най-напред е наложително да ви взема показанията тази вечер с възможно най-много подробности.

Мам кима.

— Така, някои от въпросите ми може да бъдат неприятни, предпочитате ли инспектор Оу да присъства по време на разпита?

— Няма значение, не — казва Мам, прозява се.

— Синът ви преживя много тази вечер, може би е по-добре да изчака навън, докато обсъдим, въъ...

Ама ние вече сме Навън.

— Няма проблем — казва Мам и ме завива със синьото одеяло. — Не я затваряйте — казва тя много бързо на инспектор Оу, която излиза.

— Разбира се — казва тя и оставя вратата наполовина отворена.

Мам говори с огромния мъж, той я нарича с едно от другите ѝ имена. Аз гледам стените, станали са кремавеникави като без цвят. Има рамки с много думи в тях, една е с орел, който казва: „За мен няма граници“. Някой минава покрай вратата, аз подскачам. Ще ми се да беше затворена. Много искам да бозкам.

Мам си издърпва тениската към панталоните пак.

— Не точно сега — прошепва, — говоря с капитана.

— И това се е случило... спомняте ли си датата? — пита той.

Тя поклаща глава.

— В края на януари. Минали бяха само няколко седмици от началото на семестъра...

Още съм жаден, вдигам ѝ тениската отново, този път тя изпухтява и ми дава, сгъва ме към гърдите си.

— Ако, въъ, предпочитате... — пита Капитана.

— Не, давайте нататък — казва Мам. Дясната е, няма много, но не искам да слизам и да се обръщам, защото може да каже „стига толкова“, а то не стига.

Мам говори цяла вечност за Стая и Стария Ник, аз съм прекалено уморен за слушане. Един тя човек влиза и казва нещо на Капитана.

— Проблем ли има? — пита Мам.

— Не, не — отговаря Капитана.

— Тогавя защо ни гледа така? — Ръката ѝ ме прегръща силно. — Кърмя сина си, ако нямате нищо против, госпожо.

Може би в Навън не знаят за бозкането, тайна е.

Мам и Капитана говорят още много. Почти съм заспал, само че е прекалено ярко и не ми е удобно.

— Какво има? — пита ме тя.

— Наистина трябва да се върнем в Стая — прошепвам ѝ. — Трябва ми Тоалетна.

— Няма проблем, тук също имат.

Капитана ни показва пътя покрай изумителната машина и аз докосвам стъклото почти до шоколадчетата. Ще ми се да знаех кода, за да ги освободя.

Има една две три четири тоалетни, всяка в малка стаичка в друга по-голяма стая с четири мивки и много огледала. Вярно било, тоалетните в Навън имат капаци върху чиниите, не мога да погледна вътре. Когато Мам пишка и става, се чува ужасен шум, аз плача.

— Не се плаши — успокоява ме тя и ми избърсва лицето с вътрешното на ръцете ѝ, — това е просто автоматично казанче. Ето, тоалетната вижда с това малко око, когато си готов, и сама си пуска водата, не е ли хитро.

Не ми харесва хитра тоалетна да ни гледа дупетата.

Мам ми казва да си сваля гащите.

— Пуснах малко ако, без да искам, докато Стария Ник ме носеше — казвам ѝ.

— Не го мисли — казва тя, после прави нещо странно, хвърля ми гащите в един боклук.

— Ама...

— Вече не ти трябват, ще ти купим нови.

— За Неделно лакомство?

— Не, за който ден си искаме.

И това е странно. Предпочитам в неделя.

Кранчето е като истинските в Стая, но с грешна форма. Мам го пуска, намокря хартия и ми избърсва краката и дупето. Слага ръцете си под една машина, която издухва горещ въздух като нашите вентилатори, само че по-горещо и по-шумно.

— Това е автомат за сушене на ръце, ето, искаш ли да опиташ. — Усмивва ми се, но аз съм прекалено уморен за усмихване. — Добре, просто си забърши ръцете в тениската. — После увива синьото одеяло около мен и пак излизаме. Искам да погледна в машината, дето всичките кутийки и пакетчета, и шоколадчета са в затвор. Ама Мам ме дърпа покрай нея към стаята, където е Капитана за още говорене.

След сто часа Мам ме изправя, аз се клатушкам. От спането не в Стая ми става зле.

Отиваме в нещо като болница, ама това не беше ли план „А“ — *болен, пикап, болница?* Мам има увито синьо одеяло около нея, мисля, че е същото, дето беше върху мен, ама пък то си е все още върху мен, така че нейното трябва да е друго. Полицейската кола май е същата, ама не знам, нещата в Навън са измамливи. Спъвам се на улицата и почти падам, но Мам ме хваща.

Караме. Като видя да идва кола, си стискам очите всеки път.

— Те са от другата страна — успокоява ме Мам.

— Каква друга страна?

— Виждаш ли тази линия в средата? Те винаги трябва да стоят от другата ѝ страна, а ние стоим от тази страна, за да не се блъскаме.

Изведнъж сме спрели. Колата се отваря и един човек без лице поглежда вътре. Аз пищя.

— Джак, Джак — казва Мам.

— Това е зомби.

Притискам лице в корема ѝ.

— Аз съм доктор Клей, добре дошли в „Къмбарланд“ — казва зомбито с най-дебелия бумтящ глас. — Маската е само за ваша безопасност. Искаш ли да погледнеш под нея? — То си дърпа бялото нагоре и мъж човек се усмихва, суперкафяво лице с мъничък

триъгълник черна брада. Слага си бялото пак, пляс. Говоренето му идва през него. — Ето по една и за вас.

Мам взема маските.

— Налага ли се?

— Помислете колко неща се носят наоколо, с които синът ви вероятно никога не е бил в контакт.

— Добре. — Слага една маска на нея и една на мен с дръжки около ушите ни. Не ми харесва как притиска.

— Не виждам нищо да се носи наоколо — прошепвам на Мам.

— Микроби — казва тя.

Мислех, че са само в Стая, не знаех, че и светът е пълен с тях.

Вървим в голяма светната сграда, мисля, че пак е Участък, ама не е. Има някой на име Координатор по приемане, който чатка на... знам, това е компютър, точно както в Телевизор. Всички изглеждат като човекове на Медицинска планета, все трябва да запомням, че са истински. Виждам най-много якото нещо, огромно стъкло с ръбове, но вместо с кутийки и шоколад е пълно с живи риби, дето плуват и се крият с камъни. Дърпам ръката на Мам, но тя не иска да дойде, още говори с Координатора по приемане, която също си има име на етикета, Пилар.

— Слушай, Джак — казва доктор Клей и се навежда толкова, че краката му стават все едно е гигантска жаба, защо го прави? Главата му е почти до мен, косата му е нещо като мъх, около четвърт инч дълга. Той вече няма маска, само аз и Мам. — Трябва да погледнем майка ти в онази стая отсреща, става ли?

На мен говори. Ама не гледа ли вече към нея?

Мам клати глава.

— Джак остава с мен.

— Доктор Кендрик... тя е дежурният вътрешен... и, боя се, че ще трябва да попълни комплекта доказателствен материал веднага. Кръв, урина, коса, поднокътно съдържимо, орални намазки, вагинални, анални...

Мам го гледа изумено. Изпуска въздух.

— Аз ще съм ей там — казва ми и посочва една врата — и ще мога да те чуя, ако викнеш, нали става?

— Не става.

— Моля те. Толкова смел ДжакърДжак беше досега, само още малко, а?

Хващам я.

— Хм, може пък той да дойде, а ние да сложим платно — казва доктор Кендрик. Косата ѝ е кремава на цвят и завъртяна на главата ѝ.

— За да прожектират Телевизор ли? — прошепвам на Мам. — Ето там има един. — Много по-голям е от онзи в Стая, има танцуване и цветовете са много по-ярки.

— Всъщност да — казва Мам, — може ли той просто да поседи тук на рецепцията? Това ще му задържи вниманието.

Жената Пилар е зад масата и говори по телефона, усмихва ми се, ама аз се преструвам, че не виждам. Има много столове, Мам ми избира един. Гледам я как отива с докторите. Трябва да стисна стола, за да не изтичам след нея.

Планетата е сменена на игра на футбол с човекове с огромни рамене и каски. Чудя се дали наистина се случва истински, или е само картинки. Поглеждам стъклото с рибите, но е прекалено далече. Не виждам рибите, но трябва още да са там, нали не могат да ходят. Вратата, където влезе Мам, е малко отворена, мисля, че ѝ чувам гласа. Защо ѝ вземат кръвта и урината, и поднокътното? Още е там, нищо че не я виждам, както в Стая по време на нашето Голямо измъкване. Стария Ник се отнесе в пикапа си, сега не е в Стая и не е Навън, не го виждам в Телевизор. Главата ми е изтощена от чудене.

Не ми харесва натискането на маската, слагам си я върху главата, май има едно твърдо нещо с тел вътре. Държи ми косата да не в очите. Сега има танкове в град, който е строшен на парчета, стар човек плаче. Мам е дълго-дълго време в другата стая, боли ли я? Жената Пилар още говори по телефона. Друга Планета с говорещи мъже в гигантронна стая, всички в якета, май се бият. Говорят часове и часове.

После се сменя отново и ето я Мам, тя носи някой и това съм аз!

Скачам и тичам при екрана. Ето ме аз като в Огледалчо, само че съм мъничък. Долу се носят думи Новини От Мястото На Събитието. Един тя човек говори, но не виждам: „... самотник ерген превърнал градинската барака в модерна недостъпна тъмница. Жертвите на деспота са зловещо бледи и изглежда са почти неконтактни след дългия кошмар на затворничеството си“. Ето и когато инспектор Оу се опитва да сложи одеялото на главата ми, ама аз не ѝ позволявам.

Невидимият глас казва: „Виждате как недохраненото момче, неспособно да върви, напада един от спасителите си“.

— Мам! — викам аз.

Тя не идва. Чувам я да вика:

— Още няколко минути.

— Ние сме. Ние сме в Телевизор!

Но той изключи. Пилар е станала и сочи към него с дистанционно, и ме гледа. Доктор Клей излиза, казва нещо ядосано на Пилар.

— Пускай пак — казвам аз. — Там сме ние, искам да видя ние.

— Много, много съжалявам... — казва Пилар.

— Джак, искаш ли да дойдеш при мама вече? — Доктор Клей протяга ръка, има облечен смешен бял найлон. Аз не докосвам. — Сложи маската, нали не си забравил? — Слагам я върху носа си. Вървя отзад, не много близо.

Мам седи на малко бяло легло с рокля, направена само от хартия и разцепена на гърба ѝ. В Навън човековете носят странни неща.

— Наложих се да ми вземат истинските дрехи. — Нейният глас е, макар че не виждам откъде идва под маската.

Покатервам се в скута ѝ съвсем свит.

— Видях ни в Телевизор?

— И аз така разбрах. Как изглеждахме?

— Малки.

Вдигам ѝ роклята, ама няма начин да вляза.

— Не точно сега. — Вместо това ме целува отстрани на окото, ама аз не искам целувка. — Та какво разправяше...

Нищо не разправях.

— Да, за китката ви — казва доктор Кендрик, — вероятно ще се наложи да се счупи отново по някое време.

— Не!

— Шшт, няма нищо — успокоява ме Мам.

— Тя ще е заспала, като го правим — казва доктор Кендрик, гледа мен. — Хирургът ще ѝ сложи метална игла, за да ѝ работи по-добре ставата.

— Като киборг?

— Какво?

— Да, малко като киборг — казва Мам и ми се усмихва широко.

— Засега обаче смятам, че зъболекарят е най-спешен — казва доктор Кендрик, — така че ще ви предпиша антибиотици веднага, както и по-силни аналгетици... — аз се прозявам широко.

— Знам — казва Мам, — времето за лягане отдавна мина.

— Ако може да хвърля един бърз поглед на Джак?

— Вече казах не.

Какво иска да ми хвърля?

— Играчка ли е? — прошепвам на Мам.

— Не е нужно — казва тя на доктор Кендрик. — Повярвайте ми.

— Просто следваме протокола за такива случаи — казва доктор Клей.

— А, сигурно много такива случаи имате тук, а? — Мам е ядосана, чувам го.

Той поклаща глава.

— Други случаи на травма, да, но да ви кажа честно, нищо подобно на вашия. Точно затова трябва да направим всичко както трябва и да ви осигурим най-доброто лечение от самото начало.

— Джак няма нужда от лечение, има нужда от сън. — Мам говори през зъби: — Никога не съм го изпускала от поглед и нищо не му се е случвало, нищо от това, което намеквате.

Докторите се споглеждат. Доктор Кендрик казва:

— Нямах предвид...

— През всичките тези години го опазих.

— По всичко личи, че е така — казва доктор Клей.

— Да, така е. — Вече текат сълзи по цялото лице на Мам, едната е цялата тъмна на ръба на маската ѝ. Защо я карат да плаче? — А тази вечер трябва само... та той вече е заспал прав...

Не съм заспал прав.

— Разбирам много добре — казва доктор Клей. — Височина и тегло, и ще му промием раните, става ли?

След секунда Мам кимва.

Не искам доктор Кендрик да ме докосва, но нямам нищо против да стоя на машината, дето ми показва тежкото, опирам се на стената, без да искам, а Мам ме изправя. После заставам срещу числата точно както правехме до Врата, но тук има повече и линиите са по-прави.

— Справяш се отлично — казва доктор Клей.

Доктор Кендрик записва много. Насочва машини в очите ми и ушите ми, и устата ми, и казва:

— Всичко изглежда прекрасно.

— Търкаме зъби всеки път като ядем.

— Моля.

— По-бавно и по-високо — казва ми Мам.

— Мием зъби, след като ядем.

— Ще ми се всички пациенти да се грижеха така добре за себе си.

Мам ми помага да си издърпам тениската през главата. От това ми пада маската и аз си я слагам обратно. Доктор Кендрик ме кара да си движа всички части. Казва, че тазът ми е прекрасен, но един скенер на костната плътност по някое време няма да е зле, това е нещо като рентген. На вътрешното на ръцете и краката ми има остъргани белези откогато скочих от пикап. Дясното коляно е цялото със засъхнала кръв. Подскачам, когато доктор Кендрик го докосва.

— Извинявай — казва тя.

Натиснат съм в корема на Мам, хартията е на смачкано.

— В дупката ще скочат микроби и ще съм умрял.

— Не се тревожи — казва доктор Кендрик, — аз имам специална кърпичка, която ги избърсва всичките.

Щипе. Прави ми го и на отхапания пръст, на лявата ръка, където кучето ми изпи кръвта. После слага нещо на коляното ми, като тиксо е, но с лица отгоре, те са Дора и Ботичко, махат ми.

— О, о...

— Какво, боли ли?

— С такава лепенка всичко би простил — казва Мам на доктор Кендрик.

— Фен на Дора ли си? — пита доктор Клей. — И моите племенници — също. — Зъбите му се усмихват, като сняг са.

Доктор Кендрик слага още едни Дора и Ботичко на пръста ми, стегнато е.

Зъб още си е в безопасност отстрани на десния ми чорап. Когато съм си облякъл пак тениската и одеялото, докторите си говорят много тихо, после доктор Клей пита:

— Знаеш ли какво е игла, Джак?

— О, не това — простенва Мам.

— Така в лабораторията ще направят пълни кръвни изследвания рано сутринта. Маркери за инфекции, хранителен недостиг... Всичко това са приемливи доказателства, но което е по-важно, ще ни дадат възможност веднага да разберем от какво има нужда.

— Ще бъдеш ли супергерой още малко, за да може доктор Кендрик да ти убоде ръката?

— Не — скривам и двете под одеялото.

— Моля те.

Ама не, изразходих си всичкото смело.

— Трябва ми само малко — казва доктор Кендрик и вдига една тръбичка.

Това е много повече от кучето и комара, почти няма да ми остане.

— И после ще му дадете... Какво ли ще иска? — пита Мам.

— Искам да отида в Креватчо.

— Имам предвид награда — казва Мам, — като торта или нещо.

— Хм, не мисля, че имаме останала торта в момента, кухните са затворени — казва доктор Клей. — Какво ще кажеш за едно петле?

Пилар донася цял буркан, пълен с близалки, това са петлетата.

— Хайде, избери си една — казва Мам.

Само че са прекалено много, те са жълти и зелени, и червени, и сини, и оранжеви. Всичките са плоски като онази от Стария Ник, дете Мам изхвърли в Боклук, ама аз пак изядох. Мам ми избира, червена е, но аз клатя глава, защото онази от него беше червена и мисля, че пак ще се разплача. Мам избира зелена. Пилар маха найлона. Доктор Клей забива иглата в лакътя и аз пицця, и се опитвам да избягам, но Мам ме държи, слага близалката в устата ми, аз я смуча, ама това изобщо не спира боленето.

— Почти свършихме — казва тя.

— Не ми харесва.

— Ето, иглата излезе.

— Много добре — казва доктор Клей.

— Не, близалката.

— Нали си получи близалката — казва Мам.

— Не ми харесва, не ми харесва зелената.

— Няма проблем, изплюй я.

Пилар я взема.

— Пробвай оранжева, на мен оранжевите най-много ми харесват — казва тя.

Не знаех, че имам право на две. Пилар отваря една оранжева и е хубава.

* * *

Първо е топло, после става студено. Топлото беше хубаво, ама студеното е мокро студено. Аз и Мам сме в Креватчо, но то се е свило и става ледено, чаршафът под нас и чаршафът над нас — също, и Юрганчо си е загубил бялото, целият е син...

Това не е Стая.

Глупав Пиш пак е станал.

— В Навън сме — прошепвам му. — Мам...

Тя скача като електрошок.

— Пишках.

— Няма нищо.

— Не, ама всичко е намокровано. Тениската ми, дето е на корема — също.

— Не го мисли.

Опитвам се да не мисля. Гледам покрай главата й. Подът е като Черга, ама мъхест без шарка и без краища, някакво сиво, стига чак до стените, не знаех, че стените са зелени. Има рисунка на чудовище, но като погледна, е всъщност огромна вълна от море. Форма като Прозорче, само че е на стената, знам какво е, това е страничен прозорец, със сто дървени линии през него, дето между тях идва светлина.

— Още мисля — казвам на Мам.

— Разбира се. — Намира ми бузата да я целуне.

— Не мога да не го мисля, защото още съм мокър.

— А, това ли — казва тя с различен глас. — Нямах предвид, че не трябва да го мислиш, че си се напишкарал в леглото, а просто да не се тревожиш за това. — Става, още е в хартиената рокля, смачкана е на топка. — Сестрите ще сменят чаршафите.

Не искам сестрите.

— Ама другите ми тениски... — Те са в Скринчо, в долното чекмедже. Бяха вчера, така че сигурно и сега са. Ама Стая още ли е там, като ние не сме в нея?

— Ще измислим нещо — казва Мам. Стои до прозореца, направила е дървените линии да се разделят повече и има много светлина.

— Как го направи? — изтичвам при нея, масата ми удря крака, бам.

Тя го потърква да се оправи.

— С тази връв, виждаш ли? Това е връвта на щората?

— Какво е...?

— Това е връвта, която отваря и затваря щората — казва тя. — Това е щора за прозорец, нарича се щора... ами сигурно защото... ами не ти дава да гледаш навън.

— Защо не ми дава да гледам?

— Не само на теб, говоря за всички.

Защо съм аз в смисъл на всички?

— Не дава на хората да гледат навътре или навън — продължава Мам.

Ама аз гледам навън, като Телевизор е. Има трева и дървета, малко от бяла сграда и три коли, синя, кафява и сребърна с нещо като ленти.

— На тревата...

— Какво?

— Това лешояд ли е?

— Мисля, че е просто врана.

— Още една.

— Това е, въъ, как се казваше, гълъб. Ранен стадий на алцхаймер! Добре, давай да се измием.

— Не сме закусили — казвам ѝ аз.

— Можем да го направим после.

Поклащам глава.

— Закуската е преди банята.

— Не е задължително, Джак.

— Ама...

— Сега не трябва да правим нещата както преди — казва Мам, — можем да вършим каквото си поискаме.

— Аз искам закуска преди баня.

Тя обаче изчезва зад един от ъглите и не мога да я видя, тичам след нея. Намирам я в друга малка стая вътре в тази, подът се е превърнал в лъскави студени бели квадрати и стените също са станали бели.

Има тоалетна, която не е Тоалетна, и мивка, която е два пъти колкото Мивка, и висока невидима кутия, дето трябва да е душ като този, с който човековете от Телевизор се плискат.

— Къде се крие ваната?

— Няма вана. — Мам дърпа настрани предното на кутията, за да се отвори. Сваля хартиената си рокля и я смачква в една кошница, която мисля, че е като Боклук, но няма капак, който прави *плинк*.

— Да се отървем и от това мръсно нещо. — Тениската засмуква лицето ми, като я сваля. Мам я намачкава и я хвърля в боклука.

— Ама...

— Това е парцал.

— Не е, това ми е тениската.

— Ще ти дам нова, много нови — почти не я чувам, защото е включила душа, дето пада шумно. — Влез тук.

— Не знам как.

— Прекрасно е, повярвай ми — Мам чака. — Добре тогава, няма да се бавя. — Влиза вътре и започва да затваря невидимата врата.

— Не.

— Трябва, иначе водата ще се излее навън.

— Не.

— Може да ме гледаш през стъклото, тук съм. — Плъзга го *прас*, не я виждам вече, само размазана, ама не като истинската Мам, а като призрак, който издава странни звуци.

Удрям кутията, не мога да измисля как, после измислям и я отварям силно.

— Джак...

— Не ми харесва, като ти си вътре, а аз — отвън.

Плача.

Мам ми изтрива лицето с ръце, така размазва сълзите.

— Извинявай — казва тя, — извинявай. Май прекалено бързам. — Прегръща ме и това ме намокря цял надолу. — Вече няма за какво да плачеш.

Когато съм бил бебе, съм плачел само като е имало основателна причина. Ама Мам да е в душа и да ме затваря на погрешната страна, това си е основателна причина.

Този път влизам също, заставам залепен на стъклото, но пак ме напръсква. Мам си слага лицето в шумния водопад, издава дълго стенание.

— Боли ли те? — викам аз.

— Не, просто се опитвам да се порадвам на първия си душ от седем години насам.

Има малко пакетче, на което пише „Шампоан“, Мам го отваря със зъби, изхарчва всичкото, почти нищо не остава. Мокри си косата цяла вечност и слага още от друго малко пакетче, на което пише „Балсам“, да прави копринена. Иска и моята, ама аз не искам да съм копринен, няма да си сложа лицето в силната вода. Тя ме намокря с ръце, защото я няма Гъба. Едни места на краката ми са станали лилави откъдето скочих от кафявия пикап преди цяла вечност. Раните ми болят навсякъде, особено на коляното под моята лепенка на Дора и Ботичко, която се е накъдрила. Мам казва, че това значи, че раните заздравяват, не знам защо боденето означава заздравяване.

Има супердебела бяла кърпа за всеки по една, а не една за всеки. Предпочитам една за всеки, но Мам казва, че е глупаво. Навива друга трета кърпа около главата си, така че става огромна и остра като кофичка сладолед, смеем се.

Жаден съм.

— Може ли да бозна сега?

— О, след мъничко — подава ми някакво голямо, с ръкави и колан като костюм. — Сложи този халат за момента.

— Ама той е великански.

— Ще свърши работа. — Навива ми ръкавите, докато станат покъси и пухкави. Мирише различно, мисля, че заради балсама. Връзва халата по средата ми. Аз вдигам дългите части, за да вървя.

— Та-дааа — казва тя, — цар Джак.

Взема другия халат, който е съвсем същият, от гардероба, дето не е Гардеробчо, ама на нея ѝ стига чак до глезените.

— Аз ще съм цар, тиру-риру, ти ще си царица — пея аз.

Мам е цялата розова и ухилена, косата ѝ е черна от мокротото. Моята е черна на плитка, но пооплетена, защото го няма гребенчо,

оставихме го в Стая.

— Трябваше да си донесовала Гребенчо — казвам й аз.

— Донесла — казва тя. — Нали помниш, че малко бързах да те видя.

— Да, ама ни трябва.

— Онзи стар пластмасов гребен с половината изпопадали зъби? Да, бе, трябва ни колкото куршум в главата — казва тя.

Намирам си чорапите до леглото, обличам ги, но Мам казва да спра, защото са много мръсни от улицата, когато тичах ли тичах, и имат дупки. Изхвърля и тях в боклука, всичко прахосва.

— Ама Зъб, забравихме го. — Изтичвам да извадя чорапите от боклука и намирам Зъб във втория.

Мам върти очи.

— Той ми е приятел — казвам аз и слагам Зъб в джоба на халата си. Ближа си зъбите, защото са малко странни. — О, не, не си измих зъбите след близалката. — Натискам ги силно с пръсти, за да не изпадат, ама не с ухапвания пръст.

Мам поклаща глава.

— Не беше истинска.

— Имаше вкус на истинска.

— Не, искам да кажа, че беше без захар, правят ги с нещо като неистинска захар, която не е вредна за зъбите.

Това е объркващо. Посочвам другото легло.

— Кой спи тук?

— За теб е.

— Ама аз спя с теб.

— Е, сестрите не са знаели. — Мам гледа през прозореца. Сянката й е много дълга по мекия сив под, никога не съм виждал толкова дълга. — Това котка ли е на паркинга?

— Да видим. — Тичам да видя, но очите ми не я намират.

— Да отидем ли да разучим?

— Къде?

— Навън.

— Ние вече сме в Навън.

— Да, ама хайде да отидем на чист въздух и да потърсим котката — казва Мам.

— Яко.

Намира ни два чифта чехли, но на мен не ми стават и падам, тя казва, че може засега да стоя бос. Поглеждам пак през прозореца, нещо се носи близо до другите коли, то е микробус, на който пише Клиника „Къмбарланд“.

— Ами ако той дойде? — прошепвам аз.

— Кой?

— Стария Ник, ако дойде с пикапа си. — Почти го забравях, как може да го забравям?

— О, не може, не знае къде сме — казва Мам.

— Пак ли сме тайна?

— Да, нещо такова, но от хубавите.

До леглото има... знам какво е, телефон. Вдигам горната част, казвам „Ало“, но никой не говори, само нещо като жужене.

— А, Мам, не съм още бозкал.

— По-късно.

Всичко е наопаки днес.

Мам пробва дръжката на вратата и прави физиономия, сигурно е болната ѝ китка. Пробва с другата ръка. Излизаме в дълга стая с жълти стени и прозорци навсякъде, и врати от другата страна. Всяка стена е различен цвят, явно това е правилото. Нашата врата е вратата, на която пише „Седем“ със златно. Мам казва, че не можем да влизаме в другите, защото са на други човекове.

— Какви други човекове?

— Още не сме ги виждали.

Тогава откъде знае?

— Можем ли да гледаме през страничните прозорци?

— О, да, те са за всички.

— Ние всички ли сме?

— Ние и всички останали — обяснява Мам.

Всички останали не са тук, значи сме само ние. Няма щора на тези прозорци, дето да не дава да гледаме. Различна Планета е, показва повече други коли, като зелена и бяла, и червена, и едно каменно място с ходещи неща, които са човекове.

— Много са малки, като горски феи.

— Ами това е само защото са далече.

— Те наистина ли са истински?

— Истински като теб и мен.

Опитвам се да го вярвам, ама е трудна работа.

Има една жена, която не е истинска, знам, защото е сива, тя е статуя и е чисто гола.

— Хайде — казва Мам, — умирам от глад.

— Аз само...

Дърпа ме за ръката. После не можем повече да вървим, защото има стълби надолу, много.

— Дръж се за парапета.

— За какво?

— Ето това тук, релсата.

Хващам се.

— Слизай едно по едно.

Ще падна. Сядам.

— Добре, може и така.

Слизам на дупе, едно стъпало, после още едно, после още едно, и великанският халат се развързва. Голям човек се втурва нагоре по стъпалата бързо-бързо, сякаш лети, ама не лети, тя е истински човек целият в бяло. Скривам лице в халата на Мам да не ме виждат.

— О — казва човекът тя, — трябваше да звъннете...

Като звънчета?

— Звънецът е точно до леглото ви.

— Справихме се — казва й Мам.

— Аз съм Норийн, чакайте да ви донеса нови маски.

— О, съжалявам, забравих — казва Мам.

— Няма нищо, да ви ги донеса ли в стаята?

— Няма нужда, ние слизаме.

— Страхотно. Джак, да повикам ли санитар да те пренесе по стълбите?

Не разбирам, пак си скривам лицето.

— Всичко е наред — казва Мам, — ще го направи по неговия си начин.

Слизам на дупе по следващите единайсет. Долу Мам ми връзва пак халата, за да сме пак царят и царицата, като „Лавандулово синьо“. Норийн ми дава друга маска, която трябва да нося, казва, че е сестра и идва от друго място, наречено Ирландия, и че харесва плитката ми. Влизаме в огромно място, цялото с маси, никога не съм виждал толкова много имат чинии и чаши, и ножове, и една от тях ме

намушква в корема, една маса, искам да кажа. Чашите са невидими като нашите, но чиниите са сини, отвратително.

Като Планета в Телевизор, която е само за нас, човекове казват: „Добро утро“ и Добре дошли в „Къмбарланд“, и „Поздравления“, не знам за какво. Някои са в халати точно като нашите, а някои са в пижами, а някои в различни униформи. Повечето са огромни, но нямат дълга коса като нас, движат се бързо и изведнъж са от всичките страни, даже зад нас. Вървят близо и имат толкова много зъби и миришат не както трябва. Един той с брада навсякъде казва:

— Е, приятел, ти май си герой?

За мен говори. Не гледам.

— Харесва ли ти вече светът?

Нищо не казвам?

— Не е зле, а?

Кимам. Държа се здраво за ръката на Мам, но пръстите ми се изплъзват, намокровали са се. Тя гълта някакви хапчета, дето ѝ дава Норийн.

Познавам една от главите над мен, има къдрава малка коса и е на доктор Клей без маска. Той разтърсва ръката на Мам с неговата найлонова и пита дали спяхме добре.

— Бях прекалено изморена — отговаря Мам.

Идват и други униформови човекове, доктор Клей казва имена, но аз не ги разбирам. Едната има завъртолчеста коса, която е цялата сива, и се казва Директор на клиниката. Означава, че е шефът, но се смее и казва, не съвсем, не знам какво му е смешното.

Мам ми посочва стол да седна до нея. На чинията има най-невероятното нещо, сребърно е и синьо, и червено, мисля, че е яйце, ама не истинско, шоколадово.

— А, да, честит Великден — казва Мам, — съвсем ми изхвърча от ума.

Държа престореното яйце в ръка. Никога не съм знавал, че Заекът идва в сгради.

Мам си е свалила маската на шията, пие сок, който е шантав цвят. Слага ми моята маска горе на главата, за да опитам сока, но той е пълен с невидими парченца като микроби, дето ми влизат през гърлото, та бързо го изкашлям обратно в чашата. Има човекове прекалено близо, дето ядат на странни квадрати с други малки

квадрати навсякъде и в тях къдрави бекони. Как може да позволяват на храната да ходи в сините чинии и да се боядисва така? Наистина мирише вкусно, но е прекалено много и ръцете ми се хлъзгат пак, слагам Великдена обратно в средата на чинията. Изтривам си ръцете в халата, но не и ухапания пръст. Ножовете и вилиците също не са както трябва, няма бяло на дръжката, само метал, сигурно боли.

Човековете са с огромни очи, всички имат различни форми лица, някои са с мустаци и дрънкащи бижута, и боядисани неща.

— Няма деца — прошепвам на Мам.

— Какво?

— Къде са децата?

— Май няма деца.

— Каза, че има милиони деца в Навън.

— Клиниката е само малка част от света — казва Мам. — Изпий си сока. Ей, я виж, ето там има едно момченце.

Надничам, където сочи, но той е дълъг като мъж с пирони в носа и брадата му, и над окото му. Дали не е робот?

Мам пие нещо кафяво и пускащо пара, после прави физиономия и го оставя.

— Какво би искал? — пита Мам.

Сестрата Норийн е точно до мен, подскачам.

— Има бюфет — казва тя, — можеш да си вземеш, да видим, гофрети, омлет, палачинки...

— Не — прошепвам.

— Казва се „Не, благодаря“ — казва Мам, — така е възпитано.

Човекове не мои приятели ме гледат с невидими лъчи, зззт, притискам лице в Мам.

— Какво искаш, Джак? — пита Норийн. — Наденичка, препечена филийка?

— Те гледат — казвам на Мам.

— Всички просто са мили.

Ще ми се да спрат.

Доктор Клей е също тук, навежда се близо до нас.

— Сигурно на Джак му идва малко в повече, може би и на двама ви. Май е малко прекалено за ден първи?

Какво е Ден първи?

Мам изпухтява.

— Искахме да видим градината.

Не, това беше Алиса.

— За никъде не бързаме — казва той.

— Хапни мъничко от нещо — ми казва тя. — Ще ти стане по-добре, ако поне си изпиеш сока.

Поклащам глава.

— Какво ще кажете да взема няколко чинии и да ги занеса в стаята ви? — казва Норийн.

Мам плесва маската пак на носа си.

— Добре, хайде.

Мисля, че е ядосана.

Държа се за стола.

— А Великдена?

— Какво?

Посочвам го.

Доктор Клей открадва яйцето и аз замалко да извикам.

— Ето — казва той, пуска го в джоба на халата ми.

Стълбите са повече трудни нагоре, така че Мам ме носи.

Норийн казва:

— Нека аз, може ли?

— Добре сме — казва Мам и почти крещи.

Мам затваря нашата врата Номер Седем много добре, след като Норийн си отива. Можем да свалим маските, когато сме само ние, защото имаме същите микроби. Мам се опитва да отвори прозореца, удря го, но той не иска.

— Може ли да бозна вече?

— Не си ли искаш закуската?

— После.

Така че лягаме и аз бозкам, лявата, вкусно.

Мам казва, че чиниите не са проблем, синьото не отива върху храната, кара ме да го потъркам с пръст, за да видя. Също и вилиците, и ножовете, металът е странен на пипане без бели дръжки, но всъщност не боли. Има сироп, който е за слагане върху палачинките, но аз не ги искам мокри. Хапвам малко от всичките храни и всичките е хубави, освен сосът на бърканите яйца. Шоколадовият Великден е стопен вътре. Двойно повече шоколаден е от бонбоните, които съм

получавал за Неделно лакомство, най-хубавото нещо, което някога съм ял.

— О! Забравихме да кажем благодаря на бебето Исус — казвам на Мам.

— Ще кажем сега, той няма да се сърди, че сме закъснели. После аз правя голяямо оригване.

После заспиваме пак.

* * *

Когато вратата чука, Мам пуска доктор Клей вътре, слага си пак маската и моята. Той вече не е толкова страшен.

— Как си, Джак?

— Добре.

— Дай пет?

Найлоновата му ръка е вдигната и той маха с пръсти, аз се преструвам, че не виждам. Няма да му дам пръстите си, трябва си ми.

Той и Мам говорят за неща като защо тя не може да заспи, „тахикардия“ и „повторно преживяване“.

— Опитай тези, само едно, преди лягане — казва той и написва нещо на бележника си. — А противовъзпалителни може да свършат по-добра работа за зъбобола ти...

— Може ли да си държа лекарствата при мен, моля, вместо сестрите да ми ги дават едно по едно, все едно съм болна?

— А, това не би трябвало да е проблем, стига да не ги оставяш да се търкалят из стаята.

— Джак знае, че не бива да си играе с хапчета.

— Всъщност имах предвид някои от пациентите ни, които са злоупотребявали с различни вещества. А сега за теб имам вълшебна лепенка.

— Джак, доктор Клей говори на теб — казва Мам.

Лепенката е за на ръката ми и кара част от нея да е все едно не е там. Също е донесовал и яки тъмни очила да носим, като е прекалено ярко в прозорците, моите са червени, на Мам са черни.

— Като рап звезди — казвам ѝ аз. Стават по-тъмни, като сме извън Навън, и по-светли, ако сме вътре в Навън. Доктор Клей казва,

че очите ми са суперостри, но още не са свикнали да гледат надалече, трябва да ги разтягам през прозореца. Никога не съм знавал, че в очите ми има мускули, слагам пръсти да ги натисна, но не ги усещам.

— Как е лепенката — казва доктор Клей, — усещаш ли още? — Той я отлепва и ме пипва отдолу, виждам му пръста, но не го усещам. После най-лошото нещо, той вади игли и казва, че съжالياва, но ми трябва шест инжекции, за да не хвана ужасни болести, затова е лепенката, за да не ми болят иглите. Шест не е възможно, тичам в тоалетната, дето е част на стаята.

— Могат да те убият — казва Мам и ме влачи обратно при доктор Клей.

— Не!

— Говоря за микробите, не за инжекциите.

Пак е не.

Доктор Клей казва, че съм смел, ама не съм, изхарчих си смелото да изпълнявам план „Б“. Пищя и пищя. Мам ме държи на скута си, докато той забива иглите отново и отново, и те болят, защото той махна лепенката, аз плача за нея и накрая Мам ми я слага пак.

— Приключихме засега, обещавам. — Доктор Клей слага иглите в кутия на стената, наречена „Остри предмети“. Носи ми близалка в джоба си, оранжева, но аз съм ял вече много. Казва, че мога да си я запазя за друг път.

— ... в много отношения той е като новородено, независимо от забележително напредналата му грамотност — казва той на Мам. Слушам силно, защото аз съм „той“. — Освен имунните проблеми е вероятно да се появят проблеми в областта на, да видим, социалната адаптация, естествено, сенюрната модулация — филтрирането и сортирането на всички стимули, които ще го залаят — плюс трудностите с пространственото възприятие...

Мам пита:

— Затова ли непрекъснато се удря в разни неща?

— Именно. Толкова добре е познавал затворената си среда, че не му се е налагало да се научи да преценява разстоянията.

Мам държи главата си в ръце.

— Мислех, че е добре. Повече или по-малко.

Не съм ли добре?

— Можете да гледате на това като...

Той спира, защото се чува чукане, когато отваря, е Норийн с нов поднос.

Аз се оригвам, коремът ми е все още пълен от закуска.

— В идеалния случай трудов терапевт за психическото здраве с квалификации в играта и художествената терапия — казва доктор Клей, — но по време на срещата ни тази сутрин беше единодушно решено, че най-важното в момента е да му помогнем да се чувства в безопасност. По-точно и на двама ви. Става дума за бавно, бавно разширяване на кръга на доверието. — Ръцете му са във въздуха и се движат на по-широко. — Тъй като имах късмета да съм вашият психиатър при приемането ви снощи...

— Късмет? — казва тя.

— Лош избор на думи — той прави нещо като крива усмивка. — Ще работя с двама ви за момента...

Какво ще работиш двамове ни? Не знаех, че децата трябва да работят.

— ... с помощта, разбира се, на колегите ми от детската и юношеската психиатрия, нашия невролог, нашите психотерапевти, ще включим и диетолог, физио...

Пак почукване. Пак е Норийн с един полиция, един той, но не онзи с жълтата къса от снощи. Това прави вече трима човекове в стаята и двамове от нас, общо пет, почти е пълно с ръце и крака, и гърди. Всички казват, докато ме заболява. *Престанете да казвате по едно и също време.* Казвам го само на без звук. Набутвам пръсти в ушите.

— Искаш ли изненада?

Мам е говорела на мен, не знаех. Норийн си е отишла, също и полицията. Поклащам глава.

Доктор Клей казва:

— Не съм сигурен, че това е препоръчително...

— Джак, имам прекрасна новина — намесва се Мам. Държи снимки. Виждам кой е, дори без да се приближавам, Стария Ник. Същото лице като, когато надзъртах да го видя в Креватчо през нощта, той е почти шест, но не съвсем. Има снимка, където гледа настрани, и друга, където гледа към мен.

— Посред нощ полицията го е заловила и го е вкарала в затвора и там ще си остане — казва Мам.

Чудя се дали и кафявият пикап е в затвор.

— Като ги гледаш, появяват ли се някои от симптомите, за които говорехме? — пита я доктор Клей.

Тя извърта очи.

— След седем години на живо, мислите ли, че ще се срине при вида на една снимка?

— А ти, Джак, как се чувстваш, като го гледаш?

Не знам отговора.

— Ще ти задам въпрос — казва доктор Клей, — но няма нужда да отговаряш, ако не искаш. Става ли? — Поглеждам го, после пак снимките. Стария Ник е заклещен в числата и не може да излезе.

— Този мъж правил ли е нещо, което не ти е харесвало?

Кимам.

— Можеш ли да ми кажеш какво е направил?

— Удари тока и зеленчуците станаха лигави.

— Добре. А някога наранявал ли те е?

— Недей... — казва Мам.

Доктор Клей вдига ръка.

— Никой не се съмнява в думите ви — казва ѝ той. — Но помислете си за всички нощи, в които сте спали. Не би било професионално от моя страна, ако не попитам самия Джак, нали?

Мам издиша много дълго.

— Всичко е наред — казва ми, — можеш да отговориш. Стария Ник наранявал ли те е някога?

— Да — казвам аз. — Два пъти.

И двамове ме гледат и не мигат.

— Когато правех Великото измъкване, той ме хвърли в пикапа, а също и на улицата, второто беше най-болящото.

— Добре — казва доктор Клей. Усмива се. Не знам защо. — Ще отида в лабораторията веднага да видя дали им трябва още проби и от двама ви за ДНК — казва той на Мам.

— ДНК? — Пак е с откачения глас: — Мислите, че съм имала други посетители?

— Мисля, че така действат съдилищата, трябва да има отметка на всичко.

Мам смуче цялата си уста, та устните ѝ са невидими.

— Всеки ден пускат по някой изверг само заради технически пропуски. — Гласът му е жесток: — Разбирате ли?

— Разбирам.

Когато си отива, аз си свалям маската и питам:

— Той ядосан ли ни е?

Мам поклаща глава.

— Ядосан е на Стария Ник.

Дори не знаех, че доктор Клей го познава, мислех, че ние сме единствените.

Отивам да погледна подноса, дето Норийн донесе. Не съм гладен, но когато питам Мам, тя казва, че минава един часа, което е даже прекалено късно за обяд, обядът трябва да е в дванайсет и нещо, ама в корема ми още няма място.

— Успокой се — казва ми Мам. — Тук всичко е различно.

— Ама какво е правилото.

— Няма правило. Можем да обядваме в десет или в един, или в три, или посред нощ.

— Не искам обяд посред нощ.

Мам пухти.

— Хайде да приемем ново правило, че ще обядваме... някъде между дванайсет и два. А ако не сме гладни, просто ще го пропуснем.

— Как го пропускаме?

— Не ядем нищо. Нула.

— Добре — нямам против да ям нула. — Ама Норийн какво ще прави с всичката храна?

— Ще я изхвърли.

— Това е прахосване.

— Да, но трябва да отиде на боклука, защото... защото все едно е мръсна.

Поглеждам храната в многото цветове върху сините чинии.

— Не изглежда мръсна.

— Всъщност не е, но никой друг тук няма да я иска, след като е била в нашите чинии. Не се тревожи.

Все го повтаря, но аз не знам как да не се тревожа.

Прозявам се толкова широко, че почти падам по гръб. Ръката ми още боли откъдето не трябваше да я чувствам. Питам дали можем пак да си легнем и Мам казва разбира се, но тя ще чете вестник. Не знам защо иска да чете вестник, вместо да спи заедно с мен.

* * *

Събуждам се, светлината е на грешно място.

— Няма нищо — казва Мам и докосва лице до моето, — всичко е наред.

Слагам си яките тъмни очила, за да гледам Жълтото лице на Господ в нашия прозорец, светлината се плъзга право по рошавия сив килим.

Влиза Норийн и носи торби.

— Да бяхте почукали — Мам почти крещи, слага ми маската и после нейната.

— Съжалявам — казва Норийн. — Почуках, но следващия път ще гледам да е по-силно.

— Не, извинете ме, аз не съм... говорех с Джак. Може да съм чула, но да не съм осъзнала, че е вратата.

— Не се притеснявайте — казва Норийн.

— Има звуци от... другите стаи, чувам разни неща и не знам дали е, къде е или какво.

— Сигурно ви е малко странно.

Мам издава нещо като смях.

— Що се отнася до този младеж — казва Норийн с блеснали очи. — Искаш ли да видиш новите си дрехи?

Това не са нашите си дрехи, тези са различни в торби и ако не ни станат или не ги харесваме, Норийн ще ги върне в магазина и ще вземе нови. Аз пробвам всичко, най-много ми харесват пижамите, рошави са и са с космонавти. Като костюм на някое от момчетата в Телевизор. Има и обувки, които се захващат с грапаво нещо, което се залепва, нарича се велкро. Харесва ми да ги отварям и затварям *жжжст-жжжст*. Обаче е трудно да се ходи, тежки са, все едно ще ме съборят. Предпочитам да ги нося, като съм на леглото, да размахвам крака във въздуха и обувките да се бият и пак да се сдобряват.

Мам е в дънки, които са прекалено стегнати.

— Така ги носят в днешно време — казва Норийн, — ама Бог ми е свидетел, че вашата фигура е идеална за такива.

— Кой ги носи?

— Младежите.

Мам се ухилва, не знам защо. Слага риза, ама и тя е прекалено тясна.

— Това не са ти истинските дрехи — прошепвам ѝ.

— Вече са.

Вратата казва чук, друга сестра е в същата униформа, ама с различно лице. Казва, че трябва да си сложим пак маските, защото имаме посетител. Никога преди не съм имал посетител, не знам как се прави.

Влиза един човек, който се затичва към Мам, аз скачам с юмруци, но Мам се смее и плаче едновременно, май е тъжно-весела.

— О, мамо! — Това го казва Мам: — О, мамо!

— Малкото ми...

— Върнах се.

— Да, върна се — казва посетителят. — Когато се обадиха, бях убедена, че е поредната измама...

— Липсвах ли ти? — Мам започва да се смее, ама странно.

Жената също плаче, под очите ѝ има черни вади, чудя се защо сълзите ѝ текат черни. Устата ѝ е цялата кървав цвят като жените в Телевизор. Има жълтеникава коса, къса, ама не съвсем, и големи златни топчета, забити в ушите под дупката. Все още е хванала Мам здраво в ръце, три пъти е по-кръгла от нея. Никога не съм виждал Мам да прегръща някой друг.

— Дай да те видя за секунда без това глупаво нещо.

Мам си издърпва маската, усмихната, усмихната.

Жената сега гледа мен.

— Не мога да повярвам, не мога да повярвам на всичко това.

— Джак — казва Мам, — това е твоята баба.

Значи наистина имам такава.

— Малко съкровище. — Жената разтваря ръце, сякаш ще маха, ама не го прави. Тръгва към мен. Аз се крия зад стола.

— Много е обичлив — казва Мам, — просто е свикнал само с мен.

— Разбира се, разбира се — Бабата се приближава малко. — О, Джак, ти си най-големият малък мъж на света, ти ми върна детенцето.

Какво детенце?

— Вдигни си маската за малко — казва ми Мам.

Вдигам, после веднага пускам.

— Взел е твоята брадичка — казва Бабата.

— Мислиш ли?

— Разбира се! Само като се сетя как винаги беше луда на тема деца, сама си предлагаше услугите да ги гледаш...

Говорят ли говорят. Аз поглеждам под лепенката да видя дали още има опасност пръстът ми да падне. Червените неща сега са с корички.

Влиза въздух. На вратата има лице, лице с брада навсякъде, на бузите и на брадичката, и под носа, а на главата хич.

— Казах на сестрата, че не искаме да ни безпокоят — казва Мам.

— Всъщност това е Лио — отговаря Баба.

— Здравей — Лио размахва пръсти.

— Кой е Лио? — пита Мам, не се усмихва.

— Казах му да стои в коридора.

— Но проблемо — казва Лио, после вече го няма.

— Къде е татко? — пита Мам.

— В момента в Канбера, но е на път за насам — казва Баба. — Много неща се промениха, миличка.

— Канбера?

— О, мила, сигурно ти идва малко в повече...

Оказва се, че косматият човек Лио не е истинският ми Дядо, истинският се е върнал да живее в Австралия, след като решил, че Мам е умряла и ѝ направил погребение. Баба му се ядосала, защото нито за миг не спряла да се надява. Непрекъснато си повтаряла, че обичното им малко момиченце трябва да си има причина, за да изчезне, и някой слънчев ден ще се обади.

Мам я гледа изумено.

— Някой слънчев ден?

— Е, не е ли слънчев? — Баба махва към прозореца.

— Какви „причини“ да...?

— Ох, блъскахме си мозъците. Един социален работник ни каза, че понякога децата на твоята възраст просто си хващат партакешите и зачезват. Възможно е да е заради наркотици, прерових стаята ти...

— Бях почти пълен отличник.

— Да, така е, ти беше нашата гордост.

— Грабнаха ме от улицата.

— Да, сега вече знам. Налепихме плакати из целия град, Пол направи уебсайт. Полицията говори с всичките ти познати от колежа и гимназията, за да разбере дали не си се движила с някого, когото ние не познаваме. Непрекъснато ми се струваше, че те виждам, много беше мъчително — казва Баба. — Спирах до разни момичета и натисках бясно клаксона, но те се оказваха непознати. За рождения ти ден винаги приготвих любимото ти, в случай че се появиш изневиделица, помниш ли моята шоколадова торта с банани?

Мам кима. По лицето ѝ има сълзи.

— Не можех да спя без хапчета. Всичко това ме преяждаше, не беше честно спрямо брат ти. Знаеш ли... ах, откъде да знаеш? — Пол си има дъщеря, вече е почти на три и седи на гърне. Майка ѝ е прекрасна, рентгеноложка е.

Говорят още много, ушите ми се изморяват от слушане. После влиза Норийн с хапчета за нас и чаша сок, който не е портокал, ябълка е и е най-хубавият, който съм пил.

Баба вече си отива в къщата. Чудя се дали спи в хамака.

— Да... Лио може да се покаже само да каже здрасти — казва тя, като е вече до вратата.

Мам не казва нищо. После:

— Може би другия път.

— Както искаш. Докторите казаха малко по малко.

— Малко по малко какво?

— Всичко — Баба се обръща към мен: — Е, Джак, знаеш ли думата „чао-чао“?

— Аз всъщност знам всички думи — казвам ѝ аз.

Това я кара да се смее ли смее.

Целува си нейната ръка и я издухва към мен.

— Хващаш ли?

Мисля, че иска да се правя все едно хващам целувката, така че я хващам и тя се радва, има още сълзи.

— Тя защо се смя, че знам всички думи, като не се шегувах? — питам Мам после.

— О, няма значение, винаги е хубаво да караш хората да се смеят.

В 06:12 Норийн донася още един съвсем различен поднос, който е вечеря. Мам казва, че можем да вечеряме в пет и нещо или шест и

нещо, че дори седем и нещо. Има зелено хрупаво нещо, наречено маруля, което е много силно на вкус, харесват ми картофите с хрупкави ръбчета и месцата с ивици по тях. В хляба има някакви неща, дето ми стържат на гърлото, опитвам се да ги извадя, ама пък стават дупки, Мам казва да го оставя. Има ягоди, дето са с райски вкус, откъде Мам знае какъв му е вкусът на Рая? Не можем да изядем всичко. Мам казва, че повечето човекове най-често преяждат, ние трябва да ядем каквото ни харесва, а останалото да оставяме.

Любимото ми в Навън е прозорецът. Всеки път е различен. Една птица минава точно пред него *иууу*, не знам каква беше. Сенките пак са много дълги, моята маха чак отсреща върху зелената стена. Гледам как лицето на Господ пада бавно-бавно, сега е оранжево, а облаците са всякакви цветове, после има ивици и тъмното почва да идва малко по малко и преставам да го виждам.

* * *

Аз и Мам само се бутаме през нощта. На третия път като се събудям, искам Джип и Дистанционно, но те не са тук.

Сега никой не е в Стая, само нещата ни, всичко лежи супермирно и пада прах, защото аз и Мам сме в Клиниката, а Стария Ник е в затвора. Трябва да остане завинаги затворен.

Спомням си, че съм с пижамите с космонавтите. Докосвам си крака през плата, не го чувствам като мой. Всичките ни неща, дето си бяха наши, са заключени в Стая, освен тениската ми, която Мам изхвърли на боклука тук. Вече и нея я няма, проверих преди лягане, сигурно някой чистач я е отнесъл. Мислех си, че това означава човек, който е по-чист от всички останали, но Мам казва, че е човек, който чисти. Мисля, че те са невидими като елфи. Ще ми се чистачът да си ми донесе тениската, ама Мам само ще се раздразни пак.

Трябва да сме в света, никога вече няма да се върнем в Стая, Мам казва, че така стоят нещата и аз трябва да се радвам. Не знам защо не можем да се върнем дори само за да спим. Чудя се дали завинаги трябва да останем в това място Клиниката, или можем да идем и в други в Навън, като къщата с хамака или при истинския Дядо, ама той е чак в Австралия, което е прекалено далече.

— Мам?

Тя простенва.

— Джак, тъкмо взех да заспивам...

— Колко дълго сме тук?

— Минали са само двайсет и четири часа. Просто ти се струват повече.

— Ама не... колко дълго още ще бъдем тук, след сега? Колко дни и нощи?

— Всъщност не знам.

Ама Мам винаги всичко знае.

— Каж ми.

— Шшш.

— Ама колко дълго?

— Само малко. Сега тихо, до нас има други хора, нали помниш, пречиш им да спят.

Не виждам човекове, но те пак са си там, те са онези от столовата. В Стая никога на никого не пречех, само понякога на Мам, ако Зъб много ми болеше. Казва, че човековете са тук в „Къмбарланд“, защото са малко болни в главата, ама не много. Не могат да спят вероятно от тревожене или пък не могат да ядат, или пък си мият ръцете прекалено много, не знаех, че е възможно нещо да се мие прекалено много. Някои са си ударили главите и вече не се познават, а някои са тъжни през цялото време, дори си стържат ръцете с ножове, не знам защо. Докторите и сестрите, и Пилар, и невидимите чистачи не са болни, те са тук да им помагат. Аз и Мам също не сме болни, ние сме тук само да си починем, а и понеже не искаме папараците да ни тормозят, това са лешоядите с техните камери и микрофони. Сега сме известни, като рап звезди сме, но не сме го направили нарочно. Мам казва, че, общо взето, ни трябва малко помощ, докато оправим нещата. Не знам кои неща.

Пробвам сега под възглавница да видя дали Зъб се е превърнал в пари, ама не е. Мисля, че Феята не знае къде е Клиниката.

— Мам?

— Какво?

— Заключени ли сме?

— Не — почти го излайва. — Разбира се, че не. Защо, не ти ли харесва тук?

— Така де, трябва ли да оставаме?
— Не, не, свободни сме като птички.

* * *

Мислех си, че всичките шантави неща са се случили вчера, но днес има още много.

Трудно ми е да изкарам акото, защото коремът ми не е свикнал на толкова много храна.

Не трябва да си перем чаршафите под душа, понеже невидимите чистачи и това правят.

Мам пише в една тетрадка, която доктор Клей ѝ даде за домашно. Аз мислех, че само децата в училище го правят, означава работа за правене въкъщи, но нали Мам каза, че Клиниката на никого не е истински дом, накрая всички си отиват у дома.

Мразя си маската, не мога да дишам през нея, ама Мам казва, че всъщност мога.

Ядем си закуската в столовата, която е стая само за ядене, човековете в свят обичат да ходят в различна стая за всяко нещо. Спомням обноси, това е, когато човековете ги е страх да не ядосат други човекове. Казвам:

— Моля, можете ли да ми дадете още палачинки?

Онази тя с престилката казва:

— Кукличка.

Не съм кукличка, но Мам прошепва, че означава, че жената ме харесва, така че трябва да я оставя да ми вика така.

Опитвам сиропа, той е суперстрашно сладък, изпивам цяла малка кутийка, преди Мам да ме спре. Казва, че е само за слагане върху палачинките, ама според мен така е гнусно.

Човекове непрекъснато идват при нея с кани кафе, тя казва не. Аз ям толкова много бекони, че обърквам бройката, когато казвам: „Благодаря ти, бебе Исус“, човековете ме гледат, защото май в Навън не го познават.

Мам казва, че когато някой се държи странно като онова дълго момче с металните неща по лицето на име Хюго, дете си тананика, или

като госпожа Гарбър, дето все си чеше врата, не трябва да се смеем, освен зад лицата си, и то само ако се налага.

Никога не знам кога ще се случат разни звуци и ще ме накарат да подскоча. Много пъти не мога да видя какво ги прави, някои са тихички, като малки буболечки, но някои ми болят главата. Въпреки че всичко е винаги толкова силно, Мам все ми казва да не крещя, за да не преча на човековете. Само че често като говоря, не ме чуват.

Мам казва:

— Къде са ти обувките?

Връщаме се и ги намираме в столовата под масата, на едната има парче бекон, което изяждам.

— Микроби — казва Мам.

Нося си обувките за лентите с велкро. Тя ми казва да ги обуя.

— От тях ми болят краката.

— Не са ти по мярка ли?

— Прекалено са тежки.

— Знам, че не си свикнал, но не можеш да се разхождаш по чорапи, ами ако стъпиш върху нещо остро.

— Няма, обещавам.

Изчаква да ги обуя. В някакъв коридор сме, но не онзи горе на стълбите, Клиниката има всякакви различни части. Не мисля, че сме били тук преди, загубихме ли се?

Мам гледа навън през нов прозорец.

— Днес можем да излезем навън и да видим например дърветата и растенията.

— Не.

— Джак...

— Искам да кажа — не, благодаря.

— Свеж въздух!

На мен ми харесва въздухът в Стая Номер Седем, Норийн ни завежда обратно там. От нашия прозорец виждаме как коли паркират и отпаркират, също гълъби, а понякога и онази котка.

По-късно отиваме да си играем с доктор Клей в друга нова стая, в която има черга с дълга коса, не като Черга, която е съвсем сплескана с шарката на вълни. Чудя се дали на Черга ѝ липсваме, дали е все още отзад в пикапа в затвора?

Мам показва на доктор Клей домашното си, говорят още за няколко интересни неща като „деперсонализация“ и „жаме вю“. После аз помагам на доктор Клей да разтовари своя сандък с играчки, най-якия на света. Той говори на мобилен телефон, който не е истински.

— Радвам се да те чуя, Джак. В момента съм в клиниката. Ти къде си?

Има пластмасов банан.

— И аз — казвам аз в него.

— Какво съвпадение. Харесва ли ти тук?

— Харесва ми беконът.

Той се смее, пак не съм разбрал, че съм казал смешка.

— И на мен ми харесва беконът. Даже прекалено много.

Как може харесването да е прекалено много?

В дъното на сандъка намирам малки кукли като куче на точки и пират, и луна, и момче с изплезен език, най-любимо ми е кучето.

— Джак, той ти задава въпрос.

Премигвам към Мам.

— Е, какво не ти харесва особено тук? — пита доктор Клей.

— Човековете, дето гледат.

— Ммм?

Това го казва много често вместо думи.

— Също внезапни неща.

— Назадни неща? Кои?

— Внезапни неща — казвам му. — Дето се случват бързо-бързо.

— А, да. „Светът е по-луд, отколкото си мислим“^[1].

— Ъ?

— Извинявай, един стих от стихотворение. — Доктор Клей се ухилва на Мам: — Джак, можеш ли да опишеш къде беше преди клиниката?

Той никога не е ходил в Стая, така че му разказвам всичко за всичките неща в нея, какво сме правили всеки ден и такива работи, Мам ми подсказва, ако пропусна нещо. Той има пластилин, какъвто видях в Телевизор, във всякакви цветове, прави го на топки и червеи, докато си говорим. Мушвам пръст в едно жълто и ми остава малко в нокътя, а на мен не ми харесва да е жълт.

— Не си ли получавал комплект несъхнещ „Плейдоу“ за Неделно лакомство?

— Изсъхва — тук Мам се намесва. — Замисляли ли сте се? Дори с религиозна строгост да си го приберете вътре в кутията, след известно време започва да се втвърдява.

— Сигурно е така — казва доктор Клей.

— Ето защо поисках пастели и моливи, а не маркери и хартиени пелени... всичко, което може да издържи дълго, за да не се налага да поръчвам пак само след седмица.

Той продължава да кима.

— Правехме си пластилин от брашно, тоест тесто, ала то беше винаги бяло. — Мам звучи ядосано: — Мислите ли, че не бих дала на Джак друг цвят „Плейдоу“, ако можех?

Доктор Клей казва другото име на Мам.

— Никой не съди изборите и стратегията ви.

— Норийн твърди, че става по-добре, ако се смесят равни количества брашно и сол, вие знаехте ли? Аз не знаех, откъде да знам? Дори не ми е минало през ума да поискам сладкарска боя за оцветяване. Дори най-малка представа да имах...

Повтаря на доктор Клей, че е добре, но не звучи добре. Тя и той говорят за „когнитивни изкривявания“, правят упражнение с дишане, аз си играя с куклите. После времето ни свършва, защото сега той трябва да играе с Хюго.

— Той също ли е бил в барака? — питам аз.

Доктор Клей поклаща глава.

— Какво му се е случило?

— Историята на всеки е различна.

Когато се връщаме в нашата стая, аз и Мам лягаме в леглото и аз бозкам много. Тя още мирише не както трябва заради балсама, прекалено е копринена.

* * *

Дори след дрямката аз още съм уморен. Носът ми само тече, също и очите, все едно се топят отвътре. Мам казва, че съм хванал първата си настинка, това е всичко.

— Ама аз си носех маската.

— Няма значение, микробите просто се промушват. До утре сигурно и аз ще съм я хванала от теб.

Плача.

— Не сме се наиграли още.

Тя ме прегръща.

— Не искам да ходя в Рая още.

— Миличък... — Мам никога не ми е казвала така преди. — Всичко е наред, ако се разболеем, докторите ще ни оправят.

— Искам го.

— Какво искаш?

— Искам доктор Клей да ме оправи сега.

— Ами всъщност той не може да излекува настинка. — Мам хапе уста: — Но след няколко дни ще ти мине, обещавам. Хей, искаш ли да се научиш да си духаш носа?

Отнема ми само четири опита, когато изкарвам всичкото сопол в кърпичката, Мам пляска с ръце.

Норийн донася обяда, който е супи и кебапи, и ориз, който не е истински ориз, а му викат елда. За след има салатата от плодове и аз ги отгатвам всичките: ябълка, портокал, а онези, които не знам, са ананас и манго, и боровинка, и киви, и диня. Това прави две верни и пет грешни, което е минус три. Няма банан.

Искам пак да видя рибите, така че слизаме в онази част, наречена Рецепция. Имат ивици.

— Болни ли са?

— На мен ми изглеждат съвсем жизнени — казва Мам. — Особено онази голямата, виж колко е важна във водораслите.

— Неее, искам да кажа в главата? Те луди риби ли са?

Тя се смее.

— Не мисля.

— Само малко си почиват ли, защото са известни?

— Тези всъщност са родени тук, в аквариума — казва жената Пилар.

Подскачам, не съм я видял да излиза от бюрото.

— Защо?

Тя ме гледа и не спира да се усмихва.

— Ами...

— Защо са тук?

— За да ги гледаме, предполагам. Не са ли красиви?

— Хайде, Джак — казва Мам, — сигурна съм, че Пилар е заета.

В Навън времето е съвсем объркано. Мам все казва „По-бавно, Джак“ и „Задръж така“, и „Свършвай вече“, и „Побързай, Джак“, казва „Джак“ по много, за да знам, че говори на мен, а не на от другите човекове. Почти никога не успявам да позная колко е часът, има часовници, ама те са със стрелки, не знам тайната, а и Часовник не е тук с неговите числа, така че се налага да питам Мам и тя се изморява от моето питане.

— Знаеш ли кое време е, време е да излезем навън.

Аз не искам, ама тя все казва:

— Хайде да опитаме, само да опитаме. Още сега, защо не?

Първо трябва пак да си сложа обувките. Също трябва да имаме и якета, и шапки, и лепкаво нещо на лицата си под маските и на ръцете си, защото слънцето може да ни изгори кожата, понеже сме от Стая. Доктор Клей и Норийн ще дойдат с нас, те нямат яки очила или каквото и да е. Изходът не е врата, а е като въздушна капсула на космически кораб. Мам не може да си спомни думата, доктор Клей казва:

— Въртяща се врата.

— А, да — казвам аз. — Знам я от Телевизор. — Харесва ми въртенето, но после сме отвън и светлината ме боли през очилата и вятърът ме удря по лицето, трябва да си вляза вътре.

— Всичко е наред — повтаря Мам.

— Не ми харесва — въртенето е заседнало, не се върти, изплюва ме навън.

— Хвани ме за ръка.

— Вятърът ще ни разкъса.

— Това е само лек бриз — казва Мам.

Светлината не е като в прозорец, идва отвсякъде около страните на яките ми очила, не беше така по време на Голямото ни измъкване. Прекалено много ужасен блестеж и свеж въздух.

— Кожата на Мам изгаря.

— Всичко е тип-топ — казва Норийн. — Големи, бавни вдишвания, браво на момчето.

Какво му е браво на момчето? Тук няма никакви вдишвания. На очилата ми има петна, гърдите ми правят бум-бум-бум и вятърът е

толкова силен, че нищо не чувам.

Норийн прави нещо странно, издърпва ми маската и слага на лицето ми друга хартия. Аз я бутам с лепкавите си ръце.

Доктор Клей казва:

— Не съм сигурен, че е много до...

— Дишай в плика — казва ми Норийн.

Дишам, топло е, само правя всмукване и изсмукване.

Мам ме държи за раменете, казва:

— Хайде да се прибираме.

В Стая Номер Седем бозвам малко на леглото, още с обувките и лепкавото. По-късно идва Баба, този път ѝ познавам лицето. Тя е донесовала книги от къщата ѝ с хамака, три за Мам без картинки, на които много се радва, и пет за мен с картинки, Баба дори не знаеше, че пет ми е любимото число. Казва, че тези са били на Мам и на Чичо Пол, когато са били деца, не мисля, че лъже, но е трудно да вярвам, че Мам някога е била дете.

— Искаш ли да седнеш в скута на Баба да ти почета от някоя?

— Не, благодаря.

Има „Гладната гъсеница“ и „Всеотдайното дърво“, и „Давай, Куче, давай“, и „Лоракс“, и „Зайчето Питър“, разглеждам всички картинки.

— Сериозно ти говоря, с всички подробности — казва Баба на Мам много тихо, — мога да го понеса.

— Съмнявам се.

— Готова съм.

Мам продължава да клати глава.

— Какъв е смисълът, мамо? Вече свърши, вече съм от другата страна.

— Но, миличка...

— Всъщност предпочитам да не се сецаш за всички онези неща всеки път като ме погледнеш, разбираш ли?

Още сълзи се търкалят по Баба.

— Миличка — казва тя, — единственото, което си мисля, като те погледна, е алелуя.

Когато си тръгва, Мам ми чете онази за зайчето, то е Питър, ама не като свети Петър. Носи старомодни дрехи и един градинар го преследва, не знам защо си прави труда да краде зеленчуци. Краденето

е лошо, но ако аз бях крадльо, щях да крада хубави неща като коли и шоколади. Не е много чудесна книга, но е чудесно да си имам толкова много нови. В Стая имах пет, но сега е плюс пет, което прави десет. Всъщност сега старите книги ги нямам, така че май имам само новите пет. Онези в Стая може би вече не са на никого.

Баба остава само малко, защото имаме друг посетител, това е нашият адвокат Морис. Не знаех, че имаме адвокат като в Планетата на съда, където човековете крещят и съдията удря с чука. Срещаме се с него в стая в не на горния етаж, има маса и мирише на сладко. Косата му е суперкъдрава. Докато той и Мам си говорят, аз упражнявам да си духам носа.

— Онзи вестник, който е отпечатал снимката ви от пети клас например — казва той, — тук бихме имали основания да претендираме за нарушаване на личното пространство.

Това „ви“ е Мам, не аз, все по-добре различавам.

— Искате да кажете като съд? В момента това изобщо не ме интересува — казва му тя. Аз ѝ показвам кърпичката с издуханото в нея, тя вдига палци.

Морис кима много.

— Просто казвам, че трябва да помислите за бъдещето, вашето и на сина ви. — Тук аз съм синът. — Да, „Къмбарланд“ засега не искат плащане, а аз създадох фонд за вашите фенове, но трябва да ви кажа, че рано или късно ще започнат да пристигат сметки, каквито дори не сте си представяли. Рехабилитация, модерни терапии, жилище, разходи за образование и за двама ви...

Мам търка очи.

— Не искам да ви пришпорвам.

— Казахте... моите фенове?

— Ами да — казва Морис. — Потокът от дарения е непрекъснат, по един чувал на ден.

— Чувал какво?

— Какво ли не. Взех някои неща напосоки... — Вдига голяма найлонова торба от зад стола си и изважда разни пакети.

— Отворили сте ги — казва Мам и гледа в пликите.

— Повярвайте ми, тези неща е най-добре да се проверяват. — Л-А-Й-Н-А и това е само за начало.

— Защо ни е изпратил някой ако? — питам Мам.

Морис гледа изумено.

— Знае много думи — осведомява го тя.

— А, питаш ме защо, Джак? Защото там има много откачалки.

Мислех, че откачалките са тук в Клиниката да им се помага.

— Но повечето неща, които идват, са от доброжелатели — казва той. — Шоколади, играчки, такива неща.

Шоколади!

— Реших да ви донеса първо цветята, защото асистентката ми получава главоболие от тях.

Вдига много цветя в найлоново невидимо, това било миришело.

— Какви играчки са играчките? — прошепвам аз.

— Виж, ето една — казва Мам и я изважда от един плик. Малък дървен влак. — Не дърпай така.

— Извинявай — тутукам го по масата и надолу по крака, и по пода, и нагоре по стената, която е синя в тази стая.

— Силен интерес от няколко национални телевизии — казва Морис, — може да помислите за книга по-нататък...

Устата на Мам не е дружелюбна.

— Смятате, че трябва сами да се продадем, преди да го е направил друг.

— Не бих се изразил точно така. Предполагам, че светът има много какво да научи от вас. Цялата идея за живот без разточителство, по-наболяла не може и да бъде.

Мам избухва в смях.

Морис се смее малко никакво.

— Но, разбира се, това вие си решавате. Едно по едно.

Тя чете някои от писмата.

— „Малък Джак, ти, прекрасно момче, радвай се на всеки миг, защото го заслужаваш, защото буквално си се върнал от Ада!“

— Това кой го казва? — питам аз.

Тя обръща листа.

— Не я познаваме.

— А защо казва, че съм прекрасен?

— Чула е за теб по телевизията.

Гледам в пликите, дето са най-дебели, за още влакчета.

— Ето, тези изглеждат добре — казва Мам и подава малка кутия шоколадови бонбони.

— Има още. — Аз съм намеривал една много голяма кутия.

— Не, тези са прекалено много, ще ни стане лошо.

На мен ми е вече лошо с настинката, така че няма да имам против.

— Тези ще ги дадем на някого — казва Мам.

— На кого?

— Може би на сестрите.

— Играчките и тем подобни мога да предам на някоя детска болница — казва Морис.

— Чудесна идея. Избери си няколко за себе си — казва ми Мам.

— Колко?

— Колкото искаш. — Чете друго писмо: — „Бог да благослови вас и вашия прекрасен син-светец, моля се да откриете всички прекрасни неща на този свят, да се сбъднат всичките ви мечти и пътят в живота ви да бъде осеян с щастие и злато“. — Слага го на масата. — Откъде ще намеря време да отговоря на всичките?

Морис клати глава.

— Онзи кучи... да го наречем обвиняемия, вече ви е отнел седем от най-хубавите години от живота. Аз лично не бих губил и секунда повече.

— Откъде сте сигурен, че са щели да бъдат най-хубавите години в живота ми?

Той свива рамене.

— Просто се опитвам да кажа... били сте на деветнайсет, нали?

Има суперяки неща, кола с колела, дето правят *жжжжжжжж*, свирка с формата на прасе, надувам я.

— Ау! Това е шумничко — казва Морис.

— Прекалено шумно — казва Мам.

Правя го още веднъж.

— Джак...

Оставям я. Намирам мек кадифен крокодил колкото крака ми, дрънкалка със звънче, клоунско лице, дето като му натисна носа, казва „хахахаха“.

— И това не, тръпки ме побиват от него — казва Мам.

Прошепвам чао-чао на клоуна и го слагам обратно в плика му. Има нещо като квадрат с вързана за него писалка, на който мога да рисувам, но е твърда пластмаса, не хартия, също и кашон с маймуни с

къдриви ръце и опашки, за да се прави верига от маймуни. Има пожарна кола, мече с шапка, която не се сваля дори като дърпам силно. На етикета снимка с бебешка глава е задраскана с линия и пише „0–3“, може би това означава, че убива бебета за три секунди?

— О, хайде, Джак — казва Мам. — Не ти трябва толкова много.

— Колко ми трябва?

— Не знам...

— Само се подпишете тук, там и там — казва й Морис.

Аз си дъвча пръста под маската. Мам вече не ми казва да не го правя.

— Колко ми трябва?

Тя вдига поглед от документите, които пише:

— Избери, ох... избери пет.

Броя, колата и маймуните, и квадрата за писане, и дървения влак, и дрънкалката, и крокодила, това прави шест, не пет, но Мам и Морис говорят и говорят. Намирам голям празен плик и слагам вътре всичките шест.

— Добре — казва Мам и хвърля останалите пакети обратно в голямата торба.

— Чакай — казвам аз. — Мога да пиша на торбата, мога да напиша „Подаръци от Джак за Болните деца“.

— Морис ще се погрижи.

— Ама...

Мам пухти.

— Имаме много неща да вършим и трябва да оставим хората да правят някои вместо нас, иначе главата ми ще експлодира.

Защо главата ще й експлодира, ако аз пиша на торбата?

Изваждам пак влакчето, слагам го в ризата си, то ми е бебето и излиза, и аз го целувам навсякъде.

— Може би през януари, най-рано през октомври може да се даде ход на делото — казва Морис.

Знам делото за сладките, Гуцера трябва да пише с пръст, а когато Алиса катурва преградата на съдебните заседатели, го слага с главата надолу, без да иска, хаха.

— Не, колко време ще бъде в затвора? — пита Мам.

Говори за него — Стария Ник.

— Ами прокурорът ми казва, че се надява да е двайсет и пет до доживотна, а за федерални престъпления няма помилване — казва Морис. — Имаме отвличане със сексуална цел, незаконно задържане, множество изнасилвания, цяла батарея престъпления... — Той брои на пръсти, не наум.

Мам кима.

— А бебето?

— Джак?

— Първото. Това не се ли брои за някакъв вид убийство?

Тази приказка никога не съм я чувал.

Морис извърта уста.

— Не, ако то не е родено живо.

— Тя.

Не знам кой е „тя“.

— Тя, прощавайте — казва той. — Можем да се надяваме най-много на престъпна немарливост, дори безразсъдство...

Алиса се опитват да не я допуснат в съда, задето е повече дълга от мила. Има стихотворение, което е объркващо:

Ахо ни хванат, мене или нея,
и вас замесят в туй ужасно дело,
не се плашете! — каза той. — Ще пеем
и ще докажем черно, че е бело.^[2]

Норийн е там, без да съм видял, пита дали искаме да вечеряме сами, или в столовата. Аз си нося всичките играчки в големия плик. Мам не знае, че са шест, не пет. Някои човекове помахват, когато влизаме, и им махам и аз, като момичето без коса и с татуировки на цялата шия. Нямам много против човековете, ако не ме докосват.

Жената с престилката каза, че чула, че съм излизал навън, не знам как ме е чула.

— Хареса ли ти?

— Не — казвам аз. — Искам да кажа — не, благодаря.

Уча много още обноски. Когато нещо е гадно на вкус, казваме, че е интересно, като дивия ориз, който щипе, все едно не е сварен. Когато си духам носа, сгъвам кърпичката, та никой да не вижда сопала, той е

тайна. Ако искам Мам да слуша мен, а не някой човек друг, казвам „Извинете“, понякога повтарям „Извинете“ цяла вечност, а после като попита какво има, аз вече не помня.

Когато сме по пижами с махнати маски и аз бозвам на леглото, се сещам и питам:

— Кой е първото бебе?

Мам се навежда и ме гледа.

— Ти каза на Морис, че имало „тя“, която е направила убийство.

Тя клати глава.

— Имах предвид, че нея са я убили, един вид. — Лицето ѝ е обърнато от мен.

— Аз ли съм го направил?

— Не! Нищо не си направил, беше година преди изобщо да се родиш — казва Мам. — Нали помниш как казвах, че като си дошъл първия път, на Креватчо, си бил момиче?

— Аха.

— Ето, за нея говорех.

Още повече съм объркан.

— Мисля, че тя се опитваше да бъде теб. Връвта... — Мам слага лице в ръцете си.

— Връвта на щората? — поглеждам я, в линиите идва само тъмно.

— Не, не, нали се сещаш за връвта, която ходи до пъпчето?

— Ти си я отрязала с Ножица и вече съм бил свободен.

Мам кима.

— Само че при момичето бебе се оплете, докато излизаше, и затова тя не можеше да диша.

— Не ми харесва тази приказка.

Тя притиска вежди.

— Чакай да довърша.

— Не ис...

— Той беше там, гледаше ме. — Мам почти крещи: — Не знаеше нищо за раждането на бебето, дори не си беше направил труда да провери в Гугъл. Усещах върха на главата ѝ, беше хлъзгава, напъвах и напъвах, крещях „Помощ, не мога, помогни ми...“. А той просто стоеше там.

Чакам.

— Тя в корема ти ли остана? Момичето бебе?

Мам не казва нищо една минута.

— Излезе синя.

Синя?

— Така и не отвори очи.

— Трябваше да помолиш Стария Ник за лекарство за нея, за Неделно лакомство.

Мам клати глава.

— Връвта се беше оплела около шията ѝ.

— Още ли беше вързана в теб?

— Докато той не я отрязва.

— И после е била свободна?

На одеялото капят сълзи. Мам кима и плаче, но на без звук.

— Свърши ли вече? Приказката?

— Почти — очите ѝ са затворени, но водата още се стича. — Той я взе и я погребва под един храст в задния двор. Искам да кажа само тялото ѝ.

Била е синя.

— Онази част, която беше наистина „тя“, се върна директно в Рая.

— Рециклирала се е?

Мам почти се усмихва.

— Ще ми се да вярвам, че така е станало.

— Защо ще ти се да вярваш така?

— Може би наистина си бил ти и година по-късно опита отново и слезе обратно като момче.

— Този път наистина бях аз. Не се върнах горе.

— Няма начин — сълзите падат пак, тя ги забърсва. — Този път не го пуснах в Стая.

— Защо?

— Чух бипкането по вратата и изревах: „Изчезвай“. Обзалагам се, че това го е ядосало.

— Готова бях, този път исках да сме си само двамата с теб.

— Какъв цвят бях?

— Тъмнорозово.

— Отворих ли си очите?

— Роди се с отворени очи.

Правя най-огромно голямата прозявка.

— Сега може ли да спим?

— О, да — казва Мам.

* * *

През нощта бум падам на пода. Носът ми тече много, но не знам да го духам в тъмното.

— Това легло е прекалено малко за двама — казва Мам на сутринта. — По-удобно ще ти е в другото.

— Не.

— Какво ще кажеш да вземем матрака и да го сложим точно тук до моето легло, така че да можем да си държим ръцете?

Клатя глава.

— Помогни ми да го измислим, Джак.

— Да си бъдем двамовете в едно, ама да си прибираме лактите.

Мам си духа носа силно, мисля, че настинката е прескочила от мен на нея, само че и аз си я имам.

Споразумяваме се, че ще вляза с нея под душа, но ще си държа главата навън. Лепенката на пръста ми е паднала и не мога да я намеря. Мам ми реше косата, заплетеното боли.

Имаме четка за коса и две четки за зъби, и всичките ни нови дрехи, и малкото дървено влакче, и другите играчки, дето Мам още не е преброила, та не знае, че съм си взел шест, а не пет. Не знам къде трябва да отидат тези работи, някои на скрина, други на масата до леглото, някои в гардероба, все се налага да питам Мам къде ги е сложила.

Тя чете една от нейните книги без картини, ама аз вместо това ѝ нося с картинките. „Много гладната гъсеница“ е суперпрахосник, яде дупки в ягодите и саламите, и всичко, и оставя останалото. Мога даже да си сложа наистина пръста в дупките, мислех, че някой е накъсовал книгата, ама Мам казва, че нарочно е направена така, за да е още по-забавно. Харесва ми „Давай, Куче, давай“, особено когато се бият с ракети за тенис.

Норийн чука на вратата и носи нещо много вълнуващо, първо са меки разтегливи обувки като чорапи, ама от кожа, второто е часовник

само с числа, та да мога да го разпознавам както Часовник. Казвам:

— Часът е девет и петдесет и седем. — Много е малък за Мам, само за мен е, Норийн ми показва как да затегна лентата на китката си.

— Всеки ден подаръци, ще се разглези — казва Мам и си вдига маската, за да си издуха пак носа.

— Доктор Клей заръча да получава всичко, което му дава някакво чувство за контрол — казва Норийн. Като се усмихва, очите ѝ се сбръчкват. — Сигурно вече тъгувате за дома?

— За дома? — гледа я Мам неразбиращо.

— Извинявайте, не исках да...

— Не беше дом, беше звукоизолирана килия.

— Не прозвуча както исках, извинете ме — казва Норийн.

Отива си бързо. Мам не казва нищо, само пише в тетрадката си.

Ако Стая не е била дом, това означава ли, че си нямаме?

Тази сутрин давам на доктор Клей пет, той много се радва.

— Струва ми се малко смехотворно да продължаваме да носим тези маски, при условие че вече хванахме настинка — казва Мам.

— Ами — казва той — има и по-лоши неща.

— Е, да, но така или иначе непрекъснато ги вдигаме, за да си духаме носовете...

— Вие решавате — свива рамене той.

— Сваляй маската, Джак — казва ми Мам.

— Урааа.

Слагаме ги в боклука.

Пастелите на доктор Клей живеят в кутия от картон, на която пише: „120“, точно колкото са вътре. Имат страхотни имена, написани с малки букви по страните като „Атомна мандарина“ и „Кафяво мече“, и „Зелена гъсеница“, и „Открит космос“, дето никога не съм знавал, че си има цвят, също „Планинско величие лилаво“ и „Розов тормозов“, и „Яко жълто“, и „Безкрайно небесно синьо“. Някои са написани грешно нарочно, на шега, като „Бледоморален“, на това не е много смешно си мисля аз. Доктор Клей казва, че мога да използвам колкото искам, ама аз избирам само петте, с които знам да оцветявам, като онези в Стая, син и зелен, и оранжев, и червен, и кафяв. Той пита дали мога да рисувам Стая, ама аз вече правя космическа ракета с кафяво. Има даже бял пастел, той невидим ли ще е?

— Ами ако хартията беше черна — казва доктор Клей — или пък червена? — Намира ми черна страница да опитам и е прав, на нея виждам бялото. — Какъв е този квадрат около ракетата?

— Стени — казвам му. Там е бебето аз, дете съм момиче и маха чао-чао, и бебето Исус, и Йоан Кръстител, те нямат дрехи, защото е слънчево с Жълтото лице на Господ.

— Това на рисунката майка ти ли е?

— Тя е най-долу и си подремва.

Истинската Мам се засмива леко и си издухва носа. Това ми спомня да издухам и моя, защото капе.

— А мъжът, когото наричаш Стария Ник, той там ли е някъде?

— Добре, той може да е ей тук в този ъгъл в килията си. — Правя го зад много дебели решетки, той ги е захапал. Има десет решетки, най-силното число, дори ангел не може да ги прогори и отвори с горелката си, а Мам казва, че никой ангел така или иначе няма да си пусне горелката заради лош човек. Показвам на доктор Клей колко много броене мога чак до 1 000 029 и дори повече, ако искам.

— Познавам едно момченце, дете брои едни и същи неща отново и отново, когато е изнервено, не може да спре.

— Какви неща?

— Чертите по тротоара, копчета, такива работи.

Според мен това момче по-добре да си брои зъбите, защото те са си винаги там, освен ако не изпадат.

— Все говорите за страх от раздяла — казва Мам на доктор Клей, — но аз и Джак няма да се разделяме.

— Да, но вече не сте само двамата, нали?

Тя дъвче уста. Говорят си за социална „реинтеграция“ и „самообвинение“.

— Най-хубавото, което сте направили, е, че сте го измъкнали рано — казва доктор Клей. — На пет са все още пластични.

Не съм пластичен, аз съм истинско момче.

— ... може би достатъчно малък, за да забрави — казва той, — което би било истинска благодат.

Това май е „благодаря“ на испански.

Искам да си играя още с куклата момче с изплезения език, но времето свършва, доктор Клей трябва да си играе с госпожа Гарбър.

Казва, че може да заема куклата до утре, но тя пак ще си е на доктор Клей.

— Защо?

— Ами защото всичко на света си е на някого.

Като шестте ми нови играчки и новите ми пет книги, а и Зъб е мой, мисля, защото Мам вече не го искаше.

— Освен нещата, които споделяме с другите — казва доктор Клей, — като например реките и планините.

— Улицата?

— Точно така, всички можем да използваме улицата.

— Аз тичах по улицата.

— Да, когато бягаше.

— Защото не бяхме негови.

— Точно така — усмихва се доктор Клей. — Знаеш ли ти на кого си, Джак?

— Аха.

— На себе си.

Всъщност греши, аз съм на Мам.

Клиниката все има още места, като например има стая с гигантромен Телевизор и аз подскачам на място с надеждата, че може да дават „Дора“ или „Спондж Боб“, не сме се виждали отдавна, ама има само голф, а трима стари човекове, на които не им знам имената, гледат.

В коридора си спомням и питам:

— За какво е „благодат“?

— Ъ?

— Доктор Клей каза, че съм ластичен и ще забравя.

— Ааа — казва Мам. — Той смята, че скоро вече няма да помниш Стая.

— Да, бе — гледам я аз невярващо. — Трябва ли да забравя?

— Не знам.

Сега все това повтаря. Вече е далеч напред, при стълбите, трябва да тичам, за да я настигна.

След обяд Мам казва, че е време да опитаме пак да отидем в Навън.

— Ако стоим само вътре, все едно изобщо не сме правили Голямото измъкване. — Звучи раздражено, вече си връзва обувките.

После шапката и очилата, и обувките, и лепкавото нещо, уморен съм.

Норийн ни чака до аквариума.

Мам ми дава да се завъртя на вратата пет пъти. Бута ме и излизаме.

Толкова е светло, мисля, че ще запищя. После очилата ми потъмняват и нищо не виждам. Въздухът мирише странно в разранения ми нос, а вратът ми е схванат.

— Представи си, че го гледаш по телевизията — казва ми Норийн в ухото.

— Ъ?

— Опитай. — После си преправя гласа: — „Ето едно момче на име Джак, което отива на разходка с майка си и тяхната приятелка Норийн“.

Гледам го.

— Какво има Джак на лицето?

— Яки червени очила.

— Мда, точно така. Ето, всички заедно вървят през паркинга в един приятен априлски ден.

Има четири коли — червена, зелена и черна, и кафеникавозлатна. „Печена пръст“, така му се казва пастелът. Вътре в прозорците са като къщички със седалки. Едно мече виси на стъклото в червената. Погалвам носа на колата, много е гладко и студено като ледче.

— Внимавай — казва Мам, — може да се пусне алармата.

Не знаех, прибирам си ръцете под лактите.

— Хайде да отидем на тревата. — Издърпва ме малко.

Счупвам зелените иглички под обувките си. Навеждам се и потривам, не ми режат пръстите. Онзи, дето Раджа се опита да изяде, почти се е затворил. Гледам пак тревата, има клонче и листо, дето е кафяво, и нещо друго, то пък жълто.

Жужене, поглеждам нагоре, небето е толкова голямо, че почти ме смачква.

— Мам. Още един самолет!

— Реактивна дияра — посочва тя. — Току-що си спомних, така се казва онази ивица.

Стъпвам върху цветете, без да искам, има сто и дори повече, не букет, както откачалките ни изпращат по пощата, растат направо по

земята, също като коса по главата ми.

— Нарциси — показва Мам, — магнолии, лалета, люляк. А това ябълков цвят ли е? — Души всичко, слага ми носа върху едно цвете, но е прекалено сладко, става ми лошо. Избира един люляк и ми го дава. Отблизо дърветата са великански великани, имат нещо като кожа, ама по-грапава, когато ги галим. Намирам триъгълниково нещо, което е голямо колкото носа ми, и Норийн казва, че е камък.

— На милиони години е — казва Мам.

Откъде пък знае? Аз поглеждам отдолуто му, няма етикет.

— Ей, виж тук — коленичи Мам.

Едно нещо пълзи. Мравка.

— Недей! — викам аз и слагам ръцете си около нея като броня.

— Какво има? — пита Норийн.

— Моля те, моля те, моля те — казвам на Мам, — недей тази.

— Всичко е наред, разбира се, че няма да я смачкам.

— Обещай.

— Обещавам.

Вдигам си ръцете, мравката я няма и аз плача.

После обаче Норийн намира друга и после още една, две носят нещо между себе си, дето е десет пъти по-голямо.

Нещо друго се върти и слиза от небето, и каца пред мен, та аз отскачам назад.

— Ехе, вертолетче.

— Защо?

— Това е семенцето на ето това кленово дърво в мъничко... ммм, нещо като перки, които му помагат да стигне надалеч.

Толкова е тънко, че виждам през сухите му линийки, в средата е по-дебело кафяво. Има и дупчица. Мам го хвърля във въздуха, то се завърта и пада отново.

Показвам ѝ друго, дето нещо не му е наред.

— То е просто единично, загубило си е другото крилце.

Хвърлям го високо и то си лети добре, прибирам си го в джоба.

Ама най-якото нещо е, че има страхотен бръмчащ шум, поглеждам нагоре и е истински хеликоптер, много по-голям от самолета...

— Хайде да се прибираме — казва Норийн.

Мам ме грабва за ръката и ме дърпа силно.

— Чакай... — казвам аз, ама ми изчезва всичкият въздух, дърпат ме между двете, носът ми тече. Когато скачаме обратно през въртящата се врата, в главата ми е размазано. Онзи хеликоптер е бил пълен с папараци, които се опитват да откраднат снимки на мен и Мам.

* * *

След дрямката настинката още не ми се е оправила. Играя си със съкровищата си, камъка и раненото ми хеликоптерче, и люляка, който се е увиснал. Баба чука с повече посетители, но чака отвън, за да не стане голяма тарапана. Човековете са двама, казват се Чичо, дето е Пол, който има сплескана коса точно до ушите, и Дийна, дето ми е Леля, с квадратни очила и милион черни плитки като змии.

— Имаме си дъщеря, казва се Бронуин и страхотно ще се зарадва да се запознае с теб — казва ми тя. — Дори не подозираше, че си има братовчед... е, никой от нас не подозираше за теб допреди два дни, когато баба ти се обади да ни каже новината.

— Веднага щяхме да запалим колата, ама лекарите казаха... — Пол спира да говори, слага си юмрука в очите.

— Всичко е наред, мило — казва Дийна и му потърква крака.

Той си прочиства гърлото много шумно.

— Идва ми на вълни.

Аз никакви вълни не виждам.

Мам го прегръща през рамото.

— През всичките тези години е мислел, че малката му сестра сигурно е мъртва — обяснява ми.

— Бронуин? — питам аз без глас, ама тя чува.

— Не, аз, нали си спомняш. Пол ми е брат.

— Да, знам.

— Не знаех какво да... — Гласът му пак спира, издухва си носа. Многоооо по-силно е от моето духане, като слонове.

— А къде е Бронуин? — пита Мам.

— Ами — казва Дийна — мислехме, че... — Поглежда Пол.

— С Джак може да се запознаете с нея някой от идните дни. Тя ходи в „Жабките на Ли“.

— Това какво е? — питам аз.

— Сграда, където хората си изпращат децата, когато са заети с други неща — казва Мам.

— Защо децата са заети?

— Не, когато родителите са заети.

— Всъщност Бронуин го обожава — казва Дийна.

— Учи езика на знаците и хип-хоп — казва Пол.

Иска да ни снима и да ги изпрати по имейл на Дядо в Австралия, който утре ще се качи на самолета.

— Не се тревожи, той няма да има проблем, само трябва да се запознае с него — казва Пол на Мам, а аз не знам кой е „той“ и кой е „него“. Също не знам и как да влизам в снимки, но Мам казва само да гледам в апарата, все едно ми е приятел, и да се усмихвам.

Пол ми показва после малкия екран, пита коя според мен е най-хубава, първата или втората, или третата, ама те са еднакви.

Ушите ми са изморени от всичкото говорене.

Когато си отиват, си мислех, че сме си само двамовете пак, но Баба влиза и прегръща Мам дълго и ми издухва още една целувка от съвсем близо, та усещам духането.

— Как е любимият ми внук?

— Това си ти — казва ми Мам. — Какво казваш, когато някой те попита как си?

Пак обноски.

— Благодаря.

И двете се смеят, пак съм направил смешка, без да искам.

— Много добре, тогава и аз благодаря — казва Баба.

— Много добре, тогава и аз благодаря.

— Освен ако не си добре, разбира се, тогава може да кажеш: „Днес не съм на сто процента“. — Обръща се пак към Мам: — А, между другото, Шарън, Майкъл Кийлър, Джойс как му беше името... всичките се обаждаха.

Мам кима.

— Нямам търпение да те посрещнат отново.

— Аз... лекарите казват, че още не съм съвсем готова за посещения — казва Мам.

— Да, разбира се.

Мъжът Лио е на вратата.

— Може ли да влезе само за мъничко? — пита Баба.

— Все едно — отговаря Мам.

Той ми е Доведен дядо, така че Баба казва, че може да му викам Додя, не знаех, че тя знава думи-сандвичи. Той мирише странно като пушек, зъбите му са изпоразкривени, а веждите му са на всички посоки.

— Защо всичката му коса е на лицето, а не на главата?

Той се смее, макар че аз шепна на Мам.

— И аз това питам — казва той.

— Запознахме се по време на един уикенд за индийски масаж за глава — казва Баба. — Избрах го заради най-гладката работна повърхност. — И двамовете се смеят, Мам обаче не.

— Може ли да бозна? — питам аз.

— След минутка — казва Мам, — като си отидат.

— За какво говори? — пита Баба.

— Няма значение.

— Мога да повикам сестрата.

Мам клати глава.

— Има предвид кърмене.

Баба я гледа изумено.

— Да не искаш да кажеш, че още...

— Нямахте причина да спирам.

— Да, затворени в онова място, предполагам всичко е било...
ама дори така, пет години...

— Не знаеш за какво говориш.

Устата на Баба е нацупена надолу.

— Не е да не съм питала.

— Мамо...

Додя се изправя.

— Най-добре да ги оставим да си починат вече.

— Сигурно — казва Баба. — Чао-чао тогава, до утре...

Мам пак ми чете „Всеотдайното дърво“ и „Лоракс“, но тихичко, защото гърлото я боли, а също и главата. Бозвам, даже много вместо вечеря, Мам заспива по средата.

Харесва ми да ѝ гледам лицето, когато не знае.

Намирам сгънат вестник, посетителите сигурно са го донесовали. Отпред има мост, счупен на две, чудя се дали е вярно. На другата страница има една на мен и Мам, и полицията, откогато тя ме

носеше в Участък. Пише: „Надежда За Момчето Бонзай“. Отнема ми малко време да разбера думите.

Той е, „Джак Чудото“ за персонала на специалната клиника „Къмбарланд“, чиито сърца са вече спечелени от дребничкия човек, който в събота вечерта се запозна с един напълно нов свят. Поразителният дългокос Малък принц е продукт на серийното насилване на красивата си млада майка от Трола на градинската барака (заловен от щатската полиция по време на драматична акция в два сутринта в неделя). Джак за всичко казва, че е „хубаво“ и обожава Великден, но продължава да се качва и слиза по стълби на четири крака като маймуна. През всичките пет години от живота си той е бил заключен в загнила, облепена с корк тъмница, и експертите все още не могат да кажат какви или каква степен на дългосрочно забавяне на развитието...

Мам се е събудила, взема ми вестника от ръката.

— Какво ще кажеш за книжката със зайчето Питър?

— Ама това съм аз, Момчето Бонзай.

— Бонзай какво? — поглежда вестника и си буца косата от лицето, после нещо като простенва.

— Какво е „бонзай“?

— Много мъничко дърво. Хората си гледат такива в саксии в къщите, подрязват ги всеки ден, за да са къдрици.

Мисля си за Цвете. Никога не сме го рязовали, давахме му да расте колкото си иска, а то вместо това умря.

— Аз не съм дърво, аз съм момче.

— Това е само метафора — намачква вестника в боклука.

— Пише, че съм поразителен, ама това го правят трансформерите.

— Хората от вестниците пишат много неверни неща.

Човековете от вестниците, звучи като онези в „Алиса“, които са всъщност тесте карти.

— Пише, че си красива.

Мам се смее.

Всъщност е така. Толкова много лица на човекове вече видях на истинско, а нейното е най-много красивото. Трябва пак да си духам носа, кожата се зачервява и боли. Мам си изважда безболяващите, но те не спират главобола. Не мислех, че ще я боли и в Навън. Галя ѝ косата в тъмното. Не е съвсем черно в Стая Номер Седем, Сребърното лице на Господ е в прозореца и Мам е права, изобщо не е кръг, остро е и от двете страни.

* * *

През нощта микроби вампири се носят с маски, така че да не виждаме лицата им, има и празен ковчег, който се превръща в огромна тоалетна и казанчето отмива целия свят.

— Шшш, шшш, сънуваш. — Това е Мам.

После Аджит полудява и слага акото на Раджа в пакет, за да ни го изпрати, защото съм си взел шест играчки. Някой ми чупи костите и мушка вътре в тях игли.

Будя се разплакан и Мам ми дава да бозкам много, дясната е, но е доста гъсто.

— Взех си шест играчки, не пет — казвам ѝ.

— Какво?

— Онези, дето откачените фенове ни изпратиха, взех си шест.

— Няма значение.

— Има, взех и шестата, не я изпратих на болните деца.

— Бяха за теб, всичките бяха твои подаръци.

— Тогава защо можеше само пет да си взема?

— Можеш да вземеш колкото искаш. Сега заспивай.

Не мога.

— Някой ми е затворил носа.

— Просто сополите се сгъстяват, означава, че скоро ще се оправяш.

— Ама не мога да се оправя, като не мога да дишам.

— Ето защо Господ ти е дал уста, през която да дишаш. План „Б“
— намигва Мам.

* * *

Когато започва да става светло, си изброяваме приятелите в света, Норийн и доктор Клей, и доктор Кендрик, и Пилар, и жената с престилката, дете не ѝ знам името, и Аджит, и Наиша.

— Те кои са?

— Мъжът и бебето с кучето, дете извикаха полицията — казвам ѝ.

— А, да.

— Само дете мисля, че Раджа е враг, защото ми отхапова пръста. А, също и инспектор Оу, и мъжът полиция, дете не му знам името, и Капитана. Това прави десет и един враг.

— Баба и Пол, и Дийна — казва Мам.

— Бронуин братовчедка ми, само че още не я познавам. Лио, дете е Додя.

— Той е почти на седемдесет и смърди на трева — казва Мам. — Сигурно си го е хванала за утеха.

— Какво е утеха?

Вместо да ми отговори, тя пита:

— До колко стигнахме?

— Петнайсет и един враг.

— Кучето е било изплашено, все пак причината е била основателна.

Буболечките хапят с причина. Лека нощ, да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки, Мам вече не си спомня да го казва.

— Добре — казвам, — шестнайсет. Плюс госпожа Гарбър и момичето с татуировки, и Хюго, само че ние почти не говорим с тях, това брой ли се?

— О, да.

— Тогава стават деветнайсет. — Трябва да ида да си взема още една кърпичка, по-меки са от тоалетна хартия, но понякога се късат, като се намокроват. После съм станал и готов, така че се състезаваме по обличане, аз печеля, само дете си забравям обувките.

Вече мога да слизам по стълбите много бързо по дупе *туп-туп-туп*, та зъбите ми тракат. Не мисля, че съм като маймуна, както казват

човековете от вестниците, ама не знам, онези на Планетата на дивата природа нямат стълби.

За закуска изяждам четири пържени филии.

— Раста ли?

Мам ме гледа от горе до долу.

— С всяка изминала минута.

Отиваме да видим доктор Клей и Мам ме кара да му разкажа за сънищата си.

Той смята, че мозъкът ми вероятно прави пролетно почистване.

Аз го гледам и не разбирам.

— Сега, когато вече си в безопасност, той събира всички онези страшни мисли, които вече не ти трябва, и ги изхвърля под формата на лоши сънища. — Ръцете му пак се разтварят настрани.

Не казвам заради обноските, но всъщност той съвсем го е объркал. В Стая бях в безопасност, в Навън е страшното.

Доктор Клей вече говори с Мам за това, как тя иска да удари шамар на Баба.

— Това не е позволено — казвам аз.

Тя премигва.

— Не искам наистина. Само понякога.

— А преди да ви отвлекат, случвало ли ви се е да искате да я ударите? — пита доктор Клей.

— О, със сигурност — Мам го поглежда, после се смее като простенване. — Супер, животът ми вече се върна към нормалното.

Намираме друга стая с две неща, дето знам какво са, компютри. Мам казва:

— Отлично, ще изпратя имейли на няколко приятели.

— На кого от деветнайсетте?

— А, всъщност те са мои стари приятели, ти още не ги познаваш.

Сяда и прави щрак-щрак върху онова с буквите известно време, аз гледам. Тя се мръщи на екрана.

— Не мога да си спомня паролата.

— Какво е...?

— Такава съм... — покрива си устата. Диша стържещо през носа. — Както и да е. Ей, Джак, хайде да ти намерим нещо забавно, а?

— Къде?

Мърда мишката малко и изведнъж има снимка на Дора. Аз се приближавам да гледам, тя ми показва неща да щракам със стрелкичка, та да мога сам да играя играта. Слагам всички парченца от вълшебната чиния заедно и Дора и Ботичко пляскат с ръце и пеят песничка за благодаря. По-хубаво е даже от Телевизор.

Мам е с другия компютър и търси някаква книга с лица, която била ново изобретение, написва имената и то ѝ ги показва усмихнати.

— Те много ли са стари? — питам аз.

— Повечето на двайсет и шест, като мен.

— Ама ти каза, че са стари приятели.

— Това просто означава, че съм ги познавала преди много време.

Изглеждат толкова различни... — Слага си очите по-близо до снимките, мърмори неща като: „Южна Корея“ или „Вече разведена, стига бе...“.

Има друг нов уебсайт, който търси и намира, ама е за видеоклипове и песни, и разни други. Мам ми показва две котки да танцуват с обувки за балет, дето е смешно. После отива в други сайтове само с думи като „насилствено затваряне“ и „трафик“, казва дали може да я оставя да почете малко, така че аз опитвам играта с Дора пак и този път печеля Променлива звезда.

Някой стои на вратата, аз скачам. Хюго е, не се усмихва.

— Аз скайпирам в два.

— Ъ? — казва Мам.

— Аз скайпирам в два.

— Извинявай, не знам за какво...

— Скайпирам на майка ми всеки ден в два следобед, сигурно вече от две минути ме чака, записано е в графика на вратата.

В стаята ни на леглото има малка машина с бележка от Пол. Мам казва, че е като онази, която слушала, когато Стария Ник я откраднал, само че на тази има картинки, които можеш да мърдаш с пръста си и не само хиляда песни, а милион. Сложила е топченцата в ушите си, кима на някаква музика, дето не чувам, и пее тихичко, че е милион различни човекове всеки ден.

— Нека аз.

— Казва се „Горчиво-сладка симфония“, когато бях на тринайсет, непрекъснато я слушах. — Слага едно топче в моето ухо.

— Прекалено силно. — Издърпвам го.

— Внимавай с него, Джак. Подарък ми е от Пол.

Не знаех, че е нейно, тоест не мое. В Стая всичко беше наше.

— Чакай, ето „Бийтълс“, ето една стара, която може да ти хареса, отпреди около петдесет години — казва тя. — „Всичко, от което се нуждаеш, е любов“.

Объркан съм.

— Човековете не се ли нуждаят от храна и такива работи?

— Е, да, но всичко това не си струва, ако нямаш и някого да обичаш — казва Мам, прекалено силно говори, продължава да преглежда имената с пръст. — Например направен е експеримент с бебета маймуни, един учен ги взел от майките им и ги държал сам-самички в клетка... и знаеш ли какво, не пораснали правилно.

— Защо не са пораснали?

— Не, станали по-големи, но били особени, защото никой не ги е гушкал?

— Как особени?

Тя щраква и изключва машинката.

— Всъщност, Джак, извинявай, не знам защо го споменах.

— Как особени?

Мам дъвче устна.

— Болни в главите.

— Като откачалките?

Тя кима:

— Хапели се и такива работи.

Хюго си реже по ръцете, но не мисля, че се хапе.

— Защо?

Мам пухти:

— Нали разбираш, ако майките им са били с тях, щяха да са гушкали бебчетата маймуни, но защото млякото е идвало само от маркучи, те... Оказва се, че любов им трябва не по-малко от мляко.

— Тази приказка е лоша.

— Извинявай. Наистина съжалявам. Не биваше да ти казвам.

— Не, биваше.

— Но...

— Не искам да има лоши приказки, не искам да ги знам.

Мам ме прегръща силно.

— Джак, малко странно се държа тази седмица, нали?

Не знам, защото всичко е странно.

— Все обърквам нещата. Знам, че имаш нужда да бъда Мам, но сега ми се налага да си спомня и как да бъда себе си и е...

Ама аз мислех, че тя и Мам са едно и също.

Искам пак да изляза Навън, но Мам е прекалено уморена.

* * *

— Какъв ден е тази сутрин?

— Четвъртък — казва Мам.

— Кога е Неделя.

— Петък, събота, неделя...

— След три, както в Стая?

— Да, навсякъде седмицата има седем дни.

— Какво ще поискаме за Неделно лакомство?

Мам клати глава.

Следобед влизаме в микробуса, на който пише Клиника „Къмбарланд“, минаваме наистина през големите порти и тръгваме към останалия свят. Аз не искам, ама трябва да отидем да покажем на зъболекаря зъбите на Мам, дето още я болят.

— Там ще има ли човекове не наши приятели?

— Само зъболекарката и една асистентка — казва Мам. — Отпратили са всички останали, това е специално посещение само за нас.

Ние сме с шапките и яките тъмни очила, но не и слънцезащитното, защото лошите лъчи отскачат от стъклото. Позволяват ми да остана с разтегливите обувки. В микробуса има шофьор с бейзболна шапка, мисля, че е на без звук. Има специално столче върху седалката, което ме прави по-висок, за да не ми строши коланът гърлото, ако натиснем спирачки внезапно. Не ми харесва стегнатото на колана. Гледам през прозореца и си духам носа, днес е по-зеленикаво.

Много тя и много той по тротоарите, никога не съм виждал толкова много, чудя се всички ли са истински наистина, или само някои.

— Някои от жените са с дълга коса като нас — казвам аз на Мам, — но мъжете не.

— Е, някои го правят, рок звездите например. Не е правило, просто норма.

— Какво е...?

— Глупав навик, който всички имат. Искаш ли да те подстрижем? — пита Мам.

— Не.

— Не боли. Аз бях с къса коса преди... когато бях на деветнайсет.

Клатя глава:

— Не искам да си загубя силното.

— Какво?

— Мускулите, като Самсон в приказката.

Това я размива.

— Виж, Мам, един мъж се запалва!

— Просто си пали цигарата — казва тя. — Преди и аз пушех.

Гледам я неразбиращо.

— Защо?

— Не помня вече.

— Виж, виж!

— Не викай.

Соча ѝ, където много малки вървят по улицата.

— Децата са вързани заедно.

— Не, не мисля, че са вързани — Мам залепва лице по-близо на прозореца. — Не, просто се държат за въжето, за да не се загубят. Ето, виж, най-мъничките са в колички, по шест във всяка. Сигурно са от детска забавачка като онази, където ходи Бронуин.

— Искам да видя Бронуин. Може ли, моля, да ни отидете в детското място, където са децата и Бронуин, братовчедка ми? — питам шофьора.

Той не ме чува.

— В момента зъболекарката ни чака — казва Мам.

Зъболекарката е доктор Лопес, когато си вдига маската за малко, червилото ѝ е пурпурно. Ще прегледа мен първи, защото и аз имам зъби. Лягам в голям стол, който се движи. Гледам нагоре с широко

широко отворена уста и тя ме кара да броя каквото виждам на тавана. Има три котки и едно куче, и два папагала, и...

Изплювам металното нещо.

— Това е само малко огледалце, Джак, ето виж. Броя ти зъбите.

— Двайсет — казвам ѝ.

— Точно така — ухилва се доктор Лопес. — Досега не съм срещала петгодишно момче, което да може само да си преброи зъбите. — Пак вкарва огледалото. — Хм, голямо разстояние, такова обичам да виждам.

— Защо такова обичаш да виждаш?

— Означава... много място за маневриране.

Мам ще стои много време в стола, докато машината извади гадното от зъбите ѝ. Не искам да стоя в чакалнята, но Янг асистентката казва:

— Ела да видиш готините ни играчки.

Показва ми акула на пръчка, която прави трака-трак, има и стол за седене и той е с форма на зъб, не човеков зъб, а гигантски зъб само с бяло и без гнило. Поглеждам една книга за Трансформери и друга без корица за мутирала костенурки, които казват не на наркотиците. После чувам странен шум.

Янг застава на вратата.

— Мисля, че майка ти би предпочела...

Аз се мушвам под ръката ѝ и виждам доктор Лопес да държи машина в устата на Мам, дето бръмчи.

— Остави я на мира!

— Всичко е наред — казва Мам, но все едно устата ѝ е счупена, какво ѝ е направила зъболекарката?

— Ако тук ще се чувства по-добре, няма проблем — казва доктор Лопес.

Янг донася зъбения стол в ъгъла и аз гледам, ужасно е, но е по-добре от да не гледам. Веднъж Мам подскача в стола и простенва, и аз ставам, но доктор Лопес казва:

— Още малко упойка? — после мушка игла и Мам пак мълчи. Така продължава сто часа. Трябва да си издухам носа, но кожата му пада, така че само натискам кърпичката на лицето си.

Когато с Мам се връщаме на паркинга, всичката светлина ме удря по главата. Шофьорът пак е там и чете вестник, излиза и ни

отваря вратата.

— Блайря — казва Мам. Чудя се дали сега завинаги ще говори не както трябва. Предпочитам болни зъби, отколкото да говоря така.

През целия път обратно до Клиниката гледам как улици ни подминават, пея песента за панделка от магистрала и небе безкрай.

* * *

Зъб още ни е под възглавницата, целувам го. Трябваше да съм го вземал с мен и може би доктор Лопес щеше и него да оправи.

Вечеряме на поднос, казва се „Бьоф Строганоф“ — има парченца, дето са месо, и парченца, дето приличат на месо, ама са гъби, всичкото сложено върху пухкав ориз. Мам още не може да яде месцата, само малко от ориза, но вече почти си говори нормално. Норийн почуква да каже, че има изненада за нас, Таткото на Мам от Австралия.

Мам плаче, скача.

Аз питам:

— Може ли да си взема моя Строганоф?

— Какво ще кажете да доведе Джак след няколко минути, като приключи? — пита Норийн.

Мам дори не казва нищо, само изтичва.

— Той ни е направил погребение — обяснявам аз на Норийн, — ама ние не сме били в ковчега.

— Радвам се да го чуя.

Гоня малките оризчета.

— Това сигурно е най-уморителната седмица в живота ти — казва тя и сяда до мен.

Аз премигвам.

— Защо?

— Ами всичко е непознато, защото си като посетител от друга планета, нали?

Аз клатя глава.

— Не сме посетители, Мам казва, че трябва да останем завинаги, докато умрем.

— А, искам да кажа... като новопристигнали.

Когато приключвам, Норийн намира стаята, където Мам седи и държи ръцете на един човек с шапка с козирка. Той скача и казва на Мам:

— Казах на майка ти, че не искам...

Мам го прекъсва.

— Татко, това е Джак.

Той клати глава.

Ама аз съм Джак, той друг ли очакваше?

Гледа масата, цял се е изпотил на лицето.

— Не се обиждай.

— Как така „не се обиждай“? — Мам говори почти с викове.

— Не мога да стоя в една стая. Тръпки ме побиват от това.

— Няма никакво „това“. Той е момче. На пет години е — изгърмява тя.

— Не се изразявам правилно, аз... от часовата разлика е. Ще ти се обадя после от хотела, става ли? — Мъжът, който ми е Дядо, минава покрай мен, без да гледа, почти до вратата е.

Чувам трясък, Мам е ударила по масата с ръка.

— Не, не става!

— Добре, добре.

— Татко, седни.

Той не мърда.

— Той е всичко за мен — казва тя.

Баща й? Не, мисля, че „той“ съм аз.

— Разбира се, съвсем естествено е. — Мъжът Дядо си избърсва кожата под очите. — Само че аз мисля единствено за онзи звяр и какво е...

— О, значи предпочиташ да мислиш за мен като за умряла и погребана?

Той пак поклаща глава.

— Тогава го приеми. Върнах се...

— Това е чудо — казва той.

— Върнах се, с Джак. Това са две чудеса.

Той слага ръка на дръжката на вратата.

— Точно в момента просто не мога...

— Последен шанс — казва Мам. — Седни.

Никой нищо не прави.

После Дядо отново идва до масата и сяда. Мам посочва стола до него, така че аз се качвам, макар че не искам да съм там. Гледам си обувките, съвсем са се смачкали по краищата. Дядо си сваля шапката, гледа ме.

— Радвам се да се запознаем, Джак.

Не знам кои обноски, така че казвам:

— За нищо.

По-късно с Мам сме в леглото и аз бозкам в тъмното.

Аз питам:

— Защо не искаше той да ме види? Пак ли беше грешка, като ковчега?

— Нещо такова — изпуктява Мам. — Той мисли... мислел е, че ще ми е по-добре без теб.

— Някъде другаде?

— Не, ако не беше се раждал. Представяш ли си само?

Опитвам се, но не мога.

— Тогава щеше ли пак да си Мам?

— Ами не, нямаше. Така че идеята е много тъпа.

— Той истинският Дядо ли е?

— Боя се, че да.

— Защо се бояш?

— Искам да кажа, че да, той е.

— Твоят татко откогато си била малко момиченце в хамака?

— Още от бебе, на месец и половина — казва тя. — Тогава са ме занесли у дома от болницата.

— Защо мамата с корема те оставила там? И това ли е било грешка?

— Мисля, че е била изморена. Била е млада. — Мам се изправя и сяда да си издуха носа много шумно. — Татко скоро ще се стегне.

— Какво има да стяга?

Тя като се смее.

— Искам да кажа, че ще се държи по-добре. Повече като истински дядо.

Като Додя, само че той не е истински.

Заспивам суперлесно, но се будя разплакан.

— Няма нищо, няма нищо. — Това е Мам, целува ми главата.

— Защо не гушкат маймуните?

— Кой?
— Учените, защо те не гушкат бебетата маймуни?
— О! — След секунда казва: — Може би ги гушкат. Може би бебетата маймуни се научават да харесват човешкото гушкане.
— Не, ама ти каза, че са особени и се хапят.
Мам мълчи.
— Защо учените не върнат майките маймуни и не кажат извинявай?
— Не знам защо ти разказах за това, случило се е много отдавна, преди да се родя.
Кашлям и няма на какво да си издухам носа.
— Недей да мислиш повече за бебетата маймуни, нали? Те вече са добре.
— Не мисля, че са добре.
Мам ме прегръща толкова силно, че ме заболява вратът.
— Ау!
Тя се помества.
— Джак, на света има много неща.
— Милиарди?
— Милиарди, милиарди. Ако се опитваш да ги побереш всичките в главата си, накрая ще се пръсне.
— Ама бебетата маймуни?
Чувам как диша странно.
— Да, някои от нещата са лоши.
— Като маймуните.
— И по-лоши даже — казва Мам.
— Какви по-лоши? — Опитвам се да се сетя за нещо по-лошо.
— Не сега.
— Може би като стана на шест?
— Може би.
Тя ме гушка на лъжичка.
Слушам й дишанията, изброявам десет, после десет мои.
— Мам?
— Да.
— Мислиш ли за по-лошите неща?
— Понякога. Понякога ми се налага.
— И на мен.

— Но после ги изкарвам от главата си и заспивам.

Пак ни броя дишанията. Опитвам се да се ухапя, рамото, боли. Вместо да мисля за маймуните, мисля за всички деца в Навън, как не са в Телевизор, истински са, ядат и спят, и пишкат, и акат като мен. Ако имам нещо остро и ги убода, ще им потече кръв, ако ги погъделичкам, ще се засмеят. Ще ми се да ги видя, но свят ми се завива, дето са толкова много, а аз съм само един.

* * *

— Значи разбра? — пита Мам.

Лежа в леглото ни в Стая Номер Седем, а тя само седи на ръба.

— Аз тук си дремвам, ти в Телевизор.

— Всъщност истинското аз ще е долу в кабинета на доктор Клей и ще говори с хората от телевизията — казва тя. — Само снимката ми ще бъде във видеокамерата, а довечера вече и по телевизията.

— Защо ти искаш да говориш с лешоядите?

— Повярвай ми, изобщо не искам. Просто трябва да им отговоря на въпросите веднъж завинаги, за да престанат да питат. Ще се върна съвсем скоро, става ли? Преди да си се събудил, почти е сигурно.

— Добре.

— А утре ще имаме приключение, помниш ли къде ще ни водят Пол и Дийна, и Бронуин?

— В Природонаучния музей, за да видим динозаврите.

— Точно така. — Става.

— Една песен.

Мам сяда и пее „Слез ниско, колеснице небесна“, но е прекалено бързо, а и гласът ѝ все още стърже от настинката. Дърпа ми ръката да погледне часовника с числата.

— Друга.

— Чакат ме...

— Искам и аз да дойда — ставам и прегръщам Мам.

— Не, не искам да те виждат — казва тя и ме слага обратно на възглавницата. — Заспивай сега.

— Сам не ми се спи.

— Ще се измориш, ако не подремнеш. Пусни ме, моля те! —
Мам маха ръцете ми от нея. Аз ги заплитам по-здраво, за да не може.
— Джак!

— Остани.

Увивам и крака около нея.

— Слез от мен. Вече закъснявам. — Ръцете ѝ ми натискат
раменете, но аз държа още повече. — Не си бебе. Казах да слезеш.

Мам бута толкова силно, че внезапно падам, бутането ѝ ми удря
главата в масата *праас*. Тя си удря ръката в устата.

Аз пищя.

— О — казва тя, — о, Джак, о, Джак, толкова съм...

— Как върви? — главата на доктор Клей е във вратата. — Екипът
е готов и те чака.

Аз плача по-силно от всякога, държа си счупената глава.

— Не мисля, че ще се получи — казва Мам, гали наморавото ми
лице.

— Все още можеш да се откажеш — казва доктор Клей и се
приближава.

— Не, не мога, това е за фонда за колежа на Джак.

Той мръщи уста.

— Вече говорихме дали това е основателна причина...

— Не искам да ходя в колеж — казвам аз, — искам да отида в
Телевизор с теб.

Мам изпуктява дълго.

— Промяна в плана. Може да слезеш само да гледаш, ако не
казваш нито дума, съгласен?

— Да.

— Нито дума.

Доктор Клей казва на Мам:

— Мислите ли, че идеята наистина е добра?

Ама аз си обувам разтегливите обувки бързо-бързо, главата ми е
още замаяна.

Кабинетът му е напълно разместен и пълен с човекове и
светлини, и машини. Мам ме слага на един стол в ъгъла, целува ми
счупеното на главата и прошепва нещо, което не чувам. Отива при
един по-голям стол и мъж човек ѝ закачва малка черна буболечка на
якето. Една жена идва с кутия бои и започва да рисува лицето на Мам.

Разпознавам Морис, нашия адвокат, той чете страници.

— Трябва да видим монтираната версия, също и суровата — казва той на някого. Гледа ме втренчено, после размахва пръсти. — Хора? — казва го по-силно: — Извинете? Момчето е в стаята, но камерата не може да го показва, без кадри, снимки за лично ползване, нищо, ясно ли е?

После всички гледат мен, аз стискам очи.

Когато ги отварям, различен човек стиска ръката на Мам, ихааа, това е жената с бухналата коса от червеното канапе. Канапетото обаче не е тук. Никога преди не съм виждал истински човек от Телевизор, ще ми се да беше Дора.

— Началото е материалът ти с поглед отгоре върху бараката, да — казва ѝ някакъв мъж, — после постепенно преминаваме към нея в близък план, после е кадърът с двамата. — Жената с бухналата коса ми се усмихва извънредно широко. Всички говорят и се движат насамнатам, аз пак си затварям очите и си натискам дупките на ушите, както каза доктор Клей, когато ми дойде в повече. Някой брои:

— Пет, четири, три, две, едно... — Ракета ли ще има?

Жената с бухналата коса си слага специален глас, хванала си е двете ръце за молитва.

— Позволете ми първо да изразя благодарността си и тази на всичките ни зрители за това, че се съгласихте да говорите с нас само шест дни след освобождаването ви. За това, че отказвате повече да мълчите.

Мам се усмихва малко.

— Бихте ли започнали, като ни кажете какво най-много ви липсваше през онези седем дълги години на пленничество? Освен семейството ви, разбира се.

— Всъщност зъболекар. — Гласът на Мам е писклив и бърз: — Което, разбира се, е ирония, защото преди дори мразех да си мия зъбите.

— Върнахте се в напълно нов свят. Икономическа криза и глобално затопляне, нов президент...

— Видяхме встъпването в длъжност по телевизията — казва Мам.

— Виж ти! Но пък сигурно много други неща са се променили.

Мам свива рамене.

— Нищо не изглежда чак толкова различно. Но аз всъщност още не съм излизала навън, само до зъболекарския кабинет.

Жената се усмихва, все едно това е шега.

— Не, наистина, всичко е някак различно, но то е защото аз съм различна.

— По-силна там, където сте били пречупена?

Разтривам си главата, дето още я усещам счупена от масата.

Мам прави физиономия.

— Преди... бях толкова обикновена. Дори не бях, така де, вегетарианка, дори не съм имала бунтарски период.

— А сега сте необикновена млада жена с необикновена история и за нас е чест, че точно ние... — жената поглежда настрана към един от човековете с машините. — Да опитаме отново. — Поглежда пак Мам и си преправя специалния глас: — И за нас е чест, че избрахте нас, за да я разкажете. Така, без задължително да става дума за Стокхолмски синдром, много от нашите зрители, да кажем, с тревога се питат дали сте се чувствали по някакъв начин... емоционално зависима от своя похитител.

Мам клати глава.

— Мразех го.

Жената кима.

— Ритах и крещях. Веднъж го ударих по главата с капака на тоалетната чиния. Не се къпех, дълго време не говорех.

— Това преди или след трагедията с мъртвороденото беше?

Мам слага ръка на устата си.

Морис се намесва, прелиства страници.

— Клауза... тя не иска да говори за това.

— О, няма да навлизаме в подробности — казва жената с бухналата коса, — но е някак си много важно, за да установим последователността...

— Не, всъщност е много важно да се придържате към договора — казва той.

Ръцете на Мам треперят, слага ги под краката си. Не гледа към мен, да не би да е забравила, че съм тук? Говоря ѝ в главата си, но тя не чува.

— Повярвайте ми — казва жената на Мам, — ние просто се опитваме да ви помогнем да разкажете своята история на света. —

Поглежда листовите в скута си. — Така. Оказахте се бременна за втори път, в онази адска дупка, където вече бяхте оставили две години от безценната си младост. Имаше ли дни, в които се чувствахте, тъй, принудена да понасяте този мъж...

Мам я прекъсва:

— Всъщност се почувствах спасена.

— Спасена. Това е красиво.

Мам изкривява уста.

— Мога да говоря само за себе си. Така де, направих аборт, когато бях на осемнайсет, и никога не съм съжалявала.

Жената с бухналата коса отваря малко уста. После поглежда надолу в листовите и пак към Мам.

— В онзи студен мартенски ден преди пет години сте родили здраво бебе в първобитни условия. Това беше ли най-трудното нещо, което някога сте правили?

Мам клати глава.

— Най-хубавото.

— Да, това също, разбира се. Всяка майка казва...

— Да, но за мен, нали разбирате, Джак беше всичко. Отново бях жива, значех нещо. Така че след това бях добра.

— Добра? Имате предвид с...

— Най-важното беше Джак да е в безопасност.

— Ужасно трудно ли беше да бъдете, както казвате, добра?

Мам клати глава.

— Правех всичко на автопилот, нали се сецтате, Степфордска съпруга.

Жената с бухналата коса кима много.

— Разбирам, а да се научите как да го отглеждате сам-сама, без книги или професионалисти, или дори роднини, това сигурно е било ужасно трудно.

Тя свива рамене.

— Мисля, че бебетата имат най-много нужда от това майките им да са до тях. Не, просто се страхувах, че Джак ще се разболе... аз също, за него трябваше да съм добре. Така че само нещата, които помнех от уроците по хигиена като миене на ръце, термична обработка на храната...

Жената кима.

— Кърмили сте го. Всъщност това може да шокира някои от зрителите ни, но доколкото разбирам все още го правите?

Мам се смее.

Жената я гледа неразбиращо.

— В цялата тази история това е най-шокиращата подробност?

Жената пак си поглежда листовете.

— И ето ви вас и детето ви, осъдени на самотно затворничество...

Мам клати глава.

— Никой от нас нито за минута не е бил сам.

— А, да. Но, както казват в Африка, цяло село трябва, за да се отгледа едно дете.

— Ако има село. Ако няма обаче, може би трябва само двама души.

— Двама? Имате предвид вас и вашия...

Лицето на Мам замръзва.

— Имам предвид мен и Джак.

— А!

— Справихме се заедно.

— Това е прекрасно. Може ли да попитам... знам, че сте го научили да се моли на Христос. Вярата ви беше ли важна за вас?

— Беше... част от нещата, на които трябваше да го науча.

— Разбирам също и че телевизията ви е помагала да се справите с дните на отегчение?

— С Джак нито за минута не съм била отегчена — казва Мам. — Нито пък той, мисля си.

— Чудесно. Взели сте решение, което някои експерти наричат странно — да кажете на Джак, че светът е единайсет на единайсет фута, а всичко останало... всичко, което вижда по телевизията или разбира от няколкото си книжки... е просто измислица. Чувствахте ли се зле, че го заблуждавате така?

Мам не гледа дружелюбно.

— Какво трябваше да му кажа... Ей, там навън има цял свят на забавления, но на теб ти е забранен?

Жената засмуква устни.

— Така, сигурна съм, че нашите зрители са добре запознати с вълнуващите подробности около вашето спасяване...

— Бягство — казва Мам. Ухилва ми се.

Изненадан съм. Ухилвам се и аз, но тя сега не ме гледа.

— Да, бягство, също и арестуването на, въъ, предполагаемия виновенник. Имахте ли чувството, през годините, че на този човек му пука... на някакво съвсем примитивно човешко ниво, дори изкривено... за сина му?

Очите на Мам застиват.

— Джак е само и единствено мой син.

— Това е наистина така, съвсем реално — казва жената. — Просто се питах дали, по ваше мнение, генетичната, биологичната връзка...

— Връзка нямаше — говори през зъби.

— И никога не сте установявали, че като погледнете Джак, се сещате откъде е дошъл?

Очите на Мам съвсем се стягат.

— Напомня ми само и единствено за себе си.

— Хмм — казва жената от Телевизор. — Сега, като се сетите за своя похитител, залива ли ви омраза? — Чака. — След като се изправите срещу него в съда, мислите ли, че някога ще можете да му простите?

Устата ѝ се изкривява.

— Това не ми е приоритет — казва тя. — Мисля за него колкото се може по-малко.

— Осъзнавате ли в каква пътеводна светлина сте се превърнали?

— Пъте... не ви разбирам?

— Светлина на надеждата — казва жената и се усмихва. — Още щом обявих, че ще правим това интервю, зрителите ни започнаха да се обаждат, да изпращат имейли, есемеси, да ни казват, че сте истински ангел, символ на доброто...

Мам прави физиономия.

— Единственото, което сторих, беше да оцелея, а също се справих и доста добре с отглеждането на Джак. Достатъчно добре.

— Много сте скромна.

— Не, всъщност съм раздразнена.

Жената с бухналата коса премигва два пъти.

— Цялото това преклонение... аз не съм светица. — Гласът на Мам пак започва да се усилва: — Ще ми се хората да престанат да се

отнасят с нас, сякаш сме единствените, които са преживявали нещо ужасно. Едва ли ще ми повярвате за какви неща чета в интернет.

— Други случаи като вашия?

— Ами да, но не само... искам да кажа, разбира се, че като се събудих в онази барака, си помислих, че по-лошо от моето едва ли има. Работата е там обаче, че робството не е нищо ново. А насилствено пленничество... знаехте ли, че в Америка има повече от двайсет и пет хиляди затворници в изолатори? Някои от тях — вече повече от двайсет години. — Ръката ѝ сочи към жената с бухналата коса. — Що се отнася до децата... има места, където бебета лежат в сиропиталища по пет в една люлка, с биберони, залепени за устата, деца, изнасилвани от татковците си всяка вечер, деца в затвори и каквито други места се сетите, принудени да плетат килими, докато ослепеят...

Една минута е наистина тихо. Жената казва:

— Преживяванията ви са събудили у вас изумително състрадание към мъките на децата по света.

— Не само децата — казва Мам. — Хора биват похищавани по най-различни начини.

Жената си прочиства гърлото и поглежда листовете в скута си.

— Казахте, че сте се „справили“, че „доста добре сте се справили“ с отглеждането на Джак, макар че това далеч не е краят. Сега обаче имате помощта на цялото си семейство, както и на множество добри специалисти.

— Всъщност сега е по-трудно — Мам свежда поглед. — Когато светът ни беше единайсет квадратни фута, беше по-лесно да се контролира. В момента много неща плашат Джак до смърт. Но смятам за отвратителен начина, по който медиите го наричат изрод, или мъдрец идиот, или примитивен...

— Е, той е едно необикновено момче.

Мам свива рамене.

— Той просто прекара първите пет години от живота си на странно място, това е всичко.

— Не мислите, че той е бил променен... увреден... от това изпитание?

— За Джак не беше изпитание, за него просто така стояха нещата. И да, може би, но всеки от нещо е увреден.

— Със сигурност, изглежда прави гигантски крачки към възстановяването — казва жената с бухналата коса. — А преди малко казахте, че е било „по-лесно да се контролира“ Джак, когато сте били в плен.

— Не, да се контролират нещата.

— Сигурно изпитвате болезнена нужда... съвсем разбираема естествено... да сте преграда между сина си и света.

— Да, нарича се да бъдеш майка — Мам почти го изръмжава.

— А в някое отношение липсва ли ви да бъдете зад заключена врата?

Мам се обръща към Морис:

— Позволено ли ѝ е да ми задава такива тъпи въпроси?

Жената с бухналата коса протяга ръка и Друг човек слага бутилка вода в нея, тя отпива.

Доктор Клей вдига ръка:

— Позволете... Мисля, че всички усещаме, че пациентката ми е на края на силите си, дори вече отвъд.

— Ако имате нужда от почивка, може да подновим записа по-късно — казва жената на Мам.

Мам клати глава.

— Да приключваме.

— Добре тогава — казва жената с още една от онези широки усмивки, дето е като на робот. — Бих искала да се върна към едно нещо, ако позволите. Когато Джак се е родил... някои от зрителите ни се питат дали ви е минавало дори за миг през ума да...

— Какво, да му затисна главата с възглавница?

Мам за мен ли говори? Ама то главите затискат възглавниците.

Жената размахва ръка насам-натам.

— Опазил Господ! Но обмисляли ли сте да кажете на похитителя си да отнесе Джак?

— Да го отнесе?

— Да речем, да го остави пред някоя болница, за да може да го осиновят. Както е станало със самата вас; имали сте щастливо детство, доколкото ми е известно.

Виждам как Мам преглъща.

— Защо бих искала да го сторя?

— Ами за да може той да е свободен.

— Свободен, далеч от мен?

— Разбира се, това би било жертва... най-голямата жертва... но ако Джак можеше да има нормално, щастливо детство със семейство, което го обича?

— Той имаше мен. — Мам изговаря думите една по една: — Имаше детство с мен, независимо дали го наричате нормално, или не.

— Но вие сте знаели от какво го лишавате — казва жената. — С всеки изминал ден той е имал нужда от по-широк свят, а единственият, който сте можели да му предложите, се е смаявал. Сигурно сте се измъчвали от спомена за всички неща, които Джак дори не е можел да поиска. Приятели, училище, паркове, плуване, въртележки по лунапарковете...

— Защо всички сте се хванали за тези лунапаркове? — Гласът на Мам е много дрезгав: — Аз като дете ги ненавиждах.

Жената се засмива леко.

Сълзи се стичат по лицето на Мам, тя вдига ръце, за да ги хване. Аз слизам от стола си и тичам към нея, нещо пада *тряяяс*, стигам до Мам и я прегръщам цялата, а Морис крещи:

— Момчето не може да се показва...

* * *

На сутринта се будя, а Мам я Няма.

Не знаех, че ще има такива дни и в света. Разтърсвам й ръката, но тя само простенва леко и си мушка главата под възглавницата. Толкова съм жаден, намествам се близо, за да се опитам да бозкам, но тя не иска да се обърне да ми даде. Оставам сгушен до нея сто часа.

Не знам какво да правя. В Стая, когато Мам беше да я Няма, аз можех да си стана и сам да си направя закуска, и да гледам Телевизор.

Подушвам, няма нищо в носа ми, май съм си загубил настинката.

Отивам да издърпам връвта, за да накарам щората да се отвори малко. Блести, светлината отскача от прозореца на една кола. Един гарван прелита и ме изплашва. Не мисля, че на Мам светлината й харесва, така че връщам връвта обратно. Коремът ми прави *къррррррр*.

После си спомням звънеца до леглото. Натискам го, нищо не се случва. Ама след минута вратата прави чук-чук.

Отварям я съвсем мъничко, Норийн е.

— Здравей, миличък, как си днес?

— Гладен. Мам я Няма — прошепвам й.

— Тогава хайде да я намерим, а? Сигурна съм, че е отскочила някъде само за минута.

— Не, тя е тук, ама не съвсем.

Лицето на Норийн става цялото объркано.

— Виж — посочвам леглото. — Днес е ден, в който няма да става.

Норийн вика Мам по име и пита дали е добре.

Аз прошепвам:

— Недей да й говориш.

Тя вика Мам още по-силно:

— Да ви донеса ли нещо?

— Оставете ме да спя. — Никога не съм чувал преди Мам да казва нищо, когато е била да я Няма, гласът й е като на чудовище.

Норийн отива до дрешника и ми изважда дрехи. Трудно е в почти тъмното, мушкам и двата си крака в един крачол и за секунда трябва да се опра на нея. Не е толкова лошо да докосвам човековете нарочно, по-лошо е, когато те ме докосват, като електрически шокове е.

— Обувки — прошепва тя. Намирам ги и ги нахлузвам, и лепвам велкрото, не са разтегливите, дето харесвам.

— Браво на момчето.

Норийн е до вратата, помахва ми, за да ме накара да отида с нея. Стягам си опашката с коса, дето се разплита. Намирам Зъб и камъка си, и вертолетчето, и ги слагам в джоба.

— Майка ти сигурно е напълно изтощена след онова интервю — казва Норийн в коридора. — Чичо ти вече от половин час е на рецепцията, чака да се събудите.

Приключението! Ама не, не можем, защото Мам я Няма.

Ето го и доктор Клей на стълбите, говори с Норийн. Държа се здраво за парапета с две ръце, правя едно падащо, после стоя на следващия крак.

— Норийн.

— Само секунда.

— Ама не, аз правя стълбите.

Тя ми се ухилва.

— Я виж ти!

— Дай лапа — казва доктор Клей.

Аз се пускам с едната ръка, за да му дам пет.

— Та още ли искаш да видиш онези динозаври?

— Без Мам?

Доктор Клей кима.

— Но пък ще си с чичо си и леля си през цялото време, ще бъдеш в пълна безопасност. Или предпочиташ да го оставиш за друг ден?

Да, ама пък не, защото друг ден динозаврите може да са си отишли.

— Днес, моля.

— Добро момче — казва Норийн. — Така майка ти ще може хубаво да си отспи, а ти ще ѝ разкажеш всичко за динозаврите, като се върнеш.

— Хей, приятел. — Ето го Пол, моя Чичо, не знаех, че е пуснат в столовата. Мисля, че „приятел“ е „миличък“ на мъжки език.

Закусвам с Пол, седнал до мен, странно е. Говори по малкия си телефон, казва, че отсреща е Дийна. Ама отсреща е невидимата стена. Днес има сок без парченца, вкусничък е, Норийн казва, че са го поръчали специално за мен.

— Готов ли си за първото си излизане навън? — пита Пол.

— Навън съм вече шест дни — казвам му. — Бил съм във въздух три пъти, видял съм мравки и хеликоптери, и зъболекари.

— Иха!

След поничката си слагам якето и шапката, и слънцезащитното, и яките тъмни очила. Норийн ми дава кафяв плик, в случай че не мога да дишам.

— В крайна сметка — казва Пол, докато излизаме през въртящата се врата — може би е по-добре, че майка ти няма да дойде с нас днес. След онова телевизионно предаване снощи всички я познават.

— Всички в целия свят?

— Горе-долу.

На паркинга той си протяга ръката, сякаш трябва да я хвана. После отново я отпуска.

Нещо ми пада на лицето и аз пищя.

— Просто капчица дъжд — казва Пол.

Поглеждам небето, сиво е.

— Ще падне върху нас?

— Всичко е наред, Джак.

Искам да се връщам в Стая Номер Седем с Мам, дори и да я Няма.

— Стигнахме...

Зелен микробус, Дийна е на седалката с кормилото. Помахва ми с пръсти през прозореца. Виждам по-малко лице в средата. Микробусът не се отваря навън, плъзга си едно парче и аз се качвам.

— Най-сетне — казва Дийна. — Бронуин, миличка, можеш ли да кажеш здрасти на братовчед ти Джак?

Момиче е, почти голямо колкото мен, има цялата глава с плитки като Дийна, но с блестящи мъниста по краищата и слон, който е космат, и нещо, дете е с формата на жаба.

— Здавей, Джак — казва тя много пискливо.

Има столче и за мен до Бронуин. Пол ми показва да щракна колана. Третия път се справям сам и Дийна пляска с ръце, и Бронуин също. После Пол плъзга микробуса и го затваря със силен трясък. Подскачам, искам Мам, мисля, че май ще заплача, ама не.

Бронуин все повтаря: „Здавей, Джак, здавей, Джак“. Още не говори нормално, казва „Тата, пей“ и „Хубу бау-бау“, и „Мам, още гевек, мойа“, „мойа“ е думата ѝ за „моля“. Тата означава Пол, а Мама значи Дийна, но те са им имената, дете само Бронуин може да казва, също както никой не може да казва на Мам „Мам“ освен мен.

Аз съм страхмел, ама с малко повече смел, отколкото страх, защото това не е толкова лошо, като да се преструвам, че съм умрял в Черга. Всеки път като срещу нас се появи кола, аз си казвам в главата, че трябва да си стои на нейната страна, иначе инспектор Оу ще я вкара в затвора при кафявия пикап. Картините в прозореца са като в Телевизор, само че по-размазани, виждам паркирани коли, бетонобъркачка, мотоциклет и автовоз с една две три четири пет коли отгоре, това ми е най-любимото число. В един двор дете бута количка с още повече малко дете в него, това е смешно. Едно куче пресича улица и води човек на въже, мисля, че всъщност е вързано, не като детската забавачка, дете само се държаха. Светофар се сменя на зелено и една

жена с патерици подскача, огромна птица застава върху боклука, Дийна казва, че е просто чайка, могат всичко да ядат.

— Те са всеядни — казвам ѝ аз.

— Охо, сложни думи знаеш.

Завиваме там, където има дървета. Аз казвам:

— Това пак ли е Клиниката?

— Не, не, само трябва да спрем за малко в мола да купим подарък за един рожден ден, на който Бронуин ще ходи днес следобед.

Молът означава магазини като тези, от които Стария Ник ни купуваше продукти, ама вече не.

Само Пол ще ходи в мола, но казва, че не знае какво да избере, така че вместо него ще отиде Дийна, ама пък Бронуин започва да повтаря: „Аз с Мама, аз с Мама“. Затова накрая ще ходи Дийна, която ще бутне Бронуин в червената количка, а аз и Пол ще чакаме в микробуса.

Гледам червената количка.

— Може ли да опитам?

— После, в музея — казва ми Дийна.

— Знаете ли какво, аз и без това трябва спешно да намеря тоалетна — казва Пол, може би ще е най-бързо, ако всички отидем.

— Не знам...

— Не би трябвало да е прекалена лудница през седмицата.

Дийна ме поглежда, не се усмихва.

— Джак, искаш ли да дойдеш в мола в количката, само няколко минути?

— О, да!

Возя се отзад и се грижа Бронуин да не падне, защото аз съм големият братовчед, „като Йоан Кръстител“, както обяснявам на Бронуин, но тя не слуша. Когато стигаме до вратите, те правят *тън* и се отварят сами, аз почти падам от количката, ама Пол казва, че това са просто малки компютри, които си изпращат съобщения и да не се притеснявам.

Всичко е прекалено ярко и гигантско, не знаех, че вътре може да е голямо колкото Навън, има дори дървета. Чувам музика, но не виждам музикантите с инструменти. Най-невероятното, чанта с Дора, клякам да ѝ докосна лицето, тя ми се усмихва и ми танцува.

— Дора — прошепвам ѝ.

— О, да — казва Пол, — преди Бронуин беше луда по нея, но сега предпочита Хана Монтана.

— Хана Монтана — пее Бронун, — Хана Монтана.

Чантата с Дора има презрамки, като Раница е, но отгоре вместо лицето на Раница е лицето на Дора. Има и дръжка, когато я хващам, тя се спуска, мисля, че я счупих, но после започва да се търкаля. Това е чанта с колелца и раница едновременно, истинска магия.

— Харесва ли ти? — говори ми Дийна. — Искаш ли да си държиш нещата в нея?

— Може би някоя не толкова розова — казва й Пол. — Какво ще кажеш за тази, Джак, не е ли яка, а?

Държи чанта на Спайдърмен.

Давам на Дора голяма прегръдка. Мисля, че прошепва „Ола, Джак“.

Дийна се опитва да вземе чантата с Дора, но аз не й давам.

— Няма нищо, просто трябва да платя на онази госпожа, ще ти я върна след две секунди.

Не е две секунди, трийсет и седем е.

— Ето я и тоалетната — казва Пол и избягва.

Госпожата увива чантата в хартия, така че вече не мога да виждам Дора, слага я в голяма картонена торба, после Дийна ми я дава, люлее я на връзките. Аз изваждам Дора и мушкам ръце в презрамките, нося я, наистина нося Дора.

— Какво ще кажеш? — пита Дийна.

Не знам какво ще кажа.

— Бронуин хуба чанта — казва Бронуин, размахва една с пайети и сърца, увиснали на връвчици.

— Да, милинка, но у дома имаш много хубави чанти. — Взема лъскавата чанта, Бронуин пици и едно от сърцата пада на земята.

— Възможно ли е поне веднъж да сме влезли за повече от три минути преди първия пристъп? — пита Пол, върнал се е.

— Ако беше тук, можеше да я разсейваш — казва му Дийна.

— Бронуин хуба чааантааааааа!

Дийна я вдига и я слага пак в количката.

— Да тръгваме.

Аз вдигам сърцето и си го слагам в джоба с другите съкровища, вървя до количката.

После си променям решението, слагам всичките си съкровища в чантата с Дора в предното малко с цип. Обувките ми болят, така че ги свалям.

— Джак! — Пол ме вика.

— Стига си ревал името му насам-натам, нали помниш? — казва Дийна.

— Да, вярно.

Виждам гигантска ябълка, направена от дърво.

— Харесва ми.

— Откачено, нали? — казва Пол. — Какво ще кажеш за това барабанче за Ширел? — казва сега на Дийна.

Тя извърта очи.

— Опасност от мозъчно сътресение. Дори не си го помисляй.

— За мен може ли ябълката, благодаря? — питам аз.

— Не мисля, че ще се побере в чантата ти — казва Пол и се ухилва.

После намирам нещо със сребърно и синьо като ракета.

— Искам това, благодаря.

— Това е кафеварка — казва Дийна и я връща на лавицата. — Вече ти купихме чанта, стига толкова за днес, нали? Искаме само да намерим подарък за приятелката на Бронуин, после се махаме оттук.

— Извинете, тези да не са на голямата ви дъщеря? — стара жена държи моите обувки. Дийна я гледа и не разбира.

— Джак, приятел, какво става? — пита Пол и сочи чорапите ми.

— Много ви благодаря — казва Дийна, взема обувките от жената и кляка. Набутва ми краката да стъпят първо в дясната, после в лявата.

— Не спираш да повтаряш името му — казва тя на Пол през зъби.

Чудя се какво не ми е наред на името.

— Съжалявам, съжалявам — отговаря Пол.

— Защо тя казала голяма дъщеря? — питам аз.

— А, заради дългата ти коса и чантата с Дора — казва Дийна.

Старата жена е изчезнала.

— Тя от лошите ли беше?

— Не, не.

— Но ако се сети, че си онзи Джак — казва Пол, — може да те снима с телефона си или нещо такова и тогава майка ти ще ни убие.

Гърдите ми тупкат.

— Защо Мам ще...?

— Искам да кажа, извинявай...

— Много ще се ядоса, това иска да каже — отговаря Дийна.

Мисля си за Мам, легнала е в тъмното и я Няма.

— Не ми харесва да е ядосана.

— Разбира се, че не.

— Може ли да ме заведете обратно в Клиниката, моля?

— Съвсем скоро.

— Сега.

— Не искаш ли да видиш музея? Ще тръгнем само след минутка.

„Уебкинз“ — казва Дийна на Пол, — това би трябвало да е достатъчно безопасно. Мисля, че има магазин за играчки след храните...

Пипам си чантата през цялото време, обувките ми са велкровани прекалено стегнато. Бронуин е гладна, така че ядем пуканки, това е най-хрупкавото нещо, дето някога съм ял, залепва ми в гърлото и ме кара да кашлям. Пол взема на него и Дийна лате от магазина за кафе. Когато парченца пуканки ми падат, Дийна казва да ги оставя, защото имаме предостатъчно, а и не знаем какво е имало на този под. Изцапах, Мам ще се ядоса. Дийна ми дава мокра кърпичка да си отлепквам пръстите, слагам си я в чантата с Дора. Тук е прекалено ярко и мисля, че сме се загубили, ще ми се да бях в Стая Номер Седем.

Трябва да пишкам, Пол ме довежда в тоалетна със смешни увиснали мивки на стената. Махва с ръка към тях.

— Хайде.

— Къде е тоалетната?

— Това са специални тоалетни само за нас, мъжете.

Аз клатя глава и пак излизам.

Дийна казва, че може да отида с нея и Бронуин, дава ми да избира кабинката.

— Браво на теб, Джак, нито една пръска.

Защо да пръскам?

Когато сваля гащите на Бронуин, не е като Пиш, нито като пищата на Мам, а е дебело парче тяло, сгънато по средата без косми. Слагам пръст отгоре и натискам, мекичко е.

Дийна ми удря ръката надалеч.

Не мога да спра да пищя.

— Успокой се, Джак. Да не съм... боли ли те ръката?

От китката ми излиза кръв.

— Извинявай — казва Дийна. — Много съжалявам, сигурно е от пръстена. — Поглежда си пръстена със златните неща. — Но да знаеш, не си докосваме интимните части, това не е позволено, нали?

Аз не знам интимни части.

— Готова ли си, Бронуин? Дай мама да избърше.

Търка същата част на Броунин, дето аз пипнах, но после не се удря.

Когато си мия ръцете, кръвта ми боли повече. Дийна търси ли търси в чантата си за лепенка. Сгъва парче кафява кърпа за ръце и ми казва да го натискам върху порязаното.

— Ей, вие там, наред ли е всичко? — пита Пол отвън.

— Не питай — казва Дийна. — Може ли да се махаме вече оттук?

— А подаръкът за Ширел?

— Можем да увием нещо по-запазено от играчките на Бронуин.

— Не нещо мое — крещи Бронуин.

Спорят. Искам да съм в леглото с Мам в тъмното и тя да е цялата мека. Без невидима музика и широки човекове с червени лица да минават, и момичета да се смеят хванати за ръце, и части от тях да се показват през дрехите им. Натискам порязаното, за да спра излизането на кръвта. Затварям очи, докато вървя, удрям се в саксия с цвете, всъщност не е растение, каквото беше Цвете, преди да умре, от пластмаса е.

После виждам някой да ми се усмихва, който е Дилън! Изтичвам и го прегръщам много.

— Книга — казва Дийна, — супер, дай ми две секунди.

— Това е Дилън Копача, той ми е приятел от Стая — казвам на Пол. — *Тоооооооооооо е Дилън, неуморният копач! Готовите купчини растат на разкрач. Виж как дълга лапа в земята провира...*

— Това е прекрасно, приятел. Сега можеш ли да намериш къде му е мястото?

Аз галя корицата на Дилън, станала е гладка и лъскава, как е стигнал тук в мола?

— Внимавай да не я изцапаш с кръв. — Пол ми слага кърпичка на ръката, кафявата хартия трябва да е паднала. — Защо не си избереш

— Ох, колко струва книгата? — пита Пол.

Мъжът казва:

— Трябва да проверя с четеца...

Пол протяга ръка, аз се свивам на пода около Дилън.

— Какво ще кажете да ви донеса друго копие? — казва Пол и тича обратно в магазина.

Дийна се оглежда навсякъде и вика:

— Бронуин? Милинка? — Тича при фонтана и го оглежда целия.
— Бронуин?

Всъщност Бронуин е зад един прозорец с рокли и си изкарва езика върху стъклото.

— Бронуин? — крещи Дийна.

Аз също си изкарвам езика, Бронуин се смее зад стъклото.

* * *

Почти заспивам в зеления микробус, но не съвсем.

Норийн казва, че чантата ми с Дора е прекрасна, също и лъскавото сърце, а „Дилън Копача“ изглежда много интересна книжка.

— Как бяха динозаврите?

— Нямахме време да ги видим.

— О, жалко. — Норийн ми донася лепенка за китката, но на нея няма картинки. — Майка ти цял ден си подремва, много ще се радва да те види. — Почуква и отваря вратата на Стая номер Седем.

Свалям си обувките, ама не и дрехите, най-накрая лягам при Мам. Тя е топличко мека, сгушвам се, но внимателно. Възглавницата мирише лошо.

— Ще се видим на вечеря — прошепва Норийн и затваря вратата.

Лошото е повръщано, помня от Голямото бягство.

— Събуди се — казвам на Мам, — направила си повръщано на възглавницата.

Тя не включва, не простенва, дори не се претъркулва, не мърда, като я дърпам. Толкова да я Няма никога не е била.

— Мам, Мам, Мам.

Мисля, че е зомби.

— Норийн? — викам, тичам към вратата. Не трябва да преча на човековете, ама... — Норийн! — Тя е в края на коридора, обръща се. — Мам е направила повръщано.

— Не се тревожи, ще го почистим за секунда. Чакай само да взема количката...

— Ама не, ела сега.

— Добре, добре.

Когато включва лампата и поглежда Мам, не казва „добре, добре“, а вдига телефона:

— Код синьо, стая седем, код синьо...

Не знам какво е... После виждам шишенцата за хапчета на Мам отворени на масата, изглеждат предимно празни. Никога повече от две, това е правилото, как може да са предимно празни, къде са отишли хапчетата? Норийн натиска отстриани на гърлото на Мам и казва другото й име, и: „Чувате ли ме? Чувате ли ме?“.

Само че аз не мисля, че Мам чува, не мисля, че вижда. Крещя:

— Лоша идея лоша идея лоша идея!

Много човекове тичат вътре, един ме издърпва навън в коридора. Аз викам „Мам“ колкото силно мога, но не стига, за да я събуди.

[1] Стих от поемата Snow на ирландския поет и драматург Луис Макнийс — бел.ред. ↑

[2] Карол, Луис. Алиса в страната на чудесата. Прев. от англ. Лазар Голдман. София, Тодор Нейков, 2011. С. 168. (Всички цитати от „Алиса в страната на чудесата“ занапред са пак оттам.) — бел.ред. ↑

ЖИВЕЕНЕ

Аз съм в къщата с хамака. Търся го през прозореца, но Баба казва, че трябва да е в задния двор, не отпред, ама така или иначе, още не е закачен, защото е само десети април. Има храсти и цветя, и тротоар, и улица, и други предни дворове, и други къщи, изброявам единайсет отделни от тях. Там живеят съседите, също като при „Гледай си работата“, дете искаш от съседа. Засмуквам, за да усетя Зъб, той е точно по средата на езика ми. Бялата кола е отвън и не мърда, возих се в нея от Клиниката, макар че нямаше столче. Доктор Клей искаше да остана за „наблюдение“ и „терапевтична изолация“, но Баба изкрещя, че той няма право да ме държи като затворник, при условие че си имам семейство. Семейството ми е Баба Додя Бронуин Чичо Пол Дийна и Дядо, само дете него го побиват тръпки от мен. Също Мам. Премествам Зъб в бузата.

— Умряла ли е?

— Не, нали все това ти повтарям. Със сигурност не е умряла. — Баба подпира главата си на дървеното около стъклото. Понякога, когато човековете казват „със сигурност“, на мен всъщност ми звучи по-малко истина.

— Да не се самопреструваш, че е жива? — питам Баба. — Защото ако тя не е, и аз не искам да съм.

Пак много сълзи й текат по лицето.

— Не... не мога да ти кажа повече от онова, което знам, миличък. Обещаха, че ще се обадят веднага щом има нещо актуално.

— Какво е „актуално“?

— Как е тя точно в този момент.

— Как е тя?

— Ами не е добре, защото е взела прекалено много от лошото лекарство, както ти обясних, но вероятно вече са й изпомпали стомаха напълно или поне до голяма степен.

— Ама защо тя...?

— Защото не е добре. В главата. Сега се грижат за нея — казва Баба, — не се тревожи.

— Защо?

— Ами защото и да се тревожиш, не помага.

Лицето на Господ е цялото червено и заседнало на един комин. Стъмва се. Зъб се е забил във венеца ми, той е лош болящ зъб.

— Не си докоснал лазанята си — казва Баба, — искаш ли чаша сок, или нещо друго?

Поклащам глава.

— Уморен ли си? Сигурно си уморен, Джак. Аз поне съм скапана. Слез долу да видиш стаята за гости.

— Защо е за гости.

— Означава, че не я използваме.

— Защо имате стая, която не използвате?

Баба свива рамене.

— Човек никога не знае кога може да му потрябва. Така, докато правя стълбите надолу по дупе, защото няма парапет да се държа. Слагам си чантата на Дора зад мен *туп-туп-туп*. Минаваме през стаята, дете се нарича всекидневна, не знам защо Баба и Додя живеят във всички стаи, само не в тази за гости.

Започва ужасно *уааа-уааа*, аз си покривам ушите.

— Най-добре да вдигна — казва Баба.

Връща се след минута и ме води в една стая.

— Готов ли си?

— За какво?

— Да си лягаш, миличък.

— Не тук.

Тя се хваща около устата, където са й малките цепнатинки.

— Знам, че мама ти липсва, но само за известно време ще трябва да спиш сам. Всичко ще е наред, аз и Додя ще сме горе. Нали не те е страх от чудовища?

Зависи от чудовището, дали е истинско, или не, и дали е там, където съм аз.

— Хм. Старата стая на майка ти е до нашата — казва Баба, — ама сме я превърнали в стая за фитнес, не знам дали ще има място да надуем...

Отивам нагоре по стълбите този път с краката си, единствено се опирам в стените, Баба ми носи чантата на Дора. Има сини меки постелки и тежести, и уред за коремни преси, каквито съм виждал в Телевизор.

— Леглото ѝ стоеше тук, ето тук ѝ беше люлката като бебе — казва Баба и сочи едно колело, дето е залепено за пода. — Стените бяха покрити с плакати, нали се сещаш, на групи, които харесваше, имаше също огромен вентилатор и капан за лоши сънища...

— Защо ѝ е ловявал сънищата?

— Кое?

— Вентилаторът.

— А, не, беше просто за украса. Чувствам се наистина ужасно, задето дадох всичко за благотворителност, една от съветничките в групата за взаимопомощ ми препоръча...

Аз правя голямо прозяване, Зъб почти изпада, но го хващам в ръка.

— Какво е това? — пита Баба. — Някакво мънисто ли? Никога недей да смучеш дребни неща, не ти ли е казвала...?

Опитва се да ми отвори пръстите, за да го вземе. Моята ръка я удря силно в корема.

Тя ме гледа и не разбира.

Връщам Зъб обратно под езика и си заключвам зъбите.

— Знаеш ли какво, може да сложим един надуваем дюшек до нашето легло, само за тази вечер, докато свикнеш, а?

Дърпам си чантата на Дора. Следващата врата е, където Баба и Додя спят. Надуваемият дюшек е голямо нещо като торба, помпата все изскача от дупката в него и Баба трябва да извика Додя да помогне. После цялото нещо е пълно като балон, ама е четириръгълник и тя му слага чаршафи отгоре. Кой са ѝ изпомпили стомаха на Мам? Къде слагат помпата? Мам няма ли да се пръсне?

— Попитах къде ти е четката за зъби, Джак?

Намирам я в чантата с Дора, дето в нея ми е всичкото. Баба ми казва да си сложа жамата, което означава пижама. Соци надуваемото и вика:

— Хайде скачай — човековете все повтарят „скачай“ и „мушкай“, когато искат да се преструват, че нещо е забавно. Баба се

навежда с протегнатата уста, като да целува, ама аз си мушкам главата под юргана.

— Извинявай — казва тя. — Искаш ли приказка?

— Не.

— Прекалено си изморен за приказка, а? Добре. Лека ноц.

Става изцяло тъмно. Аз сядам.

— А Буболечките?

— Чаршафите са съвсем чисти.

Не я виждам, но ѝ познавам гласа.

— Не, Буболечките.

— Джак, едва се държа на краката си...

— Буболечките, дето да не им даваш да хапят.

— О — казва Баба, — лека ноц, да спиш в кош... Вярно, че го казвах, когато майка ти беше...

— Кажи го всичкото.

— Лека ноц, да спиш в кош и далеч от мечки, дори от буболечки.

Влиза малко светлина, вратата се отваря.

— Какво правиш? — питам Баба.

Виждам черното ѝ очертание в дупката.

— Просто слизам долу — отговаря ми тя.

Претъркулвам се по надуваемото, то скърца.

— И аз.

— Не, аз отивам да си гледам предаването, не е за деца.

— Каза, че ти и Додя сте в леглото, а аз до вас на надуваемото.

— Това по-късно, още не сме изморени.

— Ама ти каза, че си уморена.

— Уморих се от... — почти крещи Баба. — Не ми се спи, искам само да погледам малко телевизия, без да мисля.

— Може да не мислиш тук.

— Опитай се да полежиш със затворени очи.

— Не мога, не сам.

— О — казва Баба. — Бедничкото ми то.

Защо съм бедничко ѝ то?

Навежда се до надуваемото и ми докосва лицето.

Аз се махам.

— Искях само да ти затворя очите.

— Ти в леглото. Аз на надуваемото.

Чувам как пуфти.

— Добре. Ще полегна за малко...

Виждам ѝ очертанието върху юргана. Нещо пада *пльос*, обувката ѝ.

— Искаш ли приспивна? — прошепва тя.

— Ъ?

— Песничка?

Мам ми пее песнички, но вече няма от тях. Тя ми удари главата в масата в Стая Номер Седем. Изпи лошото лекарство, мисля, че е била прекалено уморена, за да играе повече, бързала е да иде в Рая и не е изчакала, защо не ме е изчакала?

— Плачеш ли?

Не отговарям.

— О, миличък! Нищо, по-добре да излиза, отколкото да го трупаш в теб!

Искам да бозкам, много искам да бозкам, не мога да заспивам без. Смуча Зъб, дето е Мам, или поне малко от нея, нейните клетки всичките кафяви и изгнили, и твърди. Зъб я боля много или е болял сам себе си, ама вече не. Защо е по-добре да излиза, отколкото да го трупам в мен? Мам каза, че ще сме свободни, но кое му е свободното на това?

Баба пее тихичко, знам тази песен, ама не звучи както трябва: *Търкалят се на автобуса копелетата...*

— Стига, не пей — казвам аз и тя престава.

Аз и Мам сме в морето, аз съм се заплел в косата ѝ, целият съм овързан и се давя...

Лош сън. Това щеше да каже Мам, ако беше тук, ама не е.

Лежа и си броя пръстите, на тази ръка са пет, на другата пет, на този крак са пет, на другия — също, карам ги да помахват един по един. Опитвам с говоренето в главата, *Мам? Мам? Мам?* Не я чувам да отговаря.

Когато почва да е по-светло, дърпам юргана върху лицето си, за да го затъмня. Мисля, че нещо такова е да те Няма.

Човекове вървят наоколо и шепнат.

— Джак? — Това е Баба близо до ухото ми, та се дърпам надалеч. — Как си?

Спомням обноските.

— Днес не съм на сто процента, благодаря. — Мутолева, защото Зъб ми се е залепил за езика.

Когато излиза, аз се изправям и си преброявам нещата в чантата с Лора, дрехите и обувките, и вертолетче, и влакче, и квадрат за рисуване, и дрънкалка, и блещукащо сърце, и крокодил, и камък, и маймунки, и кола, и шест книги, шестата е „Дилън Копача“ от магазина.

Много часове по-късно *уааа-уааа* означава телефонът. Баба се качва.

— Беше доктор Клей, майка ти е стабилизирана. Само колко е хубаво, нали?

Това звучи като нещо за машина.

— А също има и палачинки с боровинки за закуска.

Лежа много мирно, все едно съм скелет. Юрганът мирише на прашно.

Дзън-дзън дзън-дзън и тя пак отива долу.

Гласове под мен. Броя си пръстите първо на краката, после на ръцете, после всичките ми зъби наново. Всеки път получавам правилния брой, ама не съм сигурен.

Баба се качва пак и едва диша, казва, че Дядо е дошъл да каже довиждане.

— На мен?

— На всички, отлита обратно за Австралия. Хайде, ставай, Джак, няма да ти стане по-добре, като се въргаляш.

Не знам какво е това.

— Той иска да съм не роден.

— Кой го иска?

— Той каза, че не би трябвало аз да съм аз и така Мам немало да трябва да е Мам.

Баба не отговаря и аз си мисля, че е отишла долу. Изваждам си лицето да видя. Тя е още тук с ръце, увити здраво около нея.

— Не му обръщай внимание на този конски гъ...

— Какво е...?

— Просто слез да изядеш една палачинка.

— Не мога.

— Погледни се — казва Баба.

Това как да го направя?

— Дишаш и ходиш, и говориш, и спиш без твоята Мам, нали? Сигурна съм, че можеш и да ядеш без нея.

Държа Зъб в бузата за по-сигурно. Много време ми отива на стълбите.

В кухнята Дядо, дето е истинският, има лилаво на устата. Палачинката му е потънала в локва сироп с още лилави, това са боровинки.

Чиниите са нормално бяло, ама чашите са с грешна форма, дето е с ъгли. Има голяма купа наденички. Не знаех, че съм гладен. Изяждам една наденичка, после още две.

Баба казва, че няма от сока без парченца, ама трябва да пийна все нещо, иначе ще се задавя с наденичките. Пия от този с микробите, дето се гърчат надолу по гърлото ми. Хладилникът е огромен и пълен с кутии и бутилки. В чекмеджетата има толкова много храни, че Баба трябва да се качи на стъпала, за да ги види всичките.

Казва, че сега е ред да си взема душ, ама аз се преструвам, че не чувам.

— Какво е „стабилизирана“? — питам Дядо.

— Стабилизирана? — От окоето му излиза сълза и той я избърсва.

— Ами нещо като нито по-зле, нито по-добре.

Слага си ножа и вилицата заедно в чинията.

Нито по-зле, нито по-добре от какво?

Зъб има кисел вкус на сока. Отивам пак горе да спя.

* * *

— Миличък — казва Баба, — нали няма пак да прекараш цял ден пред този сандък?

— Ъ?

Тя изключва Телевизор.

— Доктор Клей току-що се обади да говори за потребностите за развитието ти, наложи се да му кажа, че играем на дама.

Аз премигвам и си разтривам очите. Защо му е казала лъжа?

— Мам...?

— Все още е стабилна. Искаш ли да играем дама наистина?

— Твоите парчета са за великани и падат.

Тя въздиша.

— Все ти казвам, че са нормални, също и шахът, и картите. Малките магнитни комплекти, които сте имали с майка ти, са за пътуване.

Ама ние не сме пътували.

— Хайде да идем на детската площадка.

Клатя глава. Мам каза, че като сме свободни, ще отидем заедно.

— Вече си бил навън, много пъти.

— Това беше в Клиниката.

— Нали въздухът е същият? Хайде, майка ти ми разказа, че обичаш да се катериш.

— Да, катеря се на Маса и на столовете, и на Креватчо хиляди пъти.

— Не и на моята маса, господинчо.

Имах предвид в Стая.

Баба ми връзва плитката много стегнато и ми я мушка под якето, аз си я изваждам. Тя не казва нищо за лепкавото нещо и шапката ми, може би кожата не гори в тази част на света?

— Сложи си слънчевите очила, а, да, и истинските обувки, тези пантофести неща нямат подметка.

Стъпалата ми са смачкани, като ходя, дори като отлепвам велкрото. В безопасност сме, стига да стоим на тротоара, но ако без да искаме стъпим, на улицата, ще умрем. Мам не е умряла, Баба казва, че няма да ме излъже, ама излъга доктор Клей за дамата. Тротоарът все спира и ние трябва да пресичаме улицата, всичко ще е наред, стига да се държим за ръце. Не ми харесва да я докосвам, ама Баба казва кофти за мен. Въздухът духа към очите ми и слънцето е заслепяващо около краищата на очилата ми. Виждам нещо розово, дето е ластик за коса, и капачка от бутилка, и колело не от истинска кола, ами от играчка, и пакетче ядки, само че без, и кутия от сок, дето чувам още малко сок да джвака, и жълто ако. Баба казва, че не е от човек, а от някакво отворително куче, дърпа ме за якето:

— Махни се от това.

Боклуците не трябвало да са там, освен листата, дето дървото не може да спре да пуска. Във Франция давали на кучетата да си вършат работата навсякъде, могъл съм да отида там някой ден.

— За да видя акото ли?

— Не, не — казва Баба, — Айфеловата кула. Някой ден, когато много надобрееш в качването по стълби.

— Франция в Навън ли е? — тя ме поглежда странно. — В света?

— Всичко е в света. Ето, пристигнахме!

Аз не мога да отида на площадката, защото има деца не мои приятели.

Баба извърта очи.

— Просто си играйте едновременно, така правят децата.

Гледам в оградата през диамантите от тел. Тя е като тайната ограда в стените и Под, през които Мам не е могла да мине, ама ние излязохме и аз я спасих, а после тя вече не искаше да е жива. Има голямо момиче наопаки на една люлка. Две момчета са на онова, дето не му помня името, и правят нагоре-надолу, те се удрят и се смеят, и падат май нарочно. Изброявам си зъбите до двайсет и после още веднъж. Държането на оградата ми прави бели черти по пръстите. Гледам как една жена занася бебе на катерушката и то лази през тунела, тя му прави муцунки през дупките отстрани и се преструва, че не знае къде е. Гледам голямото момиче, но тя само се люлее, понякога с коса почти в мръсотията, понякога с правилното нагоре. Момчетата се гонят и правят бум с ръце като оръжия, едното пада и плаче. Изтичва през входа и влиза в някаква къща, Баба казва, че сигурно живее там. Откъде пък знае? Прошепва ми:

— Защо сега не идеш да играеш с другото момче? — После извиква: — Здравей. — Момчето поглежда към нас, аз отивам в един храст, ама той ме бодне в главата.

След малко тя казва, че е по-хладно, отколкото изглежда, и май трябва да се прибираме за обяд. Отнема ни сто часа и краката ми се чупят.

— Може другият път повече да ти хареса — предлага Баба.

— Интересно беше.

— Това ли ти е казала да казваш майка ти, когато нещо не ти харесва? — усмихва се леко. — Аз я научих на него.

— Тя умира ли вече?

— Не — почти крещи. — Лио щеше да ни се е обадил, ако има някакви новини.

Лио е Додя, объркващо е с всичките имена. Искам си само моето едно име Джак.

В къщата Баба ми показва Франция на глобуса, който е като статуя на света и все се върти. Целият този град, дете сме в него, е само малка точица и клиниката също е в точицата. Също и Стая, ама Баба казва, че няма нужда повече да мисля за онова място, да си го изкарам от главата.

За обяд изяждам много хляб и масло, френски хляб е, но на него няма ако, не мисля. Носът ми е червен и пари, също и бузите, и най-отгоре на гърдите ми, и ръцете ми, и вътрешното на ръцете ми, и глезените над чорапите.

Додя казва на Баба да не се разстройва.

— Дори не беше много слънчево — все повтаря тя и си бърше очите.

Аз питам:

— Кожата ще ми опада ли?

— Само малки парченца — отговаря Додя.

— Недей да плашиш момчето — казва Баба. — Ще се оправиш, Джак, не се притеснявай. Сложи си малко от този приятен хладен крем за след слънце, още сега...

Трудно ми е да стигна зад мен си, но не обичам пръсти на други човекове, та се справям.

Баба казва, че трябва пак да се обади в Клиниката, но точно сега няма сили.

Задето съм изпечен, ми дават да лежа на канапето и да гледам анимационни филмчета, Додя е в креслото и си чете списанието „Пътешественик“.

* * *

През нощта Зъб идва да ме хване, подскача на улицата *трак-трак-трак*, десет фута висок и целият гнилов, назъбени парчета падат от него и той се удря по стените. После се нося в лодка, дете е със закован капак и *червеи пълзят навътре, червеи пълзят навън...*

Съскане в тъмното, не го знам какво е, после е Баба.

— Джак, всичко е наред.

— Не.

— Заспивай.

Май не заспивам.

На закуска Баба взема хапче. Питам дали ѝ е витаминът. Додя се смее. Тя му казва:

— Точно ти ли? — После на мен: — На всички ни трябва по нещичко.

Тази къща е трудна за научаване. Вратите, в които ми е разрешено да ходя по всяко време, са кухнята и всекидневната, и стаята за фитнес, и гостната, и мазето, също пред спалнята, дето се казва площадка, като за кацане на хеликоптери, само че без. Може да влизам в спалнята, освен ако вратата е затворена, тогава трябва да почукам и да чакам. Ваната и мивката, и тоалетната са в зелено, наречено авокадо, само дето седалката е дървена, та мога да сядам на нея. Трябва да вдигам седалката и да я пускам пак от уважение към дамите, това е Баба. Тоалетната има капак на казанчето като онзи, с който Мам е ударила Стария Ник по главата. Сапунът е твърда топка и аз търкам ли търкам, за да се напени. Външните не са като нас, имат милион неща и различни видове от всичките, като много шоколади и машини, и обувки. Нещата им са всичките за правене на различно, както четка за нокти и четка за зъби, и четка за метене, и четка за тоалетна, и четка за дрехи, и четка за плочки, и четка за коса. Изпускам малко пудра, наречена талк, на пода и го замитам, но Баба влиза и казва, че това е четката за тоалетна и се ядосва, че разнасям микроби.

Това е къща и на Додя, но не той определя правилата. Той е повече в неговата бърлога, което е неговата специална стая за него си.

— Хората невинаги искат да са сред хора — казва ми той. — Изморително е.

— Защо?

— Просто ми повярвай, два пъти съм се женил.

През входната врата не може да излизам, без да обясня на Баба, ама аз така или иначе няма. Седя на стълбите и смуча силно Зъб.

— Иди да си поиграеш, а? — казва Баба и се промушва край мен.

Имам много, не знам с кое. Играчките ми от откачените фенове, дето Мам мислеше, че са пет, ама аз всъщност бях взел шест. Имам тебешери все различни цветове, дето Дийна е донесовала, без да я видя, но прекалено ми нацапват пръстите. Също огромно руло хартия

и четирийсет и осем флумастера в дълга невидима пластмаса. Кутия с кутийки с животни на тях, дето не знам защо Бронуин вече не използва, подреждат се на кула до над главата ми.

Вместо това си гледам обувките, мекичките са. Ако се извърна, мога почти да си видя пръстите под кожата. Мам! Извиквам го много силно в главата си. Не мисля, че е там. Нито по-зле, нито по-добре. Освен ако всички не лъжат.

Има малко кафяво нещо под килима, дето започва да е дървото на стълбите. Изстъргвам го, метал е. Монета. Има лице на мъж и думи: IN GOD WE TRUST LIBERTY 2004. Обръщам го и там е мъж, може даже да е същият, ама сочи към малка къщичка и казва: UNITED STATES OF AMERICA E PLURIBUS UNUM ONE CENT.

Баба е на най-долното стъпало и ме гледа.

Аз подскачам. Премествам Зъб отзад на венците ми.

— Има малко на испански — казвам ѝ.

— Така ли? — мръщи се тя.

Показвам ѝ с пръст.

— Това е латински. E PLURIBUS UNUM. Хм, мисля, че означава „Заедно единни“ или нещо такова. Искаш ли още няколко?

— Какво?

— Чакай да проверя в портмонето...

Връща се с кръгло сплеснато нещо, дето ако го натиснеш, изведнъж се отваря като уста и вътре е пълно с различни пари. На едно сребърничко има мъж с плитка като мен и „ПЕТ ЦЕНТА“, но тя казва, че всички му казват „петаче“, по-малкото сребърничко е „десетаче“, тоест десет.

— Защо петаче е повече голямо от десетаче, след като е пет?

— Просто си е така.

Дори единият цент е по-голям от десетаче, мисля, че просто си е така е тъпо.

На най-голямото сребърно има друг мъж, не щастлив, отзад пише: New Hampshire 1788 Live Free Or Die. Баба казва, че Ню Хемпшир е друга част от Америка, не тази.

— „Живей свободно“, това означава да не ти струва нищо ли?

— А, не, не. Означава... никой да не ти е шеф.

Има друго същото отпред, ама като го обърна, се появява картинка на платноходка с малък човек в нея и чаша, и още испански:

Guam E Pluribus Unum 2009 и Guahan Itano'manchamorro. Баба стиска очи и отива да си вземе очилата.

— Това друга част от Америка ли е?

— Гуам? Не, мисля, че е другаде.

Сигурно външните така казват на Стая.

Телефонът започва да пици в коридора и аз тичам горе да се махна.

Баба се качва, пак плаче.

— Прескочила е трапа.

Гледам я и не разбирам.

— Майка ти.

— Какъв трап?

— Оправя се, ще се оправи вероятно.

Затварям очи.

* * *

Баба ме разбужда, защото казва, че вече са минали три часа и се бои, че тази нощ няма да спя.

Трудно е да се говори със Зъб, затова го слагам в джоба. В ноктите ми още има сапун. Трябва ми нещо остро, за да го извадя, като Дистанционно.

— Липсва ли ти майка ти?

Клатя глава.

— Дистанционно.

— Трябва ти твоето... станционно?

— Дистанционно.

— За телевизора ли?

— Не, моето Дистанционно, дето караше Джип да прави *дръъм*, но после се счупи в Гардеробчо.

— О — казва Баба, — сигурна съм, че можем да ти ги вземем.

Поклащам глава.

— Те са в Стая.

— Да съставим списък.

— За да го пуснем в тоалетната?

Баба изглежда объркана.

— Не, ще се обадя на полицията.

— Спешен случай ли е?

Тя клати глава.

— Ще ти донесат играчките, когато приключат с тях.

— Полицаяте могат да отидат в Стая?

— Вероятно точно в момента са там — казва ми, — събират доказателства.

— Какво е „доказателства“?

— Ами неща, които показват какво се е случило, за да ги дадат на съдията. Снимки, отпечатьци.

Докато пиша в списъка, мисля за черното на Писта и дупката под Маса, за всички следи, които аз и Мам сме оставили. Как съдията гледа моята рисунка на синия октопод.

Баба казва, че е срамно да се пропилява такъв хубав пролетен ден, така че ако си облека дълга блуза и истинските обувки, и шапка, и очила, и много слънцезащитно, може да изляза в задния двор.

Изстиска слънцезащитно на ръцете си.

— Казвай ми кога да давам и да спирам, когато поискаш. Като дистанционно.

Това е доста смешно.

Започва да ми го трие на вътрешното на ръцете.

— Спри! — След минута казвам: — Давай — тя започва отново. — Давай!

Тя спира.

— Искаш да кажеш да продължавам?

— Аха.

Намазва ми лицето, не ми харесва близо до очите, но тя внимава.

— Давай!

— Ами всъщност приключихме, Джак. Готов ли си?

Баба излиза първа през двете врати, стъклената и мрежестата, маха ми с ръка да дойда, и светлината е на зигзаг. Стоим на верандата, дете е от много дърво като палуба на кораб. На нея има, малки топки пух. Баба казва, че е някакъв вид полен от дърво.

— Кое? — гледам нагоре към всичките различни.

— Боя се, че тук не мога да ти помогна.

В Стая знавахме как се казва всичко, ама в света има толкова много, човеците дори не знаят имената.

Баба е в един от дървените столове и се намества в него. Има пръчки, които се чупят, като стоя върху тях, и малко дребни жълти листа и разкашкани кафяви, дето тя казва, че е помолила Лио да ги събере още през ноември.

— Додя има ли работа?

— Не, пенсионира се рано, но, разбира се, сега запасите ни се поизчерпаха...

— Какво означава това?

Тя отпуска глава назад на горното на стола, очите ѝ са затворени.

— Нищо, не го мисли.

— Той скоро ли ще умре?

Баба отваря очи и ме гледа.

— Или ти ще си първа?

— Ако искаш да знаеш, аз съм само на петдесет и девет, млади момко.

Мам е само на двайсет и шест. Прескочила е трапа, това означава ли, че вече ще се върне?

— Никой няма да умира — казва Баба, — не си торМОЗИ главицата.

— Мам казва, че все някога всички ще умрат.

Тя стиска уста, има линии около нея като слънчеви лъчи.

— Току-що се запозна с повечето от нас, господинчо, така че не бързай да се сбогуваш.

Гледам надолу към зелената част от двора.

— Къде е хамакът?

— Предполагам, че може да го изкопаем от мазето, след като толкова много държиш — става със сумтене.

— И аз предполагам.

— Ти си седи там и се радвай на слънцето, ще се върна, преди да разбереш.

Аз обаче не седя, прав съм.

Тихо е, като я няма, само дето има писукащи звуци в дърветата, мисля, че са птици, ама не виждам. Вятърът кара листата да правят шуш-шуш. Чувам дете да вика, може би в друг двор, зад големия плет или пък е невидимо. Върху Жълтото лице на Господ има облак. Изведнъж става по-студено. Светът се сменя ярко и горещо, и звуково, никога не знам какво ще стане след минута. Облакът изглежда никак

сиво-син. Чудя се дали вътре има дъжд. Ако започне да пада дъжд върху мен, ще изтичам в къщата, преди да ми удави кожата.

Нещо прави зzzzzz, поглеждам в цветята и е най-невероятното нещо, жива пчела, огромна с жълто и черно по нея, танцува точно вътре в цветето.

— Здравей — казвам аз. Протягам пръст да я погаля и...

Aaaaaaааааа, от ръката ми избухва най-лошото болящо от всякога.

— Мам — викам аз, Мам в главата ми, но тя не е в задния двор и не ми е в главата, и никъде не е, аз съм сам-самичък в бодящото в бо...

— Какво си направи? — Баба се втурва през верандата.

— Не аз, пчелата беше.

Намазва ми специалното мазило и вече не боли чак толкова, но още е много.

Трябва да използвам другата си ръка, за да ѝ помагам. Хамакът виси на куки, дето са на две дървета в дъното на двора, едното е малко късичко дърво, само два пъти колкото моето високо, и наведено, другото е милион пъти високо и има сребристи листа. Мрежестите въжета са намачкани от живота в мазето, налага се да дърпаме, докато дупките им станат колкото трябва големи. Също и две от въжетата са счупени, така че има допълнително дупки, в които да не сядаме.

— Сигурно са били молци — казва Баба.

Не знаех, че молците растат толкова големи, за да чупят въжета.

— Честно казано, от години не сме го окачвали. — Казва, че няма да рискува да се катери в него, пък така или иначе предпочита нещо да ѝ придържа гърба.

Аз се протягам и запълвам целия хамак сам. Размърдвам си стъпалата в обувките, мушкам ги през дупките, също и ръцете, ама не дясната, защото тя все още агонизира от пчелата. Мисля си за малката Мам и малкия Пол, дето са се люляли в хамака, странно е, къде са сега? Големият Пол е с Дийна и Бронуин може би, казаха, че ще отидем да видим динозаврите друг ден, но мисля, че лъжеха. Голямата Мам е в клиниката и прескача трапа.

Избутвам въжетата, аз съм муха в мрежа. Или крадлив Спайдърмен заловен. Баба бутта и аз се люлея, и ми се завива свят, ама по хубаво начин.

— Телефонът — Додя на верандата вика.

Баба тича по тревата, оставя ме пак сам-самичък във външното Навън. Скачам от хамака и почти падам, защото едната ми обувка се заклещва. Издърпвам си крака навън, обувката пада. Тичам след, почти съм бърз колкото нея.

В кухнята Баба говори по телефона:

— Разбира се, още утре сутрин, ето тук до мен е. Някой иска да говори с теб. — На мен го казва, подава телефона, ама аз не го вземам.

— Познай кой е?

Премигвам.

— Майка ти е.

Вярно е, ето го гласа на Мам в телефона.

— Джак?

— Здравей.

Не чувам нищо друго, така че го подавам пак на Баба.

— Пак съм аз, как си, сериозно? — пита Баба. Кима и кима, и казва: — Той се държи.

Дава ми пак телефона, слушам Мам да обяснява, че много съжалява.

— Вече не си отровена с лошото лекарство? — питам аз.

— Не, не, оправям се.

— Не си в Рая?

Баба си покрива устата.

Мам издава някакъв звук, не мога да различа дали е плач, или смях.

— Ще ми се да бях.

— Защо ти се ще да си в Рая?

— Не наистина, шегувах се.

— Не е смешна шега.

— Не е.

— Да не ти се ще.

— Добре. Тук в клиниката съм.

— Беше се изморила да играеш ли?

Нищо не чувам, май е изчезнала.

— Мам?

— Уморена бях — казва тя. — Направих грешка.

— Вече не си изморена?

Тя нищо не казва. После казва:

— Уморена съм. Но всичко е наред.

— Можеш ли да дойдеш тук да се люлееш в хамака?

— Съвсем скоро.

— Кога?

— Не знам, зависи. Всичко наред ли е с Баба?

— И с Додя.

— Да. Какво ново?

— Всичко.

Това я размива, не знам защо.

— Забавляваш ли се?

— Слънцето ми изгоря кожата и една пчела ме ужилова. Баба върти очи.

Мам казва нещо, което не чувам.

— Трябва да тръгвам, Джак, трябва да поспя още.

— И ще се събудиш после?

— Обещавам. Толкова... — дишането ѝ е някакво накъсано. —

Ще се чуем скоро пак, нали?

— Нали.

Повече говорене няма, така че оставям телефона. Баба пита:

— Къде ти е другата обувка?

* * *

Гледам как пламъците танцуват оранжеви под тенджерата за паста. Клечката е на плота с единия край почернял и накъдрен. Докосвам я до огъня, прави свистене и после пак голям пламък, така че го пускам на печката. Малкият пламък става почти невидим, гризе около клечката малко по малко, докато цялата е черна накрая и малък дим се вдига като сребриста панделка. Мирисът е магия. Вземам още една клечка от кутията, запалвам ѝ края в огъня и този път я държа дори когато свисти. Това си е моят малък пламък, който мога да си нося с мен. Размахвам го в кръг, мисля, че е изчезнал, но се връща. Пламъкът става по-голям и разхвърлян по цялата клечка по цялата клечка, вече е два различни пламъка и има малка червена линия по дървото между тях...

— Ей!

Скачам, Додя е. Клечката вече не е в мен.

Той ми настъпва крака.

Аз изревавам.

— Беше ти на чорапа — показва ми клечката цяла накъдрена, разтърква ми чорапа, където има черно място.

— Майка ти не ти ли е казвала да не си играеш с огън?

— Нямаше.

— Какво нямаше.

— Огън.

Той ме гледа.

— Сигурно печката ви е била електрическа. Какво ли няма по света.

— Какво става? — Баба влиза.

— Джак просто разучава кухненските пособия — казва Додя и разбърква пастата. Вдига едно нещо и ме поглежда.

— Ренде — спомням си аз.

Баба подрежда масата.

— А това?

— Мачкало за чесън.

— Преса за чесън. Много по-брутално от мачкането — ухилва ми се. Не каза на Баба за кибрита, това е нещо като лъжене, но да не ми създава проблеми, е основателна причина. Вдига още нещо.

— Друга преса?

— Ренде за цитrusова кора. А това?

— Аха... тел за яйца.

Додя размахва дълъг спагет във въздуха и го сърба.

— Моят голям брат изсипа тенджерата с ориз, когато беше на три, и ръката му си остана набръчкана като къдрав чипс.

— А, така ли, видях такъв в Телевизор.

Баба ме гледа.

— Не ми казвай, че никога не си ял чипс? — После се качва на стъпалата и мести някакви неща в един шкаф.

— Обядът е готов след две минути — казва Додя.

— Е, само няколко няма да навреди. — Баба слиза със смачкан плик и го отваря.

Чипсчета са целите на къдраво, вземам едно и му изяждам края.
После казвам:

— Не, благодаря — и си го връщам в плика.

Додя се смее, не знам какво му е смешно.

— Момчето си пази мястото за талятеле карбонара.

— Може ли да видя кожата вместо това?

— Коя кожа? — пита Баба.

— На големия брат.

— О, той живее в Мексико. Той ти е, какво ти е, старият чичо.

Додя изхвърля всичката вода в мивката и тя прави голям облак мокър въздух.

— Защо е стар?

— Просто значи, че е брат на Лио. Всичките са ни роднини, сега и ти си им роднина — казва Баба.

— Всичко наше е и твое.

— Лего — казва Додя.

— Какво? — казва тя.

— Като лего. Парченца семейство, залепени заедно.

— И това го видях в Телевизор — казвам им аз.

Баба пак ме гледа и не разбира.

— Да пораснеш без лего — казва тя на Додя. — Буквално не мога да си го представя.

— Бас ловя, че има няколко милиарда деца по света, които все някак се справят — отговаря той.

— Сигурно си прав — изглежда объркана. — Ама все една кутия се търкаля нейде в мазето...

Додя чупи едно яйце с ръка и то се плъосва върху пастата.

— Вечерята е готова.

* * *

Карам много колелото, дето не мърда, мога да стигна педалите с пръсти, ако се протегна. Въртя го хиляда часа, та краката ми да станат суперсилни и да мога да избягам при Мам и пак да я спася. Лежа на сините постелки, краката ми са уморени. Вдигам гирите, ама са много

тежки. Слагам една на корема си, харесва ми как ме притиска надолу, за да не мога да изпадна от въртящия свят.

Дзън-дзън, Баба крещи, защото има посетител за мен, доктор Клей е.

Сядаме на верандата, той ще ме предупреди, ако дойдат пчели. Човековете и пчелите трябва само да си помахват, без докосване. Без галене на куче, освен ако човек не е казал, че може, без тичане през улицата, без докосване на интимни части, освен моите тайно. После идват специалните случаи, като когато на полицията ѝ е позволено да стреля с оръжие, но само по лошите. Има прекалено много правила и главата ми не може да ги побере, така че правим списък със супертежката химикалка на доктор Клей. После един списък с всичките нови неща като гирички и картофен чипс, и птици.

— Вълнуващо ли е да ги виждаш на живо, а не само по телевизията? — пита ме той.

— Аха. Само че нищо в Телевизор никога не ме е ужиловало.

— Вярно е — казва доктор Клей и кима. — „Родът човешки не понася твърде много реалност^[1]“.

— Това пак ли е стихотворение?

— Как позна?

— Правиш странен глас — казвам му аз. — Какво е „родът човешки“?

— Човешката раса, всички ние.

— И аз ли също?

— О, разбира се, ти си един от нас.

— И Мам.

Доктор Клей кима.

— И тя е от нас.

Ама аз имах предвид, че може да съм човек, ама съм и себе си, и Мам също. Не знам дума за нас двама. Стайовци?

— Тя скоро ли ще дойде да ме вземе?

— Веднага щом може — казва той. — По-приятно ли ще ти бъде да си в клиниката, а не тук с баба ти?

— С Мам в Стая Номер Седем?

Той клати глава.

— Тя е в друго крило, има нужда да бъде известно време сама.

Аз мисля, че той греша, ако аз бях болен, щях да имам нужда от Мам дори повече.

— Но пък тя работи много усилено, за да се оправи — ми казва той.

Мислех си, че човековете са или болни, или по-добре, не знаех, че има и работа.

За довиждане с доктор Клей си даваме пет горе, пет долу и пет зад гърба.

Когато съм на тоалетната, го чувам на верандата с Баба. Гласът ѝ е два пъти по-силен от неговия.

— За Бога, говорим само за леко изгаряне и ужилване от пчела — казва тя. — Отгледала съм две деца, не ми говорете за „приемлив стандарт на грижа“.

* * *

През нощта има милион малки компютри, които си говорят за мен. Мам се е качила по бобено стъбло, а аз съм долу на земята и го тръскам ли тръскам, за да падне...

Не. Това е само сънуване.

— Хрумна ми гениална идея — казва ми Баба в ухото, навела се, ама всъщност е още в леглото.

— Хайде да отидем с колата до площадката преди закуска, така че да няма други деца.

Сенките ни са много дълги и разтегливи. Размахвам си гигантските юмруци. Баба почти сядна на една пейка, ама на нея има мокро, така че вместо това се обляга на оградата. Има малко мокро на всичко, тя казва, че е роса, която изглежда като дъжд, но не е от небето, а е нещо като пот, която се е случила през нощта. Аз рисувам лице върху пързалката.

— Не е важно дали ще си намокриш дрехите, прави каквото искаш.

— Всъщност ми е студено.

Има едно място цялото с пясък, Баба казва, че мога да седна в него и да си играя.

— Какво?

— Ъ? — казва тя.

— Какво да си играя?

— Не знам, копай в него, пренасяй го с лопатка, нещо такова.

Докосвам го, но стърже, не го искам навсякъде по мен.

— Какво ще кажеш за катерушките или пък люлките? — пита

Баба.

— А ти ще дойдеш ли?

Засмива се, казва, че сигурно ще счупи нещо.

— Защо ти ще...?

— А, не нарочно, просто защото съм тежка.

Аз се качвам по малките стъпала, прав съм като момче, не като маймуна. Те са метални с груби оранжеви петна, наречени ръжда, а задържанките ми правят ръцете замръзнали. В края има малка къщичка като за елфи, сядам на масата и покривът ми е точно над главата, червен е, а масата е синя.

— Ехооо.

Подскачам, Баба е, маха през прозореца. После заобикаля до другата страна и пак ми маха. Махам и аз, на нея ѝ харесва.

В ъгъла на масата виждам нещо да се движи, паяче е. Чудя се дали Паяк е още в Стая, дали паяжината става по-голяма и още по-голяма. Потропвам си мелодии, като на Тананик, и Мам трябва да отгатне в главата ми, повечето ги познава правилно. Когато ги потропвам на пода с обувката е различно на звук, защото е метал. На стената пише нещо, което не мога да прочета, надраскано е и има рисунка, дете мисля, че е пиш, ама е голямо колкото самия човек.

— Опитай пързалката, Джак, изглежда забавна.

Това е Баба, дете ми вика. Излизам от малката къщичка и поглеждам надолу, пързалката е сребърна с няколко дребни камъчета.

— Фиууу! Хайде, аз ще те хвана долу.

— Не, благодаря.

Има стълба от въжена мрежа като на хамака, само че увиснала, прекалено е боляща за пръстите ми. Има много тръби за висене, ако бях с повече силни ръце или ако наистина бях маймуна. Има едно място, показвам го на Баба, където сигурно крадци са отнесли стъпалата.

— Не, виж там, вместо тях има пожарникарски пилон — казва тя.

— О, да, видях го в Телевизор. Ама защо те живеят тук?

— Кои?

— Пожарникарите.

— А, това не е истински пилон, този е само за игра.

Когато бях на четири, си мислех, че всичко в Телевизор е само телевизия, после станах на пет и Мам ме отлъга и каза, че много от нещата са снимки на истински и Навън е съвсем истинско. Сега съм в Навън, ама се оказва, че много от тези неща изобщо не са истински.

Връщам се в къщичката за елфи. Паячето е отишло някъде. Събувам си обувките под масата и си протягам краката.

Баба е при люлките. Двете са сплескани, но третата е кофа като от гума с две дупки за крака.

— От тази не можеш да паднеш — казва тя. — Ще се пробваш ли?

Трябва да ме вдигне, странно ми е с ръцете й, дето ме стискат под мишниците. Бута ме от задницата на кофата, но на мен не ми харесва, все се извърщам да видя, така че вместо това ме бута отпред. Люлея се по-бързо по-високо по-бързо, най-странното нещо досега.

— Отпусни глава назад.

— Защо?

— Довери ми се.

Отпускам глава и всичко подскача наопаки, небето и дърветата, и къщите, и Баба, и всичко, невероятно е.

На другата люлка има момиче, дори не съм я видял да идва. Тя се люлее в различно от мен време, тя е отзад, аз като съм отпред.

— Как се казваш? — пита тя.

Преструвам се, че не чувам.

— Това е Дж... Джейсън — отговаря Баба.

Защо ме нарича така?

— Аз съм Кора и съм на четири и половина — казва момичето.
— Тя бебе ли е?

— Той е момче и всъщност е на пет — пак отговаря Баба.

— Тогава защо е в бебешката люлка?

Вече искам да изляза, но краката ми са заклепени в гумата, ритам, дърпам веригите.

— Спокойно, спокойно — успокоява ме Баба.

— Пристъп ли има? — пита момичето Кора.

Кракът ми рита Баба, без да иска.

— Престани!

— Малкото братче на моята приятелка получава пристъпи.

Баба ме издърпва под ръцете, кракът ми се завива, после съм излязъл.

Тя спира при входа и казва:

— Обувките, Джак.

Мъча се силно и си спомням.

— В малката къщичка са.

— Изтичай обратно да си ги вземеш тогава. — Чака. — Момиченцето няма да те закача.

Ама аз не мога да се катеря, тя може да гледа.

Така че Баба отива и задникът ѝ се заклещва в къщата за елфи, ядосана е. Завелкрова ми лявата обувка прекалено стегнато, така че я свалям, също и другата. Отивам по чорапи до бялата кола. Тя казва, че ще ми се забие стъкло в стъпалото, ама не ми се.

Панталоните ми са мокри от росата и чорапите — също. Додя е в креслото си с огромна чаша, казва:

— Как мина?

— Малко по малко — отговаря Баба и се качва горе.

Той ми дава да му опитам кафето, потрепервам.

— Защо местата за ядене се наричат магазини за кафе? — питам го аз.

— Ами кафето е най-важното нещо, което продават, защото повечето от нас имат нужда от кафе, за да се движат, както на колата ѝ трябва гориво.

Мам пие само вода и мляко, и сок също като мен, чудя се какво я задвижва.

— А за децата какво?

— О, децата са енергични като малки бобчета.

Печеният боб ме задвижва цяла нощ, но зеленият фасул ми е храната враг. Баба приготви преди няколко вечери и аз просто се преструвах, че не ги виждам на чинията. Щом вече съм в света, никога повече няма да ям зелен фасул.

* * *

Седя на стълбите и слушам дамите.

— Ммм. Знае повече математика от мен, но не може да се пусне по пързалка — казва Баба.

Това съм аз, мисля.

Те са нейният литературен клуб, но не разбирам как, защото не четат книги. Тя забравила да ги отложи, така че всички дойдоха в 03:30 с чинии с кекс и други работи. Получих три кекса на малка чиния, но не трябва да се пречкам. Баба ми даде и пет ключа на ключодържател, на който пише „Пица къщата на Позо“, чудя се дали наистина е къща, направена от пица, и няма ли да падне? Те всъщност не са ключове за нищо, но дрънчат, получих ги, задето обещах да не изваждам повече ключа от шкафчето с алкохола. Първият кекс се нарича кокос, гнусен е. Вторият е лимон, а третият е не знам какво, но най-много го харесвам.

— Сигурно си изцедена — казва една от дамите с най-пискливия глас.

— Истински герой — казва друга.

Също получих назаем камерата, не якогъзарската на Додя с гигантския кръг, а онази, дето е скрита в окоето на мобилния телефон на Баба, ако звънне, трябва да я извикам и да не вдигам. Досега съм направил десет снимки: първа е на меките ми обувки, втора е на лампата на тавана във фитнес стаята, трета е на тъмното в мазето (само че снимката стана прекалено ярка), четвърта е на ръката ми отвътре с линиите, пета е на дупката до хладилника, дето се надявах, че може да е миша дупка, шеста е на коляното ми в панталони, седма е на килима във всекидневната отблизо, осма трябваше да е Дора, когато беше в Телевизор тази сутрин, но цялата е на зигзаг, девета е Додя, без да се усмихва, десета е прозорецът на спалнята, като преминава чайка, само че чайката не е на снимката. Щях да си снимам и една на мен си в огледалото, но тогава щях да съм папараци.

— Е, на снимките е като истинско ангелче — казва една от дамите.

Как ми е видяла десетте снимки? А и не изглеждам изобщо като ангел, те са огромни и с крила.

— Говориш за онзи некачествен материал пред полицейския участък ли? — пита Баба.

— О, не, за онези отблизо, докато са вземали интервюто с...

— Дъщеря ми, да. Но снимки отблизо на Джак?! — Звучи бясна.

— О, миличка, та те са навсякъде из интернет — казва друг глас. После много говорят всички едновременно.

— Не знаеше ли?

— В днешно време всичко изтича.

— Светът е един голям казан.

— Ужасно е.

— Такива ужасии в новините всеки ден, понякога ми се ще просто да си остана в леглото със спуснати завеси.

— Още не мога да повярвам — казва дълбокият глас. — Помня как Бил ми каза преди седем години как може да се случи такова нещо на момиче, което познаваме?

— Всички мислехме, че е умряла. Разбира се, не искахме да го казваме...

— А и ти толкова се надяваше.

— Кой можеше да си представи...?

— Някой иска ли още чай? — Това е Баба.

— Ами не знам. Веднъж прекарах цяла седмица в манастир в Шотландия — казва друг глас, — толкова беше спокойно.

Кексовете ми са свършили, освен кокоса. Оставям чинията на стъпалото и се качвам в стаята, и си гледам съкровищата.

* * *

Баба е намеровала голяма кутия с легота в мазето, дето някога е била на Пол и Мам.

— Какво би искал да построиш? — пита ме тя. — Къща? Небостъргач? Може би дори град?

— Може за начало да посмалите малко? — казва Додя иззад вестника си.

Има толкова много малки парчета всякакви цветове, като супа е.

— Ами — казва Баба — давай каквото ти дойде. Аз имам да гладя.

Гледам леготата, но не пипам, за да не ги счупя.

След минута Додя оставя вестника.

— Това не съм го правил от дълго време. — Започва да взема парчета просто както и да е и ги натиска заедно, за да се залепят.

— Защо не си го...?

— Добър въпрос, Джак.

— Играл ли си леко с твоите деца?

— Нямам деца.

— Как така?

Додя свива рамене.

— Просто така и не се случи.

Гледам му ръцете, едри са, ама умни.

— Има ли дума за възрастни, когато не са родители?

Додя се смее.

— Хора с други неща за правене?

— Като какви неща?

— Работа, предполагам. Приятели. Пътуване. Хобита.

— Какво е „хобита“?

— Начини да си прекарваш уикенда. Аз например преди колекционирах монети, стари монети от целия свят, държах ги в кадифени кутии.

— Защо?

— Ами те бяха по-лесни от децата, без миризливи пелени.

Това ме разсмива.

Той подава парчетата леко, с някаква магия са се превърнали в кола. Има едно две три четири колела, дето се въртят, и покрив, и шофьор, и всичко.

— Как го направи?

— Едно по едно. Вземи сега ти едно — казва той.

— Кое?

— Което и да е.

Избирам голям червен квадрат.

Додя ми дава малко парче с колело.

— Натисни го върху него.

Слагам го така, че пъпката да е под дупката на другата пъпка и натискам силно.

Той ми дава друго парче с колело, натискам и него.

— Хубаво колело. *Бръъм!*

Казва го толкова силно, че аз изпускам легото на пода и едното колелце пада.

— Съжалявам.

— Няма нужда да се извиняваш. Чакай да ти покажа нещо. — Слага неговата кола на пода и стъпва върху нея, храс. Цялата е на парчета. — Видя ли? — казва Додя. — Но проблемо. Хайде да я направим отначало.

Баба казва, че мириша.

— Мия се с гъбата.

— Да, ама мръсотията се крие в свивките. Така че аз ще подготвя ваната, а ти ще влезеш в нея.

Напълва водата много високо и димящо и сипва нещо за мехурчета за блестящи планини. Зеленото на ваната е почти скрито, но аз знам, че е още там.

— Събличай се, миличък. — Стои с ръце на хълбоците. — Не искаш да ме виждаш? Искаш ли да стоя пред вратата?

— Не!

— Какво има? — Тя чака. — Да не би да мислиш, че без майка ти във ваната ще се удавиш или нещо такова?

Не знаех, че човековете могат да се удавят във вана.

— Аз ще съм тук през цялото време — казва тя и потупва капака на тоалетната.

Аз клатя глава.

— Ти също във ваната.

— Аз? О, Джак, аз си вземам душ всяка сутрин. Какво ще кажеш да седя точно на ръба на ваната, ето така?

— В нея.

Баба ме гледа. После простенва и казва:

— Добре, ако само така ще стане, единствено този път... Но ще си сложа банския за плуване.

— Аз не знам да плувам.

— Не, няма да плуваме наистина, аз просто, аз предпочитам да не съм гола, ако нямаш нищо против.

— Страх ли те е?

— Не, аз просто... така предпочитам.

— Аз може ли да съм гол?

— Разбира се, ти си дете.

В Стая бяхме понякога голи, а понякога облечени, никога не ни е пукало.

— Джак, може ли само да влезем във ваната, преди да изстине?

Не е изстинала изобщо, все още се вдига пара. Започвам да си свалям дрехите. Баба казва, че ще се върне след секунда.

Статуите може да са голи, дори и да са възрастни, или може би трябва да са голи. Додя казва, че това е, защото се опитват да приличат на стари статуи, дето винаги са си били голи, понеже древните римляни са смятали тялото за най-красивото нещо на света. Облягам се на ваната, но външното ѝ твърдо е студено на корема ми. Има една част от „Алиса“:

Казаха ми, че ти си бил при нея,
че питал си какво съм, колко струвам.
Казала ти, че всичко аз умея
и че не мога само аз да плувам.

Пръстите ми са гмуркачи. Сапунът пада във водата и аз си играя, че е акула. Баба влиза облякла нещо, дето е като гащи и тениска залепени в едно, с дълги черти и пайети, сложила е и найлонов плик на главата, казва, че се нарича шапка за душ, макар че ние ще си вземаме вана. Аз не ѝ се смея, само на без звук.

Тя се качва във ваната и водата се повдига, влизам и аз и вече почти се разлива. Тя е откъм гладкия край, Мам винаги седеше откъм кранчето. Старая се да не докосвам краката на Баба с моите. Удрям си главата в крана.

— Внимавай.

Защо човековете го казват след болящото?

Баба не помни никакви игри за вана, освен „Греби, греби, греби със своята лодка“, а когато опитваме, правим голямо плисване на пода.

Тя няма играчки. Играя си, че четката за нокти е подводница, която четка морското дъно, намира сапуна, който е слузеста медуза.

След като се подсушаваме, аз си почесвам носа и едно парче остава под нокътя ми. В огледалото има малки напукани кръгчета, където част от мен се бели.

Додя е дошъл за чехлите си.

— Едно време много обичах това... — Докосва ми рамото и изведнъж има цяла лента, тънка и бяла, не съм я усетил да се обелва. Подава ми я. — Иха, тази се получи добра.

— Престани — казва Баба.
Разтривам бялото нещо и то се навива, малка суха топка от мен.
— Пак — искам аз.
— Чакай да намеря дълго парче на гърба ти...
— Мъже — изпуфтява Баба и прави муцунка.

* * *

Тази сутрин кухнята е празна. Вземам ножицата от чекмеджето и си отрязвам опашката на косата. Баба влиза и гледа, и не разбира.

— Ама само малко ще те дооправя, ако може — казва тя, — а после направо вземи четката и лопатата. — Трябва всъщност да запазим една къдрица, тъй като ти е първото подстригване...

Повечето отива в боклука, но тя заделя три дълги парчета и прави плитка, която ми е гривна със зелена връзка на края.

Казва: „Иди да се погледнеш в огледалото“, ама аз първо си проверявам мускулите, силното ми още си е тук.

На най-горния вестник пише „Неделя, 17 април“, това означава, че съм бил в къщата на Баба и Додя една цяла седмица. Бях една седмица в Клиниката преди това, което прави две седмици, откакто съм в света. Все го пресмятам, за да съм сигурен, защото имам чувството, че са милион години, а Мам още не идва за мен.

Баба казва, че трябва да излезем от тази къща. Никой няма да ме познае сега, когато съм с толкова къса коса с къдрици. Казва ми да си сваля тъмните очила, защото очите ми трябва вече да са свикнали с Навън, освен това те само ще привличат внимание.

Пресичаме много пътища, хванати за ръце, без да даваме на колите да ни смачкат. Не ми харесва държането за ръце, преструвам се, че тя държи някое друго момче. После на Баба ѝ идва добра идея, мога вместо за нея да се държа за верижката на чантата ѝ.

Има много от всякакви видове неща в света, но всичко струва пари, дори ненужните неща. Например мъжът на опашката преди нас в супермаркета купува нещо в кутия, разкъсва я и я хвърля в боклука веднага. Малките картички с номера навсякъде се наричат лотария,

идиотите си ги купуват с надеждата да се омагьосат и да станат милионери.

В пощата купуваме марки, изпращаме на Мам снимка, дето се снимах в космическа ракета.

Влизаме в един небостъргач, който е офисът на Пол, той казва, че е луднал от работа, но прави един ксерокс на ръцете ми и ми купува десертче от автомата. Докато се спускаме в асансьора с натискане на бутони, аз си играя, че съм всъщност в автомат за десертчета.

Влизаме в една част от правителството, за да вземем на Баба нова карта за социално осигуряване, защото си е загубила старата, трябва да чакаме с години. После ме води в магазин за кафе, където няма зелен фасул, избирам си курабийка, дето е по-голяма от лицето ми.

Едно бебе бозка, никога не съм виждал преди.

— Аз избирам лявата — казвам и посочвам. — И на теб ли ти харесва най-много лявата? — ама бебето не слуша.

Баба ме дърпа.

— Извинете ни.

Жената си спуска шала, така че не виждам лицето на бебето.

— Искан да я оставим сама — прошепва Баба.

Не знаех, че човековете могат да са сами в света.

Влизаме в обществена пералня само за да видим. Искан да се пъхна в една въртяща машина, но Баба казва, че ще умра.

Вървим до парка, за да нахраним патиците с Дийна и Бронуин. Бронуин хвърля всичките си трохи наведнъж, също и найлоновия плик и се налага Баба да го изважда с пръчка. Бронуин иска моите трохи, Баба казва да и дам половината, защото е малка. Дийна казва, че съжалява за динозаврите, със сигурност ще отидем до Природонаучния музей някой от следващите дни.

Има магазин само с обувки отвън, ярки и меки с дупки навсякъде и Баба ми казва да пробвам един чифт, аз избирам жълто. Няма връзки и дори велкро, просто си слагам крака вътре. Толкова са леки, че все едно съм без тях. Влизаме и Баба плаща пет хартийки с долари за обувките, това е същото като двацет четвъртинки, казвам й, че много ги харесвам.

Когато излизаме, една жена седи на земята със свалена шапка. Баба ми дава две четвъртинки и посочва шапката.

Аз слагам едната в шапката и тичам след Баба.

Когато ми слага колана, тя казва:

— Какво имаш в ръката?

Аз показвам втората монета.

— Тази е „НЕБРАСКА“. Ще я задържа за съкровищата си.

Тя цъка с език и си я взема.

— Трябваше да я дадеш на онази жена от улицата, както ти казах.

— Добре, ще...

— Късно е вече.

Включва колата. Виждам само задното на жълтеникавата ѝ коса.

— Защо жената е от улицата?

— Там живее, на улицата. Няма си дори легло.

Сега ми е виновно, че не ѝ дадох втората монета.

Баба казва, че това се нарича да имаш съвест.

В един прозорец на магазин виждам квадрати, които са като Стая, коркови плочи, Баба ми позволява да вляза да погледя едната и да я подуша, но отказва да я купи.

Отиваме в автомивка, четките ни бършат навсякъде, но водата не влиза през здраво затворените прозорци, ужасно е смешно.

В света забелязвам, че хората почти винаги са напрегнати и нямат време. Дори Баба често го казва, ама тя и Додя нямат работи, така че не знам как хората с работа се справят и с работата, и с всичкото живеене. В Стая аз и Мам имахме време за всичко. Сигурно времето е разпределено много на тънко като масло върху целия свят, пътищата и къщите, и детските площадки, и магазините, така че на всяко място има само малко петно време, а после всички трябва да бързат към следващото.

Освен това, където и да гледам децата, възрастните предимно изглежда не ги харесват, дори и родителите. Наричат децата прекрасни и толкова сладки, карат децата да правят едни и същи неща отново и отново, за да ги снимат, ама всъщност не искат да играят с тях, предпочитат да пият кафе и да си говорят с други възрастни. Понякога виждам как малко дете плаче и неговата мам не чува.

В библиотеката живеят милиони книги, за които не трябва да плащаме пари. Висят великански насекоми, не истински, от хартия. Баба търси в „К“ за „Алиса“ и я намира, не с правилната форма, но със същите думи и картинки, много е странно. Показвам на Баба най-

страшната картинка с Херцогинята. Сядаме на канапето да ми чете „Хамелнският ловец на плъхове“, не знаех, че е и книга, освен приказка. Най-хубавата ми част е, когато родителите чуват смеха в скалата. Все викат на децата да се върнат, но децата са в прекрасна страна, мисля, че може да е Раят. Планината никога не се отваря да пусне родителите.

Едно голямо момче играе на компютър с Хари Потър, Баба казва да не стоя прекалено близо, не е мой ред.

Има и мъничък свят на една маса с релси за влак и сгради, едно дете си играе със зелен камион. Аз отивам там, вземам червен локомотив. Бутам го в камиона на детето малко, то се кикоти. Правя го по-бързо, така че камионът пада от релсите, то се смее още повече.

— Добре се справяш със споделянето, Уокър. — Това е мъж на креслото, който гледа нещо като блекбърито на Чичо Пол.

Мисля, че май детето е Уокър.

— Пак — иска то.

Този път слагам моя локомотив върху малкия камион, после вземам оранжев автобус и го удрям и в двата.

— Внимателно — казва Баба, но Уокър казва:

— Пак — и подскача нагоре-надолу.

Влиза друг мъж и целува първия, а после и Уокър.

— Кажи чао-чао на приятеля си — казва му той.

Това аз ли съм?

— Чао-чао — Уокър размахва ръка нагоре-надолу.

Мисля, че ще го гушна. Правя го прекалено бързо и го бутам, той се удря в масата с влакчето и плаче.

— Много съжалявам — повтаря Баба, — внукът ми не... тепърва научава за границите...

— Всичко е наред — казва първият мъж. Тръгват си с малкото момче и правят *едно-две-трии-иий* и го люлеят между тях, то вече не плаче. Баба ги гледа, изглежда объркана.

— Запомни — обяснява тя на път към бялата кола, — не гушкаме непознати. Дори и добрите.

— Защо?

— Просто не го правим, пазим си прегръдките за хората, които обичаме.

— Аз обичам онова момче Уокър.

— Джак, никога преди не си го виждал.

* * *

Тази сутрин намазвам малко сироп върху палачинката си. Всъщност е хубаво с двете заедно.

Баба чертае около мен, казва, че няма проблем да се рисува на верандата, защото като завали, тебеширът ще се отмие. Аз гледам облаците, ако започнат да ваят, ще изтичам вътре свръхзвуково бързо, преди да ме удари някоя капка.

— Недей да ме цапаш с тебешир — казвам ѝ аз.

— О, не бъди чак такъв придирчив.

Издърпва ме да стана и на верандата има форма на дете, аз съм. Имам огромна глава, без лице, без вътрешности, разкривени ръце.

— Доставка за теб, Джак — Додя вика, какво иска да каже?

Влизаме в къщата и той реже голям кашон. Изважда нещо голямо и казва:

— Е, за начало това може да отиде на боклука.

Тя се развива.

— Черга — прегръщам я силно, — тя е нашата Черга, моята и на Мам.

Той вдига ръце и казва:

— Както искаш.

Лицето на Баба се мръщи.

— Може би да я изкараш навън и да я поотупаш, Лио...

— Не! — викам аз.

— Добре, ще използвам прахосмукачката, но дори не ми се мисли какво има в това... — потърква Черга между пръстите си.

Трябва да държа Черга върху надуваемото ми в спалнята, не може да я влача из цялата къща. Така че седя с нея над главата ми като палатка, мирише точно както си спомням, на пипане също. Там отдолу има други неща, които полицията е донесовала. Давам на Джип и Дистанционно особено големи целувки, също и на Опарена лъжица. Ще ми се Дистанционно да не беше счупено, та да накара Джип да върви. Топка от думи е по-сплескана, отколкото я помня, а Червен балон почти го няма. Космически кораб е тук, но ракетният му

взривител липсва, не изглежда много добре. Няма Форт, нито Лабиринт, сигурно са били прекалено големи и не са се побрали в кашоните. Имам петте си книги, дори „Дилън“. Изваждам другия „Дилън“, дето взех от мола, защото мислех, че е моят, ама новият е много по-лъскав. Баба казва, че съществуват хиляди от всяка книга на света, така че да могат хиляди човекове да ги четат в една и съща минута, става ми лошо само като си представя. Новият Дилън казва:

— Здравей, Дилън, приятно ми е да се запознаем.

— Аз съм Дилън на Джак — отговаря Старият Дилън.

— Аз съм на Джак — сега е Новият.

— Да, ама всъщност аз първи бях негов.

После Старият и Новият се удрят с ръбове, докато една страница от Новия се скъсва и аз спирам, защото скъсах книга и Мам ще се ядоса. Тя не е тук да се ядоса, дори не знае, аз плача и плача, и затварям книгите с ципа в чантата ми с Дора, за да не ги намокря. Двамовете Дилъновци се сгушват заедно вътре и се извиняват.

Намирам Зъб под надуваемото и го смуча, докато имам чувството, че е един от моите.

Прозорците правят странни шумове, това са капки дъжд. Приближавам се, не ме е страх много, стига стъклото да е по средата. Слагам си носа точно върху му, цялото е размазано от дъжда, капките се разтопяват заедно и се превръщат в дълги реки надолу-надолу по него.

* * *

Аз и Баба, и Додя, и тримата отиваме в бялата кола на пътуване изненада.

— Ама знаеш ли в коя посока? — питам аз Баба, докато кара.

Тя ми намигва в огледалото.

— Изненада е само за теб.

Гледам през прозореца за нови неща. Момиче в инвалидна количка с облежната назад глава между две меки неща. Куче души дупето на друго куче, това е смешно. Има метална кутия за изпращане на поща. Найлонов плик се духа.

Мисля, че поспивам малко, ама не съм сигурен.

— Познай! — казва Додя и посочва.

— Захар?

— Пясък — казва той. — Загря ли?

— Не, студено ми е.

— Има предвид дали се досещаш къде сме? На едно място, където аз и дядо ти някога водехме майка ти и Пол, като бяха малки?

Гледам надалече.

— Планини?

— Пясъчни дюни. А между тях — синьото нещо?

— Небе.

— Ама отдолу. По-тъмното синьо на дъното.

Очите ми болят дори през тъмните очила.

— Морето! — извиква Баба.

Вървя зад тях по дървената пътека, нося кофата. Не е каквото си мислех, вятърът все ми вкарва мънички камъчета в очите. Баба разстила голяма черга с цветя, ще стане цялата пясъчна, ама тя казва, че няма нищо, одеяло за пикник е.

— Къде е пикникът?

— Още не е дошъл сезонът за това.

Доля пита защо не отидем при водата.

Аз имам пясък в обувките, едната пада.

— Това е добра идея — казва Додя. Сваля си и двете и си мушка вътре чорапите, увисва ги на връзките.

И аз си слагам чорапите в обувките. Пясъкът е влажен и странен по краката ми, има бодливи неща. Мам никога не ми е казвала, че плажът е такъв.

— Хайде — казва Додя, затичва се към морето.

Аз оставам отзад, защото напред има огромни издигащи се неща с бяло отгоре, те реват и се разбиват. Морето все не спира да ръмжи и е прекалено голямо, не трябва да сме там.

Връщам се при Баба на одеялото за пикник. Тя си мърда голите пръсти на краката, целите са сбръчкани.

Опитваме се да построим пясъчен замък, но този пясък не е какъвто трябва, все се срутва.

Додя се връща с навити нагоре крачоли, целият мокър.

— Не ти се цамбуркаше ли?

— Има много ако.

— Къде?

— В морето. Нашето ако отива през тръбите в морето, не искам да вървя в него.

Додя се смее.

— Майка ти не знае много за водопровода, а?

Искам да го ударя.

— Мам знае за всичко.

— Има нещо като голяма фабрика, където всички тръби от тоалетните ни изтичат. — Седнал е на одеялото с пясъчни крака. — Хората там събират всичкото ако и пречистват всяка капчица вода, докато стане хубава за пиене, после я пускат обратно в тръбите и тя пак тече от кранчетата ни.

— Тогава защо ходи в морето?

Той клати глава.

— Мисля, че морето е само от дъжд и сол.

— Някога опитвал ли си сълза? — пита Баба.

— Да.

— Е, тя е същата като морето.

Аз пак не искам да ходя в него, ако е от сълзи.

Ама се връщам близо до водата с Додя, за да търся съкровища. Намираме бяла черупка като охлюв, но когато си мушвам свития пръст вътре, той си е тръгнал.

— Задръж я — казва Додя.

— А какво ще стане, като се върне у дома?

— Ами не мисля, че щеше да я остави така наред нищото, ако му трябваше.

Може да го е изяла птица. Или лъв. Слагам черупката в джоба си и една розова, и една черна, и една дълга, и опасна, наречена черупка бръснач. Позволено ми е да си ги взема у дома, защото който свари, той товари.

Обядваме в заведение, което не означава, че трябва някой да ни заведе, можем да идем когато си поискаме. Аз си вземам BLT, дето е топъл сандвич от маруля и домати с парченца бекон, скрити вътре.

Докато караме към къщата, виждам детската площадка, но нещо не ѝ е наред, люлките са от другата страна.

— О, Джак, тази е друга — казва Баба. — Такива има във всеки град.

Много от света изглежда е повторение.

* * *

— Норийн ми казва, че си се подстригал. — Гласът на Мам е съвсем тъничък по телефона.

— Да. Но силното ми си е още тук. — Седя под Черга с телефона, само в тъмното, за да се преструвам, че Мам е с мен. — Вече се къпя във ваната сам — казвам й аз. — Ходих на люлки и познавам парите и огъня, и уличните човекове, и имам два „Дилън Копача“, и съвест, и гъбени обувки.

— Иха!

— А, да, видях и морето, в него няма ако, измамила си ме.

— Толкова много въпроси задаваше — казва Мам. — А аз нямах за всичките отговор, налагаше се някои да си измислям.

Чувам й плачещия дъх.

— Мам, можеш ли да дойдеш тук довечера?

— Още не.

— Защо не?

— Все още се опитват да ми докарат дозата, опитват се да разберат какво ми трябва.

Аз, аз й трябва. Не може ли да го разбере?

* * *

Искам да си изям моето пад таи с Опарена лъжица, но Баба казва, че е нехигиенично.

По-късно съм във всекидневната и сърфирам по каналите, това означава да гледам всичките планети бързо като сърфист, и си чувам името, не на истинско, а в Телевизор.

— ... трябва да послушат Джак.

— В известен смисъл всички ние сме Джак — казва друг мъж, седнал до голямата маса.

— Очевидно — съгласява се друг.

И те ли се казват Джак, те някои от милиона ли са?

— Детето вътре в нас, затворено в нашата лична Стая, ръководство за начинаещи — казва друг от мъжете и кима.

Не мисля, че някога съм бил в тяхната стая.

— Но пък иронията е там, че при освобождаването се оказваме сами сред множеството...

— Замаяни от сетивното претоварване на модерността — казва първият.

— Постмодерността.

Има и една жена.

— Не можем да отречем обаче, че на едно символично ниво Джак е върховната жертва — казва тя, — зазидана в основите, за да успокои духовете.

Ъ?

— Бих казал по-скоро, че по-уместният архетип в този случай е Персей — роден от зазидана девица, пуснат по водата в дървена кутия, жертвата, която се връща като герой — казва един от мъжете.

— Разбира се, както всички знаем, Каспар Хаузер^[2] твърди, че е бил щастлив в тъмницата си, но може би е имал предвид, че през деветнайсети век Германия е била просто една по-голяма тъмница.

— Джак поне е имал телевизия.

Друг мъж се смее:

— Културата като сянка на стената на пещерата на Платон^[3].

Баба влиза и веднага го изключва недоволна.

— Беше за мен — казвам й аз.

— Онези там прекалено дълго са били в колеж.

— Мам казва, че аз трябва да отида в колеж.

Баба върти очи.

— Всичко с времето си. Сега жама и зъби.

Чете ми „Палавото зайче“, но тази вечер не ми харесва. Все си мисля дали майката зайка не е избягала и не се е скрила, та малкото зайче да не е можало да я намери.

* * *

Баба ще ми купува футболна топка, много е вълнуващо. Отивам и гледам пластмасов човек с черен гумен костюм и плавници, после

виждам голяма купчина куфари всякакви цветове, розово и зелено, и синьо, после ескалатор. Стъпвам само за секунда, но не мога да се върна горе, праща ме надолу надолу надолу и е най-якото нещо, а също и страшно, то е якашно, което е дума-сандвич, на Мам щеше да й хареса. В края трябва да скоча настрани, не знам как да се върна горе при Баба. Броя си зъбите пет пъти, един път ги изкарвам деветнайсет вместо двайсет. Навсякъде има знаци и все същото пише: „Остават само три седмици до Деня на майката, нима тя не заслужава най-доброто?“. Гледам чинии и печки, и столове, после съвсем се скапвам и лягам на едно легло.

Една жена казва, че не ми е позволено, така че ставам.

— Къде е майка ти, млади човече?

— Тя е в Клиниката, защото се опита да отиде в Рая рано. — Жената ме гледа и не разбира. — Аз съм бонзай.

— Какво си?

— Бяхме заключени, сега сме рап звезди.

— О, Бо... ти си онова момче! Момчето... Лорана — вика тя, — ела тук. Няма да повярваш. Това е онова момче, Джак, онова по телевизията, от бараката.

Влиза друга жена човек и клати глава.

— Онова от бараката е по-дребно и с вързана на опашка дълга коса, също и малко прегърбено.

— То е — казва тя, — кълна се, че е то.

— Няма начин — казва другата.

— ... човече — казвам аз.

Тя се смее ли смее.

— Това е нереално. Ще ми дадеш ли автограф?

— Лорана, то сигурно не знае как да се подписва.

— Ще ти дам — съгласявам се аз, — аз мога да напиша всичко.

— Ти си страхотен — казва ми тя. — Нали е страхотен? — пита другата.

Единствената хартия са стари етикети от дрехи, пиша „ДЖАК“ на много от тях, та да могат жените да дадат и на приятелките си и в този момент притичва Баба с топка под мишница, никога не съм я виждал толкова бясна. Крещи на жените за „правилник при загубено дете“, накъсва автографите ми на парчета. Дръпва ме за ръката.

Излизаме бързо от магазина и на вратата прави *ааааии-аааиии*, Баба пуска топката за футбол на килима.

В колата не ме поглежда в огледалото. Аз питам:

— Защо ти хвърли моята топка?

— Активира алармата — казва Баба, — защото не бях платила.

— Ти крадеше ли?

— Не, Джак — вика тя. — Тичах из сградата като побъркана да те търся. — После казва по-тихо: — Можеше да се е случило какво ли не.

— Като земетресение?

Баба ме гледа в малкото огледало.

— Някой непознат може да те грабне, Джак, за това говоря.

Непознат е не приятел, ама жените ми бяха новите приятели.

— Защо?

— Защото може да иска да си има собствено малко момченце, ясно?

— Не ми звучи ясно.

— Или дори да те нарани.

— За него ли говориш? — Стария Ник, но не мога да го кажа.

— Не, той не може да излезе от затвора, но някой друг като него — казва Баба.

Не знаех, че има друг като него в света.

— Може ли вече да се върнеш и да ми вземеш топката? — питам аз.

Тя запалва двигателя и ни изкарва толкова бързо от паркинга, че гумите свирят.

В колата аз се ядосвам повече и повече.

Връщаме се в къщата и аз слагам всичко в чантата си на Дора, само дето обувките не се побират, та ги изхвърлям на боклука и навивам Черга, и я влача надолу по стълбите зад мен.

Баба влиза в коридора.

— Изми ли си ръцете?

— Връщам се в Клиниката — крещя й аз — и ти не можеш да ме спреш, защото си, защото си непознат!

— Джак — казва тя, — върни тази миризлива черга където си беше.

— Ти си миризлива — изревавам аз.

Баба си притиска гърдите.

— Лео — казва през рамо, — кълна се, не издържам вече...

Додя се качва по стълбите и ме вдига.

Изпускам Черга. Додя изритва чантата ми на Дора от пътя. Носи ме, аз пища и го удрям, защото е позволено, случаят е специален, мога дори да го убия, убивам го пак и пак...

— Лео — реве Баба долу, — Лео...

Трам-та-та, ще ме разкъса на парчета, ще ме увие в Черга и ще ме погребее и *червеи пълзят навътре, червеи пълзят навън...*

Додя ме хвърля на надуваемото, ама не боли.

Сяда му накрая, така че се повдигам като от вълна. Още плача и треперя, и сополът ми се намазва на чаршафа.

Спирам да плача. Опипвам под надуваемото за Зъб, слагам го в устата и смуча силно. Той вече на нищо няма вкус.

Ръката на Додя е на чаршафа до мен, има косми на пръстите.

Очите му чакат моите.

— Всичко е наред, минало-заминало?

Аз премествам Зъб на венеца си.

— Какво?

— Искаш ли да ядем пай на канапето и да гледаме мача?

— Добре.

* * *

Вдигам клонките, паднали от дърветата, дори огромните и тежките. Аз и Баба ги връзваме на снопове с връв, за да ги вземе общината.

— Как общината ще...?

— Става дума за хората от общинската управа, онези, на които това им е работата.

Като порасна, работата ми ще е великан, не човекоядец, а такъв, дете например хваща децата, паднали в морето, и ги връща обратно на сушата.

— Тревога, глухарче! — крещя аз. Баба го изважда с лопатката, та да може тревата да расте, понеже няма място за всичко.

Когато сме вече изморени, отиваме в хамака, дори и Баба.

— Едно време седях така с майка ти, когато беше бебе.

— Давала ли си й да бозка?

— Какво да бозка?

— От гърдите ти.

Баба поклаща глава.

— Играеше си с пръстите ми и ги кривеше, докато сучеше от бутилката.

— Къде й е майката с корема?

— Ма... о, знаеш и за нея? Боя се, че нямам представа.

— Тя има ли си друго бебе?

Баба не казва нищо. После казва:

— Хубава мисъл.

* * *

Рисувам на кухненската маса със старата престилка на Баба, на която има крокодил и „Ядох алигатор при реката“. Не правя истински рисунки, само цапаници и ивици, и спирали, използвам всички цветове, дори ги смесвам в локвички. Харесва ми да направя мокро място, после да сгъна хартията, както ми показва Баба така, че като я разгъна, е пеперуда.

Мам е на прозореца.

Червеното се разлива. Опитвам се да го забърша, ама ми е по целия крак и на пода. Лицето на Мам вече не е там, тичам до прозореца, ама нея я няма. Въобразих ли си? Оставил съм червено на прозореца и на масата, и на плота.

— Бабо? — крещя. — Бабо?

После Мам е точно зад мен.

Тичам почти в нея. Тя тръгва да ме прегръща, ама аз казвам:

— Не, целият съм в боядисвано.

Тя се смее, развързва ми престилката и я хвърля на масата. Гушка ме здраво навсякъде, ама аз си държа лепкавите ръце на един фут разстояние.

— За малко да не те позная — казва ми тя в главата.

— Защо за малко да не...

— Сигурно заради косата.

— Виж, имам още малко дълга, ама е в гривна и все се закачова на разни неща.

— Ще ми я подариш ли?

— Разбира се.

Гривната се нацапва с малко боя, докато се измъква от китката ми. Мам я слага на своята. Изглежда различно, ама не знам как.

— Извинявай, че те начервих на ръката.

— Пере се — влиза Баба и казва.

— Не си му казала, че ще дойда? — пита Мам и я целува.

— Реших, че така е най-добре, в случай на нещо непредвидено.

— Няма нищо непредвидено.

— Радвам се да го чуя — Баба си бърше очите и започва да чисти боята. — Така, Джак спи на надуваем матрак в нашата спалня, но мога да ти приготвя легло на канапето...

— Всъщност най-добре да тръгваме.

Баба замръзва за секунда.

— Няма ли поне за вечеря да останете?

— Разбира се — казва Мам.

Додя прави свински пържоли с ризото, не ми харесват парчетата с кокал, но изяждам всичкия ориз и остъргвам соса с вилица. Додя си открадва малко от свинското ми.

— „Крадльо, не кради!“

Той изстенва:

— Да му се не види!

Баба ми показва тежка книга с деца, пълна с Мам и Пол като малки. Старая се да повярвам, после виждам снимка с момичето на плажа, онзи, на който Баба и Додя ме заведоха, и лицето ѝ е точно същото на Мам. Показвам на Мам.

— Да, това съм аз — казва тя и отгръща страницата. Има една на Пол, който маха от прозорец в гигантски банан, който е всъщност статуя, също и една на двамата как ядат сладолед на фунийки с Дядо, ама той изглежда различно и Баба — също, на снимката е с тъмна коса.

— Къде има на хамака?

— През цялото време бяхме в него, така че сигурно никой не се е сетил да ни снима — се сеца Мам.

— Сигурно е ужасно да нямаш нито една — казва ѝ Баба.

— Какво да нямаш?

— Снимки на Джак като бебе и като е прохождал. Така де, за спомен.

Лицето на Мам е цялото празно.

— Не съм забравила нито ден. — Поглежда си часовника, не знаех, че си има, той е с остри стрелки.

— По кое време те очакват в клиниката? — пита Додя.

Тя клати глава.

— Приключих с това. — Изважда нещо от джоба си и го размахва, ключ на държател. — Познай, Джак, двамата си имаме наш собствен апартамент.

Баба ѝ казва другото име.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Идеята беше моя. Всичко е наред, мамо. Там има съветници по всяко време на денонощието.

— Но ти дори преди не си живяла извън дома...

Мам гледа Баба, гледа я и Додя. Той започва да се смее бурно.

— Не е смешно — казва Баба и го удря по гърдите. — Знае за какво говоря.

Мам ме води горе да ми събере нещата.

— Затвори очи — моля я, — има изненади. — Водя я в спалнята. — Та-дааа! — Чакам. — Това е Черга и много от нещата ни, полицията ни ги върна.

— Така изглежда — казва Мам.

— Виж, Джип и Дистанционно...

— Нека не влачим с нас счупени вещи — казва тя, — вземи само каквото наистина ти трябва и го сложи в новата си чанта на Дора.

— Всичкото ми трябва.

Мам изпуска въздух.

— Както искаш.

Как искам?

— Има кашоните, дето всичко дойде в тях.

— Казах добре.

Додя слага всичките ни неща в багажника на бялата кола.

— Трябва да си подновя шофьорската книжка — казва Мам, докато Додя кара.

— Може да се окаже, че си поизгубила форма.

— О, аз във всичко съм я поизгубила — отговаря Мам.

Аз питам:

— Защо ти си изгубила...?

— Като Тенекиения човек — казва Мам през рамо. Вдига си лакътя и изскърцва. — Хей, Джак, някой ден ще си купим ли наша кола?

— Супер. Всъщност може би хеликоптер. Супервъртящ хеликоптер, дето ще е влак, кола и подводница.

— Ето на това му викам пътуване.

Минават часове часове часове в колата.

— Защо е толкова дълго? — питам аз.

— Защото е чак в другия край на града — казва Баба. — Буквално в съседния щат.

— Мамо...

Небето става тъмно.

Додя паркира, където му казва Мам. Има голям знак. „Жилищен Комплекс За Независим Живот“. Помага ни да си пренесем всичките кашони и торби в сградата, която е направена от кафяви тухли, само аз дърпам моята Дора на колелца. Влизаме в голяма врата с мъж, който се нарича портиер и се усмихва.

— Той заключва ли ни? — прошепвам аз на Мам.

— Не, просто не пуска други да влизат.

Има три жени и мъж, които се казват Помощен персонал, ние сме повече от добре дошли да натиснем звънеца винаги когато имаме нужда от помощ с каквото и да е, звънецът е като обаждане по телефона. Има много етажи и апартаменти на всеки, този на мен и на Мам е на номер шест. Дърпам я за ръкава и шепна:

— Пет.

— Какво?

— Може ли да сме на пет?

— Съжалявам, не можем да избираме — казва тя.

Когато асансьорът се затваря, Мам потреперва.

— Добре ли си? — пита Баба.

— Просто още нещо, с което се налага да свикна.

Мам трябва да натисне тайния код, за да накара асансьорът да се затресе. Става ми странно на корема, сякаш се издига. После вратите се отварят и вече сме на шестия, летели сме, без да знаем. Има малък капак, на който пише „Изгаряне На Отпадъци“, когато слагаме боклук

в него, ще пада надолу-надолу и ще се вдига пушек. На вратите не са номера, а букви, нашата е „Б“, което значи, че живеем в „Шест Б“. Шест не е лошо число като девет, всъщност му е наопаки. Мам мушва ключа в дупката, а като го завърта, прави муцунка заради болната китка. Още не е напълно оправена.

— У дома — казва тя и отваря вратата.

Как у дома, като никога не съм бил тук?

Апартамент е като къща, ама целият сплескан. Има пет стаи, което е на късмет, едната е баня с вана, така че можем да си вземаме вана, не душ.

— Може ли да си вземем сега?

— Чакай първо да се настаним — отговаря Мам.

Печката прави пламъци като на Баба. Следващото до кухнята е всекидневната, в която има канапе и ниска маса, и суперголям Телевизор.

Баба е в кухнята и разопакова един кашон.

— Мляко, кифлички, не знам дали си започнала пак да пиеш кафе... Той обича онази закуска с буквите, миналия ден написа „вулкан“.

Мам слага ръка върху Баба и не ѝ дава да се движи за минута.

— Благодаря ти.

— Да изтичам ли да купя още нещо?

— Не, мисля, че за всичко си се погрижила. Лека нощ, мамо.

Лицето на Баба е изкривено.

— Знаеш ли...

— Какво? — чака Мам. — Какво има?

— Аз също не съм забравила нито ден с теб.

Не казват нищо, така че аз отивам да изпробвам леглата, кое подскача повече. Докато правя салта, ги чувам да говорят много. Обикалям и отварям, и затварям всичко.

След като Баба си отиде в нейната къща, Мам ми показва как да слагам резето, то е като ключ, дето само ние отвътре можем да мушкаме или измушкаме.

В леглото си спомням, вдигам ѝ тениската.

— А — казва Мам, — мисля, че вече няма.

— Да, бе, трябва да има.

— Ами работата с гърдите е там, че ако не пиеш от тях, те си мислят: „Добре, на никого вече не му трябва мляко, така че ще престанем да го правим“.

— Глупендери. Бас ловя, че ще намеря малко...

— Не — казва Мам и слага ръка помежду. — Съжалявам. Това вече свърши. Ела тук.

Гушкаме се силно. Гърдите ѝ правят бум-бум в ухото ми, това ѝ е сърцето.

Аз вдигам тениската.

— Джак...

Целувам дясната и казвам:

— Чао-чао. — Целувам лявата два пъти, защото винаги беше погъста. Мам ми държи главата толкова стегнато, че казвам: — Не мога да дишам — и тя пуска.

* * *

Лицето на Господ се вдига цялото бледовочервено в очите ми. Премигвам и правя светлината да идва и да си отива. Чакам, докато дишането на Мам се включи.

— Колко време ще останем тук в Независимия живот?

Прозява се.

— Колкото искаме.

Протяга се цялата.

— Ще останем една седмица, после ще видим.

Накъдрям ѝ косата като въже.

— Може да отрежа и твоята и тогава пак ще сме еднакви.

Мам клати глава.

— Мисля да оставя моята дълга.

Като разопаковаме, има голям проблем, не мога да намеря Зъб.

Проверявам във всичките ми неща, а после навсякъде, ако съм го изпуснал снощи. Опитвам се да си спомня кога ми е бил в ръката или в устата. Снощи не е, ама май предишната вечер у Баба го смучех. Минава ми ужасна мисъл, може да съм го глътнал, без да искам, в съня си.

— Какво става с нещата, които ядем, ако не са храна?

Мам прибира чорапи в чекмеджето си.

— Като например?

Не мога да ѝ кажа, че може да съм загубил частица от нея.

— Като камъче или нещо такова.

— А, ами то просто си преминава.

Днес не слизаме долу с асансьора, дори не се обличаме. Стоим си в нашия Независим живот и изучаваме всичките части.

— Може да спим в тази стая — предлага Мам, — а ти може да играеш в другата, където влиза повече слънце.

— С теб.

— Ами да, но понякога ще правя други неща, така че може би през деня стаята ни за спане може да е моя стая.

Какви други неща?

Мам ни сипва овесени ядки, без дори да брои. Аз благодаря на бебето Исус.

— В колежа четох една книга, в която се казваше, че всеки трябва да си има собствена стая — казва тя.

— Защо?

— За да може там да си мисли.

— Аз мога да си мисля в една стая с теб — чакам. — Защо не можеш ти да мислиш в една стая с мен?

Мам прави муцунка.

— Мога, през повечето време, но би ми било приятно да си имам място, което си е само мое, понякога.

— Не съм съгласен.

Тя издиша дълго.

— Нека опитаме само днес. Можем да направим табелки с имената и да ги залепим на вратите...

— Яко.

Правим букви с всякакви различни цветове върху страници, пише „Стаята На Джак“ и „Стаята На Мам“, после ги залепваме с тиксо, използваме колкото искаме.

Трябва да акам, гледам в него, ама не виждам Зъб.

Седим на канапето и гледаме вазата върху масата, от стъкло е, но не невидимо, има много синьо и зелено.

— Стените не ми харесват — казвам на Мам.

— Какво им е?

— Прекалено са бели. Ей, знаеш ли какво, можем да купим коркови квадрати от магазина и да ги налепим навсякъде.

— Няма начин, човече. — След минута казва: — Това е ново начало, нали помниш?

Казва „помниш“, ама сама не иска да спомня за Стая.

Сещам се за Черга, изтичвам да я извадя от кашона и я влача зад себе си.

— Черга къде ще отиде, до канапето или до леглото?

Мам клати глава в несъгласие.

— Ама...

— Джак, цялата е орфана и оцапана от седем години... отук я надушвам. Трябваше да те гледам как се учиш да лазиш върху тази черга, как се учиш да ходиш, все се спъваше в нея. Веднъж се изака на нея, друг път разляхме супа, така и не успях да я изчистя. — Очите ѝ са лъскави и прекалено големи.

— Да, също и съм се родил на нея, и бях умрял в нея.

— Да, ето защо много бих искала да я хвърля в пещта за горене.

— Не!

— Ако поне веднъж в живота си помислеше за мен, а не за...

— Мисля — крещя аз. — Мислех за теб винаги, докато беше да те Няма.

Мам затваря очи за секунда.

— Знаеш ли какво, може да я държиш в твоята си стая, но навита в гардероба. Става ли? Не искам да я виждам.

Отива в кухнята, чувам я да плиска водата. Вдигам вазата, хвърлям я към стената и тя става на милиард парчета.

— Джак... — Мам стои пред мен.

Аз крещя:

— Не искам да съм ти малкото зайче!

Тичам в „Стаята На Джак“ с Черга, дърпаща зад мен, тя се закача на вратата, влача я в гардероба и я издърпвам около мен, седя там часове, но Мам не идва.

Лицето ми е цялото схванато, където са засъхнали сълзите. Додя казва, че така се прави сол,хващат се вълните в малки езера, после слънцето ги изсушава.

Чувам страшен звук бзз-бзз-бзз, после слушам Мам да говори.

— Да, предполагам по-добър няма да има. — След минута я чувам пред гардероба. — Имаме гости.

Доктор Клей е и Норийн. Донесли са храна, наречена за вкъщи, което е спагетки и ориз, и хлъзгави жълти вкусни неща.

Тресчиците от вазата ги няма, сигурно Мам ги е изчезнала в боклука.

Има компютър за нас, доктор Клей го настройва, за да можем да играем игри и да изпращаме имейли. Норийн ми показва как да правя рисунки направо на екрана със стрелката, маскирана на четка. Правя една на мен и Мам в Независимия живот.

— Какво е това надрасканото бяло? — пита Норийн.

— Това е пространството.

— Откритият космос?

— Не, всичкото пространство вътре, въздухът — казвам аз.

— Е, известността е вторична травма — казва доктор Клей на Мам. — Мислили ли сте за нова идентичност?

Мам клати глава.

— Не мога да си представя... Аз съм си аз и Джак си е Джак, нали? Как да започна да го наричам Майкъл или Зейн, или нещо друго?

Защо тя ще ме нарича Майкъл или Зейн?

— Тогава поне нова фамилия — казва доктор Клей, — така че да привлича по-малко внимание, като тръгне на училище.

— Кога ще тръгна на училище?

— Когато си готов — отговаря Мам, — не се тревожи.

Не мисля, че някога ще съм готов.

Вечерта си вземаме вана и аз си лягам главата върху корема на Мам във водата почти заспал.

Упражняваме се да бъдем в двете стаи и да си викаме, ама не прекалено силно, защото и други човекове живеят в другите Независими животи, дето не са „Шест Б“. Когато съм в „Стаята На Джак“, а Мам е в „Стаята На Мам“, не е толкова зле, само като е в други стаи и аз не знам кои, тогава не ми харесва.

— Всичко е наред — казва тя, — винаги ще те чувам.

Ядем още от за вкъщи затопловано наново в микровълновата ни, това е малката печка, дето работи супербързо с невидими смъртоносни лъчи.

— Не мога да намеря Зъб — казвам на Мам.

— Моят зъб ли?

— Да, Болен зъб, дето падна и го запазих, държах го през цялото време, но сега май е загубен. Освен ако може би не съм го глътнал, но той още не преминава в акото ми.

— Не се тревожи за това.

— Ама...

— Хората навън се движат толкова много, че непрекъснато губят разни неща.

— Зъб не е просто нещо, трябва да го имам.

— Повярвай ми, не ти трябва.

— Ама...

Хваща ме за раменете.

— Чао-чао, стар гнил зъб. Точка по въпроса.

Тя почти се смее, ама аз не.

Мисля, че май наистина съм го глътнал погрешка. Може да не премине в акото ми, може би ще се крие в мен в някой ъгъл завинаги.

* * *

През нощта шепна:

— Още съм включен.

— Знам — казва Мам. — Аз също.

Спалнята ни е „Стаята На Мам“, дето е в Независимия живот, дето е в Америка, дето е залепена върху света, дето е топка със синьо и зелено с милион мили диаметър и непрекъснато се върти. Извън света е Откритият космос. Не знам защо не изпадаме. Мам казва, че е гравитацията, която е невидима сила, дето ни държи залепени на земята, ама аз не я усещам.

Жълтото лице на Господ се показва, гледаме го през прозореца.

— Забелязваш ли — казва Мам, — че всяка сутрин е малко по-рано?

Има шест прозореца в нашия Независим живот, всичките показват различни картини, ама някои на едни и същи неща. Любимата ми е в банята, защото има строеж, мога да гледам надолу към

крановете и багерите. Казвам им всичките думи от „Дилън“, харесва им.

Във всекидневната си лепвам велкрото, защото ще излизаме. Виждам мястото, където беше вазата, докато не я хвърлих.

— Можем да помолим за друга за Неделно лакомство — казвам на Мам, после си спомням.

Нейните обувки имат връзки и тя ги оплита. Поглежда ме, не е ядосана.

— Нали знаеш, че никога повече няма да ти се налага да го виждаш.

— Стария Ник — казвам името, за да видя дали звучи страшно, страшно е, но не много.

— На мен ще ми се наложи само още веднъж — казва Мам, — когато отида в съда. Но това ще е след много месеци.

— Защо ще ти се наложи?

— Морис казва, че може да го направя и през видеовръзка, но аз всъщност искам да го погледна в злобните дребни очички.

Какви? Опитвам се да си спомня очите му.

— Може пък той да ни моли за Неделно лакомство, много ще е смешно.

Мам прави немного хубав смях. Гледа в огледалото, рисува си черни линии около очите и червено на устните.

— Като палячо си.

— Това е просто грим, за да изглеждам по-добре.

— Ти винаги изглеждаш по-добре — казвам ѝ аз.

Тя ми се ухилва в огледалото. Слагам си пръстите в ушите и ги размахвам.

Държим се за ръце, ама въздухът е много топъл днес, та се хлъзгат. Гледаме в прозорците на магазините, само че не влизаме, само вървим. Мам все повтаря, че нещата са смехотворно скъпи или че са боклуци.

— Тук продават мъже и жени, и деца — казвам ѝ аз.

— Какво? — завърта се. — О, не, виж, това е магазин за дрехи, така че, като пише „Мъже, жени, деца“, означава просто, че има дрехи за всички тези хора.

Когато трябва да пресечем улица, натискаме бутона и чакаме малкото сребърно човече, то ще ни пази. Има нещо, което прилича

само на бетон, но децата са там и писукат, и скачат да се намокрят, нарича се водна площадка. Гледаме малко, ама не прекалено дълго, защото Мам казва, че може да изглеждаме странно.

Играем „Аз, шпионинът“. Купуваме сладолед, който е най-хубавото нещо на света, моят е ванилия, а на Мам — ягода. Другия път може да си вземем с различен вкус, има стотици. Голямата буца ме изстудява чак до долу и лицето ми боли, Мам ми показва как да си слагам ръката на носа и да вдишвам топъл въздух. На света съм вече три седмици и половина и пак никога не знам какво ще боли.

Имам малко монети, дето Додя ми даде, купувам на Мам шнолка за косата ѝ с калинка отгоре, ама не истинска. Тя казва благодаря пак и пак.

— Може да я имаш завинаги, дори като си умряла — ѝ казвам аз.
— Ще си умряла преди мен ли?

— Такъв е планът.

— Защо такъв е планът?

— Ами когато ти станеш на сто, аз ще съм на сто двамайсет и една и мисля, че тялото ми ще е поизносено — усмихва се. — Ще съм в Рая и ще ти приготвям стаята.

— Нашата стая.

— Добре, нашата стая.

После виждам телефонна кабина и отивам да си играя на Супермен, който се преоблича в костюма си, помахвам на Мам през стъклото. Има малки картички и усмихнати снимки, на които пише „Блондинка с бюст“ и „Филипинска жена-мъж“, те са наши, защото който свари, той товари, ама като показвам на Мам, тя казва, че са мръсни и ме кара да ги хвърля на боклука. За малко се изгубваме, после тя вижда името на улицата, където е Независимият живот, така че не сме се загубили наистина. Краката ми са уморени. Мисля си, че човековете в света трябва да са постоянно уморени.

В Независимия живот ходя бос, никога повече няма да харесвам обувки.

Човековете в „Шест В“ са една жена и две големи момичета, по-големи от мен, ама не най-големи. Жената носи тъмни очила през цялото време, дори в асансьора, и подскача на патерица, момичетата май не говорят, но аз помахах с пръсти на едното и то се усмихна.

Има нови неща всеки ден.

Баба ми донесе комплект с водни боички, има десет цвята на овали в кутия с невидим капак. Измивам малката четка след всеки, та да не се смесват, а когато водата се изцапа, просто вземам нова. Първия път държа рисунката си да покажа на Мам и тя капе, така че вече ги сушим легнали на масата.

Ходим до къщата с хамака и аз правя невероятно леко с Додя на замък и летящ автомобил.

Баба сега може да идва да ни вижда само следобед, защото сутрин има работа в магазин, където човековете купуват нова коса и гърди, като техните им опадат. Аз и Мам отиваме и надзъртаме през вратата на магазина, Баба не прилича на Баба. Мам казва, че всички имат по няколко различни лица.

Пол идва до нашия Независим живот с изненада за мен, която е футболна топка като онази, дето Баба хвърли в магазина. Слизам с него в парка без Мам, защото тя отива в един магазин за кафе да се срещне с една от старите си приятелки.

— Супер — казва той. — Дай пак.

— Не, ти — отговарям.

Пол прави огромен ритник, топката отскача от сградата и пада в едни храсти.

— Тичай след нея — вика той.

Ритам аз, топката пада в езерцето и аз плача.

Пол я изважда с един клон. Рита я далече-далече.

— Искаш ли да ми покажеш колко бързо можеш да тичаш?

— Имахме Писта около Креватчо — отговарям му аз, — правех три и обратно с шестнайсет стъпки.

— Иха. Бас ловя, че сега можеш и по-бързо.

Клатя глава.

— Ще падна.

— Не мисля — казва Пол.

— Напоследък все падам, светът е много спъващонеравен.

— Така е, но тази трева е много мека, така че и да паднеш, няма да се нараниш.

Идват Бронуин и Дийна, забелязвам ги с острия си поглед.

* * *

Всеки ден е малко по-горещо, Мам казва, че е невероятно за април.

После, вали. Тя казва, че може да е забавно да си купим два чадъра и да отидем в дъжда, който ще отскача от чадърите и няма да ни намокри изобщо, ама аз не смятам така.

На другия ден пак е сухо, та излизаме, има локви, ама не ме е страх от тях, сложил съм гъбените обувки и краката ми се наплискват през дупките, няма нищо.

С Мам сключваме сделка, ще опитаме всичко по веднъж, та да знаем какво ни харесва.

На мен вече ми харесва да ходя в парка с футболната топка и да храня патиците. Детската площадка вече много ми харесва, освен когато онова момче се пусна по пързалката след мен и ме ритна в гърба. Харесва ми Природонаучният музей, само дето динозаврите са просто умрели с кокали.

В банята чувам човекове да говорят на испански, ама Мам казва, че думата за него е китайски. Има стотици различни чужди начини да се говори, свят ми се завива.

Гледаме в друг музей, който е картини, малко като нашите шедьоври, дето идваха с овесените ядки, но много-много по-големи, също се вижда и лепкавото на боята. Харесва ми да се разхождам през цялата стая с тях, ама после има още много стаи и аз лягам на пейката, и мъжът в униформата се приближава с не приятелско лице и аз избягвам.

Додя идва в Независимия живот със суперско нещо за мен, колело, което пазели за Бронуин, но аз го получавам първи, защото съм по-голям. Има светещи лица в спиците на гумите. Трябва да нося каска и предпазители за колене и за китки, като карам в парка, ако взема да падна. Ама аз не падам, имам баланс, Додя казва, че ми е вродено. Третия път като ходим, Мам ми позволява да не нося предпазители, а след няколко седмици ще махне и помощните колела, защото вече няма да ми трябват.

Мам намира концерт в парк, не нашия близкия парк, а един, закъдето трябва да вземем автобус. На мен ми харесва много да се возя в автобуса, гледаме върху различните космати глави на човековете по улицата. На концерта правилото е, че човековете с музиката могат да

вдигат колкото шум искат, а на нас не ни е позволено да издадем нито звук, освен да пляскаме накрая.

Баба казва защо Мам не ме заведе в зоопарка, ама Мам казва, че няма да понесе решетките.

Ходим в две различни църкви. На мен ми харесва онази с разноцветните прозорци, ама органът е прекалено силен.

Ходим още и да гледаме пиеса, което е като възрастните се маскират и играят като деца, а всички други гледат. Тя е в друг парк и се нарича „Сън в лятна нощ“. Седя на тревата с пръсти в уста, за да не забравям да мълча. Няколко феи се бият за едно малко момче, казват супермного думи, дето сливат в едно. Понякога феите изчезват и човекове, целите в черно, разместват мебеловете.

— Както правехме ние в Стая — прошепвам на Мам, тя почти се размива.

После пък човековете около нас започват да викат „Малка фейо, де така?“ и „Всички приветствайте Титания“, аз се ядосвам и казвам *шшт*, после наистина им викам да мълчат. Мам ме дърпа за ръката чак докъдето са дърветата и ми казва, че това се нарича участие на публиката, че е позволено, случаят е специален.

Когато се прибираме у дома в Независимия живот, записваме всичко, което сме опитали, списъкът расте. После са нещата, които може да опитаме, когато сме по-смели:

Да полетим със самолет
Да поканим някои от старите приятели на Мам на
вечеря
Да караме кола
Да отидем до Северния полюс
Да ходим на училище (аз) и в колеж (Мам)
Да си намерим наистина наш апартамент, който не е
Независим живот
Да изобретим нещо
Да си намерим нови приятели
Да живеем в друга страна, която не е Америка
Да отидем на гости на друго дете, както бебето Исус
и Йоан Кръстител

Да вземаме уроци по плуване Мам да излиза на
танци вечер, а аз да спя при Додя и Баба на надуваемото
Да си намерим работа
Да отидем на луната

Най-важното е да си вземем куче на име Лъки, всеки ден съм готов, ама Мам казва, че има за достатъчно неща да мисли, може би като стана на шест.

— Когато ще имам торта със свещи?

— И шест свещи — казва тя, — кълна се.

През нощта в нашето легло, дете не е Креватчо, търкам юргана, той е повече пухкавонадут от Юрганчо. Когато бях на четири, не знаех за света или мислех, че е само приказка. После Мам ми разказа за него наистина и аз си мислех, че знавах всичко. Ама сега, като съм в света през цялото време, всъщност не знам много, все съм объркан.

— Мам?

— Аха?

Тя все още си мирише на нея си, ама не гърдите й, сега те са само гърди.

— Понякога ще ли ти се да не бяхме избягвали?

Нищо не чувам. После тя казва:

— Не, никога.

* * *

— Изкривено е — казва Мам на доктор Клей, — през всичките тези години жадувах за компания. Сега обаче изглежда, че не съм съвсем готова.

Той кима, двамовете си пият димящото кафе, Мам сега го пие като възрастните, за да я държи будна. Аз още пия мляко, ама понякога е шоколадово мляко, с вкус на шоколад, ама е позволено. На пода съм и нареждам пъзел с Норийн, много е труден, с двайсет и пет парчета от един влак.

— През повечето дни... Джак ми е достатъчен.

— „Душата си избира свое общество... После — вратата захлопва^[4]“ — това му е гласът за стихотворения.

Мам кима.

— Да, но не такава се помня.

— Трябвало е да се промените, за да оцелеете.

Норийн вдига поглед.

— Не забравяйте, че и иначе щеше да ви се наложи да се промените. Ставате на двайсет, раждате дете... нямаше да останете същата.

Мам само отпива от кафето си.

* * *

Един ден се питам дали прозорците се отварят. Опитвам онзи в банята, сецам се как работи дръжката и бутам стъклото. Страх ме е от въздуха, но съм страхмел, навеждам се и протягам ръце през него. Наполовина съм вътре, наполовина отвън, най-невероятното...

— Джак! — Мам ме издърпва целия за гърба на тениската.

— Ау!

— Това са шест етажа, ако паднеш, ще си разбиеш главата.

— Аз не падах — казвам й, — бях едновременно вътре и отвън.

— Беше едновременно и откачалка — казва тя, ама почти се усмихва.

Отивам след нея в кухнята. Тя бърка яйца в една купа за пържени филийки. Черупките са смачкани, просто ги хвърляме на боклука, чао-чао. Чудя се дали се превръщат в новите яйца.

— Ние връщаме ли се след Рая?

Мисля, че Мам не ме чува.

— Пак ли растем в кореми?

— Това се нарича прераждане. — Тя реже хляба. — Някои хора смятат, че може да се върнем като магарета или охлюви.

— Не, човекове в същите кореми. Ако аз порасна в теб пак...

Мам запалва пламъка.

— Какво точно ме питаш?

— Ще ме наречеш ли пак Джак?

Тя ме поглежда.

— Добре.

— Обещаваш ли?

— Винаги ще те наричам Джак.

Утре е Първи май, това означава, че идва лятото и ще има парад.

Може да отидем само да погледаме.

— Само в света ли е Първи май? — питам аз.

Ядем гранола в купичките си върху канапетото, без да накапваме.

— Какво искаш да кажеш? — пита Мам.

— И в Стая ли е Първи май?

— Сигурно, само че там няма кой да го празнува.

— Може ние.

Лъжицата ѝ издрънчава по купата.

— Джак.

— Може ли?

— Наистина ли искаш да отидеш?

— Аха.

— Защо?

— Не знам — казвам ѝ.

— Не ти ли харесва навън?

— Да. Не всичко.

— Но повечето неща да, нали? Повече от Стая ли ти харесва?

— Предимно. — Изяждам си всичката останала гранола и малко от на Мам, дето е оставила в купата. — Може ли някой път да се върнем?

— Не и да живеем там.

Клатя глава:

— Само на гости за една минута.

Мам си обляга брадичката на здравата ръка.

— Не мисля, че мога.

— Да, можеш. — Чакам. — Опасно ли е?

— Не, но самата идея, кара ме да се чувствам като...

Не казва като какво.

— Аз ще те държа за ръка.

Мам ме гледа.

— А може би да отидеш сам?

— Не.

— Искам да кажа с някого. С Норийн?

— Не.

— Или с Баба?

— С теб.

— Аз не мога...

— Аз избирам и за двама ни — казвам й.

Става, мисля, че е ядосана. Взема телефона в „Стаята На Мам“ и говори с някого.

По-късно портиерът звъни и казва, че ни чака полицейска кола.

— Ти още ли си инспектор Оу?

— Сто процента — казва инспектор Оу. — Доста време мина.

Има малки точки по стъклата на полицейската кола, мисля, че е дъжд. Мам си дъвче палеца.

— Лоша идея — казвам аз и издърпвам ръката й.

— Аха. — Взема си палеца обратно и пак го гризе. — Ще ми се да беше мъртъв — почти шепне.

Знам за кого говори.

— Само че не в Рая — допълвам.

— Не, извън него.

— Чук-чук-чук, но той не може да влезе.

— Да.

— Ха-ха.

Две пожарнически коли ни подминават със сирени.

— Баба казва, че има повече от него.

— Какво?

— Човекове като него, в света.

— О — казва Мам.

— Вярно ли е?

— Да. Но номерът е там, че по средата има дори повече хора.

— Къде?

Мам гледа през прозореца, ама не знам какво.

— Някъде между доброто и злото — казва тя. — По малко и от двете, залепени заедно.

Точиците по стъклото се сливат в малки реки.

Когато спираме, разбирам, че сме пристигнали, защото инспектор Оу казва: „Пристигнахме“. Не помня от коя къща излезе Мам в нощта на Голямото измъкване, всички къщи имат гаражи. Нито един не прилича на кой знае каква тайна.

Инспектор Оу казва:

— Трябваше да донеса чадъри.

— Само леко ръми — казва Мам. Излиза и протяга ръка към мен. Не си откопчавам предпазния колан.

— Дъждът ще пада върху нас...

— Джак, да приключваме с това, защото друг път няма да дойда.

Щраквам го. Навеждам глава и си стискам очите наполовина затворени, Мам ме води. Дъждът е върху мен, лицето ми се мокри и якето, малко и ръцете. Не боли, само е странно.

Когато се приближаваме до вратата на къщата, знам, че е на Стария Ник, защото има жълта панделка, на която с черни букви пише: „Полиция. Не Преминавай!“. Голям стикер със страшно лице на вълк, на който пише „Внимание, Зло Куче“. Посочвам го, но Мам казва:

— Не е истинско.

А, да, измисленото куче, дето е имало пристъп в деня, в който Мам е била на деветнайсет.

Един мъж полиция, когото не познавам, отваря вратата вътре, Мам и инспектор Оу минават под жълтата панделка, аз трябва само малко да се наведе настрани.

Къщата има много стаи с всякакви неща като дебели кресла и най-големия Телевизор, който съм виждал. Ние обаче само минаваме, има друга врата отзад и после е трева. Дъждът още пада, ама очите ми са отворени.

— Петнайсет фута жив плет от всички страни — казва инспектор Оу на Мам, — съседите изобщо не са се усъмнили. — Човекът има право на лично пространство и прочее.

Има храсти и дупка с още жълта панделка наоколо. Спомням си нещо.

— Мам. Там ли е...?

Тя стои и гледа.

— Не мисля, че мога да го направя.

Ама аз отивам при дупката. Има кафяви неща в калта.

— Това червеи ли са? — питам инспектор Оу, гърдите ми *туп-туп-тупкат*.

— Просто корени от дървото.

— Къде е бебето?

Мам е до мен, издава звук.

— Изровихме я — отговаря инспектор Оу.

— Не исках да остава повече тук — казва Мам, а гласът ѝ е съвсем дрезгав. Прочиства гърло и пита инспектор Оу: — Как намерихте къде...?

— Имаме сонди за почвено сканиране.

— Ще я погребем на по-добро място — обяснява ми Мам.

— Градината на Баба?

— Знаеш ли, можем... можем да превърнем костите ѝ в пепел и да я разпръснем под хамака.

— Тя ще порасне ли пак да ми бъде сестра?

Мам клати глава. Лицето ѝ е цялото на мокри ивици.

Върху мен има още дъжд. Не е като душ, по-меко е.

Мам се е обърнала, гледа сив навес в ъгъла на двора.

— Ето това е — казва тя.

— Кое?

— Стая.

— Да, бе.

— Това е, Джак, просто никога не си я виждал отвън.

Последваме инспектор Оу, стъпваме върху още жълта панделка.

— Забележете как основната тръба на климатика е скрита в тези храсти — казва тя на Мам. — А входът е отзад, извън всякакво полезрение.

Виждам сребрист метал, мисля, че е Врата, но от онази страна, дето никога не съм ѝ виждал, вече е наполовина отворена.

— Да вляза ли с вас? — казва инспектор Оу.

— Не — викам аз.

— Добре.

— Само аз и Мам.

Само че Мам ми е пуснала ръката и се е навела, прави странен звук. Има нещо на тревата, на устата ѝ, повръщано е, надушвам го. Пак ли е отровена?

— Мам, Мам...

— Добре съм — изтрива си устата с кърпичката, дето инспектор Оу ѝ дава.

— Ако предпочитате...? — пита инспектор Оу.

— Не — казва Мам и пак ми хваща ръката. — Хайде.

Влизаме през Врата и всичко е не както трябва. По-малко от Стая е и по-празно, и мирише странно. Под е гол, това е, защото я няма Черга, тя ми е в гардероба в нашия Независим живот, забравих, че не може да е и тук едновременно. Креватчо е тук, ама няма чаршафи или Юрганчо отгоре. Люлящ е тук и Маса, и Мивка, и Вана, и Шкаф, но без чинии и вилици, и лъжици отгоре. Тук са и Скринчо, и Телевизор, и Бъни с пурпурната панделка, и Лавица, ама без нищо на нея, и столовете ни стоят сгънати, но са съвсем различни. *Нищо нищо нищо* не ми говори.

— Не мисля, че е тя — прошепвам на Мам.

— Напротив, тя е.

Гласовете ни звучат не като нас.

— Смалила ли се е?

— Не, винаги си е била такава.

Мобилният от спагети го няма, също и рисунката ми на октопод и шедьоврите, и всички играчки, и Форт, и Лабиринт. Поглеждам под Маса, ама я няма паяжината.

— Станало е по-тъмно.

— Ами денят е дъждовен. Може да светнеш — Мам посочва Лампа.

Ама аз не искам да докосвам. Поглеждам по-близо, опитвам се да видя как беше. Намирам си числата от рождените дни, отбелязани до Врата, заставам до тях и си слагам ръката залепена върху главата, по-висок съм от черното 5. Върху всичко има тънко черно.

— Това прах от кожата ли ни е? — питам аз.

— Пудра за вземане на отпечатъци — казва инспектор Оу.

Навеждам се и поглеждам в Подкреватчо за Яйчена змия, нагъната, сякаш спи. Не ѝ виждам езика, протягам ръка много внимателно, докато усетя лекото бодване на иглата.

Изправям се.

— Къде е било Цвете?

— Забрави ли вече? Ето тук — казва Мам и потупва средата на Скринчо и аз виждам кръг, който е повече цветен от останалото.

Има петното на Писта около Креватчо. Малката дупка изтъркана в Под, където ни стояха краката под Маса. Май това наистина някога е било Стая.

— Но вече не е — казвам на Мам.

— Какво?

— Сега не е Стая.

— Така ли мислиш? — подушва. — Преди миришеше на още по-застояло. Разбира се, сега вратата е отворена.

Може би е точно това.

— Може би не е Стая, ако Врата е отворена.

Мам прави малка усмивка.

— Искаш ли...? — Прочиства си гърлото. — Искаш ли да затворим вратата за малко?

— Не.

— Добре. Искам да изляза вече.

Аз отивам до Стена на Креватчо и я докосвам с един пръст, коркът не ми напомня на нищо.

— Лека нощ през деня ли е?

— Ъ?

— Можем ли да казваме лека нощ, когато не е нощ?

— Мисля, че по-скоро е сбогом.

— Сбогом, Стена на Креватчо. — После го казвам на трите други стени, после: — Сбогом, Под. — Потупвам Креватчо: — Сбогом, Креватчо. — Мушкам глава в Подкреватчо и казвам: — Сбогом, Яйчена змия. — В Гардеробчо прошепвам: — Сбогом, Гардеробчо. — В тъмното е рисунката на мен, дето Мам направи за рождения ми ден, изглеждам много малък. Помахвам ѝ да дойде и ѝ я показвам.

Целувам ѝ лицето, където са сълзите, такъв е вкусът на морето.

Свалям рисунката и си я заципвам в якето. Мам е почти до Врата, аз отивам при нея.

— Вдигни ме.

— Джак...

— Моля те.

Мам ме слага да седна на хълбока, аз вдигам ръце.

— По-високо.

Тя ме държи за ребрата и ме вдига нагоре нагоре нагоре, докосвам началото на Покрив. Казвам:

— Сбогом, Покрив.

Мам ме сваля долу, *туп*.

— Сбогом, Стая — махам на Прозорче. — Кажете сбогом — казвам на Мам. — Сбогом, Стая.

Мам го казва, ама на без звук.

Обръщам се и поглеждам още веднъж. Като кратер е — дупка, дете нещо се е случило. После излизаме.

[1] Елиът, Томас Стърнс. Избрани стихове. Прев. от англ. Владимир Левчев. София, Народна култура, 1993. С. 70 — бел.ред. ↑

[2] Каспар Хаузер е роден около 1912 година и е известен с това, че прекарва първите над петнайсет години от живота си в пълна изолация. Отгледано от настойника си, момчето прекрачва прага на дома си едва през 1928 година — бел.ред. ↑

[3] Има се предвид „Митът за пещерата“ от Платон, според който всеки човек, прикован в пещера, получава само проблясъци и сенки от живота навън — бел.ред. ↑

[4] Дикинсън, Емили. Стихове. Прев. от англ. Цветан Стоянов. София, Народна култура, 1971. С. 57 — бел.ред. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на моя любим Крис Раулстън и на моя агент, Карълайн Дейвидсън, за техния отклик на първата версия, както и на Карълайн (подпомагана от Виктория Кс. Куи и Лаура Макдугъл) и на моя агент за САЩ, Кати Андерсън, за тяхната неспирна ангажираност към този роман от самото начало. Джуди Клейн от *Little, Brown*, Сам Хъмфрис от *Picador* и Айрис Тъфолм от *HarperCollins Canada* за тяхната внимателна редакция. Също и на приятелите си Дебра Уестгейт, Лиз Викоук, Шиниъд Макбриърти и Али Доувър за техните предложения за всичко — от детското развитие до развитието на сюжета. Преди всичко на моя зет, Джеф Майлз, за смущаващо проникновените съвети относно практическата страна на Стая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.